ஸ்ரீ திரிபுர ரகசியம்
(ஞான காண்டம்)

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

ஓம் தத் சத்

ஸ்ரீ

திரிபுர

ரகசியம்

(ஞான காண்டம்)

பாகம் - 1

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

ஓம் தத் சத்

ஸ்ரீ திரிபுர ரகசியம்
(ஞான காண்டம்)

முன்னுரை

இந்த அரிய நூலானது, சம்ஸார சமுத்திரத்தில் மூழ்கி இருக்கின்ற மனிதர்களை அவர்களது பிறப்பு, இறப்பு என்கின்ற துக்கத்திலிருந்து மீட்டெடுக்கும் பொருட்டு, ஹரிதாயனர் என்ற மகரிஷியால் நாரதருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட திரிபுரையின் மாகாத்மியத்தை வடமொழியில் இருந்து தமிழில் திருச்செந்தூரை சேர்ந்த திரு. வி. ஆர். சுப்பிரமண்ய அய்யர் அவர்களின் அரிய முயற்சியானால் அனைவரும் படித்து அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. இந்த நூலிலே மனிதனாக பிறந்தவன் அடையத்தக்க பரம புருஷார்த்தத்திற்கு சாதனமாக விளங்கும் முதற்சாதனமான பரா பக்தியை செய்வது பற்றியும், அவ்வாறு, உண்மையான பக்தியை செய்பவனும், அவன் பக்தி செய்யப்படுகின்ற வஸ்துவும் என இரண்டையும் ஒன்றாக்கும் சங்கமமே சரணாகதி, அனுக்கிரஹம் என்று எடுத்துக்கூற, சாதுக்களின் சங்கமத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்,

அப்படிப்பட்ட சத்துக்களின் சங்கமமே சத்சங்கம் என்பதை அறிந்து, அவர்களின் திருவாய் வழியாக விசாரம் மேற்கொண்டு, அவர்கள் கூறுவதை (சிரவணம்) கேட்டு, சிந்தனை (மனனம்) செய்து, பக்குவிகளாக மாறிய ஜிஞ்ஞாஸுகளை அந்த அறிவில் நிலைப்பெற்று நிற்கின்ற (நிதித்யாசனம்) அனுபவத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதே, "ஸ்ரீ திரிபுர ரகசியம்" என்ற மிக உயர்ந்த, உன்னதமான வழி என்று அந்த ஞானத்தைப் பற்றி இங்கு போதிக்கப்படுகின்றது.

இந்த நூலில் பத்து அத்தியாயங்களில் சத்சங்க மகாத்மியத்தை விளக்கும் பொருட்டு, ஹேமசூடோ பாக்கியானமும், ஜகத்தின் உண்மையை விளக்கச் சைலலோகாக்கியான மென்று மூன்று அத்தியாயங்களும், ரிஷிகளுக்கு சாக்ஷாத் வித்யாதேவியே பிரத்யக்ஷமாகி அருளிய "வித்யாகீதை" என்ற ஓர் அத்தியாயமும், ஞானிகளது பெருமைகளை விவரிக்கும் "ராக்ஷஸோ பாக்கியானம்" என்ற ஒரு அத்தியாயமும், இது போன்று மற்ற நான்கு அத்தியாயங்களும் சேர்ந்து மொத்தம் இருபத்தி இரண்டு அத்தியாயங்கள் அடங்கியுள்ளன. இந்த ஸ்ரீ திரிபுர ரகசியம் *12000* சுலோகங்களை கொண்டதாக இருக்கின்றது.

இந்த நூலிற்கு வடமொழியில் தாத்பர்ய தீபிகா என்ற வியாக்கியானமும், ஸ்ரீநிவாஸ பண்டிதர் வட மொழியில் இயற்றியுள்ள வியாக்கினத்திலிருந்து சில

குறிப்புகளும், மூல நூலான சமஸ்கிருதத்திலிருந்து திரு. வி. ஆர். சுப்பிரமண்ய அய்யர் அவர்களின் தமிழ் மொழிப்பெயர்ப்பாக வெளிவந்த நூலிலிருந்தும் பல பகுதிகளை இதில் சேர்த்துக்கொண்டும் இந்த நூல் ஜிக்ஞாஸுகளுக்காகவே தற்போதைய எளிய தமிழில் கொடுக்கப்படுகின்றது. இதற்கு முந்தைய பல நூல்கள் பல மஹான்களின் கடின முயற்சியினால் தமிழில் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவைகள் பெரும்பாலும் தமிழோடு வடமொழியும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆதலால், தற்போதைய தமிழ் மொழியில் பரிச்சயம் உள்ளவர்கள் அந்த பழமையான மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதப்பட்ட தமிழ் நூலை கற்பது சிரமாக இருக்கும் என்று கருதி எளிய தமிழில் கொடுக்க ஈஸ்வர சங்கல்பம் வெளிப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஸ்ரீ திரிபுர ரகசியம் என்ற நூலின் விசயங்கள் பெரும்பாலும் ஆகமசாஸ்திரத்தை அனுசரித்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் முக்கியமானவை விவர்த்த வாதம் என்பதாகும்.

பிரம்மம்தான் மாயா சக்தியால் இத்தனை படைப்புக்களை படைத்தது போன்று வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. பரமாத்மா ஜகத்தாகப் பரிணமித்தது, அதாவது, பிரம்மம் இந்த உலகமாக மாறியது என்பதை - பால் தயிராக மாறியது போன்று, என்று கூறினால் அது தவறு. காரணம், அப்படிக்கூறினால், பால் தயிராக மாறிய

பின்பு, தயிர் மட்டும்தான் இருக்குமே தவிர பால் அங்கு இருக்காது.

இதுபோன்று, பரமாத்மா உலகமாக பரிணமித்த பின்பு, அவர் அங்கு இல்லாமல் போய் விட்டார் என்றால் அதுவும் மிகப்பெரிய தவறாகப் போய்விடும். அதனால், பரிணாமம் என்பது ஏற்பதற்கு இல்லை. பரமாத்மா தான் தானாக சுத்த ஞான ஸ்வரூபமாக ஒரு பக்கம் இருந்துகொண்டே, மற்றொரு பக்கம் மாயையால் ஜீவ - ஜகத்துக்களாகத் தோன்றுகிறார்.

"இதெல்லாம் ஒரே சத்வஸ்துவின் தோற்றம் மட்டுமே ஆகும். அதாவது, அந்த வஸ்து போடும் வேஷம்தான்! உதாரணமாக, ஒருவன் ஒரு வேஷத்தை போட்டுக் கொள்கின்றான் என்றால், அவன் அவனாக இல்லாமல் போய் விடுகின்றானா என்ன? அதுபோன்றுதான், இந்த பிரபஞ்சத்தோற்றமே பிரம்மத்தின் வேஷம், கண்கட்டு வித்தை! அது எத்தனை விதமான வேஷங்களைப் போட்டாலும், பாதிக்கப்படாமல் அது அதுவாகவே (சத்வஸ்து ஏகமாகவே) அப்படியே இருந்துக்கொண்டேயிருக்கிறது" இதற்கு "விவர்த்த வாதம்" என்று பெயர்.

ஜீவத்துவம் பூரணத்தன்மை இல்லாமல் இருப்பதால், மோக்ஷம் என்ற பூரணத்தன்மையை அடையவேண்டும் என்பதுவும், வேறுபாட்டுடன் கூடிய

ஞானமே அஞ்ஞானம் என்றும், அது மாயையின் காரியம் என்றும், மாயை பிரம்மத்தினுடைய பூரணமான சுதந்திரமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும், இதனில், கண்ணாடியில் தெரிகின்ற உருவமும், அதன் பிரதி பிம்பமும் பார்பதற்கு இருவர் போன்று தோன்றினாலும், உண்மையில் ஒருவனே அங்கு பிம்பமாக காணப்படுகின்றான் என்ற பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தை அங்கீகரித்து ஜீவ, ஈஸ்வர ஒற்றுமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த நூலை கற்கின்றவன் ஒரு காலத்திலும் துக்கத்தில் வீழமாட்டான். பிறப்பு, இறப்பு என்ற நோயிலிருந்து விடுபடுவான். தக்க குருவானவர் சிஷ்யனுக்கு உபதேசம் செய்ததும், யுக்தி அனுபவங்கள் பொருந்தியதும், மிகவும் அரிதான உயர் ஞானத்திற்கு ஈடாக வேறு எதுவும் இல்லை என்பதுவும், இந்த நூலைக் கற்று எவனுக்கு ஞானம் உண்டாகவில்லையோ, அவனை பாக்கியம் இல்லாதவன் என்றும் கருத வேண்டும்.

மேலும், அப்படிப்பட்டவனுக்கு சாக்ஷாத் பரமசிவனே பிரத்யக்ஷமாக தோன்றி உபதேசம் செய்தாலும் அவனுக்கு ஞானம் உண்டாகாது. காரணம் அவ்வளவு மகிமை பொருந்திய ஞான காண்டத்தை ஹரிதாயனர் என்ற மகரிஷி அதி அற்புதமாக நாரதருக்கு உபதேசம் செய்கின்றார். இந்த திரிபுரா ரகசியம் என்ற நூலை “ஹரிதாயன ஸம்ஹிதா” என்றும் கூறப்படுவதுண்டு.

திரிபுர ரகசியம் தோன்றிய வரலாறு:

திரிபுர ரகசியம் ஆதியில் பரமேஸ்வரனால் மகாவிஷ்ணுவிற்கும், விஷ்ணுவால் பிரம்மாவிற்கும் உபதேசிக்கப்பட்டது.

பின்னர் மகாவிஷ்ணு ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயராக அவதரித்து இந்த ரகசியத்தை பரசுராமருக்கு அருளினார். குருவாகிய ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் தன் சிஷ்யரான பரசுராமருடைய தேகாத்ம புத்தியை நீக்கி சகஜ ஞான நிலையை அடையும் வழியைப் படிப்படியாகக் கதைகள் மற்றும் உருவகங்கள் மூலம் விளக்குவதே இந்நூலின் சாராம்சமாகும்.

அதன் பிறகு, பரசுராமர் ஹரிதாயனருக்கு உபதேசித்து, ஹரிதாயனரால் மக்கள் அனைவரும் பயன்பெறும் வகையில் இந்த ஸ்ரீ திரிபுர ரகசியம் உருவாகவேண்டும் என்பது ஈஸ்வர சங்கல்பமாக அமைந்தது.

இதை அறிந்த நாரதர் ஹரிதாயனர் முன் தோன்றி தான் "பிரம்ம லோகத்தில் மார்க்கண்டேய ரிஷி பிரம்மாவிடம் பரம ரகசியத்தை விளக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டதற்கு, பிரம்மாவும் அந்த ரகசியம் பூ உலகில் ஹரிதாயனரால் ஒரு இதிகாசமாக உருவாக்கப்படும் என்று கூறினார். இதை அறிந்த நான் அந்த ரகசியத்தை

தங்கள் வாயிலாக அறிய ஆவலுடன் உங்களிடமிருந்து கேட்க வந்தேன்” என்றார்.

பரசுராமரிடம் இருந்து தான் பெற்ற உபதேசத்தை எழுதக்கூடிய திறமை தனக்கு இல்லையென்று தனது இயலாமையை ஹரிதாயனர் நாரதருக்குத் தெரிவித்தார்.

உடனே நாரதர் பிரம்மாவைத் தியானிக்க, பிரம்மா அவ்விருவர்முன் தோன்றி தன்னை அழைத்த காரணத்தை வினவினார். நாரதர் விஷயத்தைக் கூற, ஹரிதாயனர் ஸ்ரீ திரிபுர ரகசியத்தை இயற்றுவதற்கு வேண்டிய சக்தியை பிரம்மா அருள் செய்தார். இவ்வாறு ஹரிதாயனர் இந்த நூலை இயற்றினார்.

ஒருவன் பலகோடி ஜென்மங்களில் செய்த புண்ணியத்தினால் மட்டுமே இந்த நூலை வாசிக்கமுடியும் என்பதுவும், அப்படி வாசித்து ஞானத்தை அடைந்தவன் இக, பர ஐஸ்வர்யங்களை விட மேலான ஐஸ்வர்யத்தை அடைவான் என்பதிலும் சிறிதும் ஐயமில்லை.

நன்றி!

என்றும் அன்புடன்,
சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்.

ஓம் தத் சத்

ஸ்ரீ தத்தாத்ரேய ஸ்வாமிகள்

ஓம் தத் சத்

ஶ்ரீ திரிபுர ரகசியம்

(ஞான காண்டம்)

அத்தியாயம் - 1

(பரசுராமனின் கேள்வி)

காரணாநந்த ரூபிணியாயும், ஜகத்தாகிய அற்புத சித்திரத்திற்குக் கண்ணாடி போன்று விளங்கும் அகண்ட சின்மயிதேவியான பரமேஸ்வரி திரிபுர நாயகிக்கு நமஸ்காரம்.

ஹரிதாயனர் என்ற மஹரிஷி கூறுகின்றார்:-

விசாரத்தின் வாயிலாக பரத்தை அறியக்கூடிய சாதனம் ஒன்று உண்டென்றால், அது திரிபுரையின் மகாத்மியத்தை கேட்பதேயாகும் நாரதரே! தாங்கள் ஏற்கனவே திரிபுரையின் பெருமைகளை அறிந்திருந்தாலும், தற்பொழுது, உங்களுக்கு மகா அற்புதமான ஞான காண்டத்தைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள். இதனை

ஒருவன் ஆர்வத்துடன் கேட்பானேயானால், (சிரவணம்) அவன் ஒரு காலத்திலும் துக்கத்தை அடையமாட்டான்.

வைதிகம், வைஷ்ணவம், சைவம், சாக்தம் என்ற சமயங்களில் கூறப்படுகின்ற விசயங்களை திருத்தமாக ஆலோசனை செய்து, இந்தக் கிரந்தமானது கூறப்படுகின்றது, கேளுங்கள்.

என்னே ஆச்சரியம்! சத்துக்களான சாதுக்களுடைய நடத்தை மிக அற்புதமாகவும், சகல நற்குணங்கள் பொருந்தியதாகவும் இருக்கின்றது. ஏனெனில், தேவரிஷியான நாரதரும் என்னிடத்தில் இருந்தே கேட்டுக்கொள்கின்றார். கஸ்தூரி மான் வாசனையை தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு நல்ல நறுமணத்தை எங்கும் பரப்புகின்றதோ, அதுப்போல, சாதுக்களும் கருணையைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதினால், அனுக்கிரஹத்தை அனைவருக்கும் கொடுக்கும் தன்மை சகஜமாக அவர்களிடம் இருக்கின்றது.

நல்ல உள்ளத்தை கொண்ட ஜமதக்னி ரிஷியின் புத்திரனான பரசுராமன் பக்தியினால் சித்த சுத்தி உண்டாகி, ஆனந்தக் கண்ணீருடன், உள்ளத்தில் ஆனந்தம் பொங்க தன் சத்குருவான ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் மகரிஷியின் பாதார சரணங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்து, பிறகு எழுந்து, ஹே ஸ்ரீ குருவே! தங்களுடைய

பிரசாதத்தினால் நான் தன்யனானேன். எந்த காரணத்தினால் சிவரூபியானவரும், கருணைக் கடலானவருமாகிய குருநாதன் என்னிடத்தில் சந்தோசத்தைக் காட்டி, அவர் எவன் நிமித்தம் சந்தோசம் காட்டுகின்றாரோ, அப்படிப்பட்டவனுக்கு பிரம்ம பதவியே அவசியமற்றதாகவும், எமனே அவனை நெருங்க முடியாமலும் ஆகிவிடுகின்றதோ அப்படிப்பட்ட பாக்கியம், குருவுக்கு என்னிடத்தில் சந்தோசம் உண்டாகி, குருவின் கிருபை மூலமாக சர்வமும் நான் அடைந்து விட்டேன் என்று எண்ணுகின்றேன்.

ஹே குருநாதா! தங்களுடைய கிருபையினால் திரிபுரையின் மகாத்மியத்தை முழுமையாக கேட்டாகி விட்டது. பரமேஸ்வரியான திரிபுரையை உபாசனை செய்ய விரும்புகின்றேன். அந்த உபாசனா முறையை கிரமமாக (படிப்படியாக) அடியேனுக்கு தங்களின் கிருபையினால் விளக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்கின்றேன் என்றான்.

அவனது குரு ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரும் திரிபுரையின் உபாசனைக்கு தகுந்த நல்ல பக்தி சிரத்தையுடன், யோக்யதையும் பரசுராமனிடத்தில் இருப்பதைக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்து, திரிபுரையின் உபாசனையை கிரமமாக தீக்ஷை செய்து வைத்தார்.

எல்லாத் தீக்ஷைகளிலும் மேன்மையானதும், பூரண தத்துவ போதத்தை உண்டாக்கக்கூடியதும், மந்திரங்கள், யந்திரங்கள் முதலான அனேக மார்க்கங்கள் அடங்கியதுமான வழிமுறையை ஸ்ரீதத்தாத்ரேய குரு பரசுராமனுக்கு உபதேசித்தார்.

தாமரை பூக்களிலிருந்து வண்டுகள் தேன் என்ற இரசத்தை ஆனந்தமாக உறிஞ்சுவதைப் போன்று, பரசுராமன் குருவின் உபதேசத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டான். அதன்பிறகு, திரிபுரையின் உபாசனையை சாதிப்பதன் பொருட்டு, ஸ்ரீ தத்தகுருவினை பிரதக்ஷிணமாக நமஸ்காரம் செய்து, அவரிடம் அனுமதி பெற்று மகேந்திர பர்வதத்திற்குச் சென்றான்.

அவ்விடத்தில் ஒரு குடிலை அமைத்து, பனிரெண்டு ஆண்டுகள் நித்திய, நைமித்திக பூஜை, ஜபங்கள் செய்துகொண்டும், சதா அந்த ஸ்ரீ திரிபுரையின் உருவத்தை தியானம் செய்துகொண்டு, உபாசனைப் பிரியனாக இருந்தான்.

இவ்வாறு பனிரெண்டு ஆண்டுகாலம், பனிரெண்டு நிமிடம் போல, வேகமாக கழிந்தன. இவ்வாறு காலங்கள் வேகமாக ஓடுவதை எண்ணி ஒரு நாள் அமைதியாக தன் ஆசிரமத்தில் அமர்ந்துகொண்டு ஆழ்ந்து யோசனை செய்தவாறு இருந்தபொழுது, தான் ஒருமுறை வழியில் சந்தித்து, ஆசிபெற்ற சம்வர்த்தமுனீந்திரர் என்ற

ஞானியின் ஞாபகம் வந்து, அவர் தனக்கு அளித்த உபதேசத்தையும், அதைப்பற்றி புரியாமலும், அவரிடத்தில் என்ன சந்தேகத்தைக் கேட்டேன் என்பதையும் மறந்துவிட்டேன். ஸ்ரீ குருவின் வாக்கிலிருந்து திரிபுரசக்தியின் மஹாத்மியத்தை கேட்டிருக்கின்றேன். சம்வர்த்த குருவினிடத்தில் ஜகத் சிருஷ்டி விசயமாக நான் கேட்ட கேள்விக்கு, அவர் கூறிய சமாதானத்தை என்னால், அப்பொழுது கிரகிக்க முடியவில்லை. அவ்வேளையில் நான் பக்குவமற்ற நிலையில் இருந்ததை அறிந்து, முழுவதுமாக கூறாமல் விட்டு விட்டார்.

இந்த உலகத்தின் போக்கு எப்படிப்பட்டது என்பதை என்னால், அறிய முடியவில்லையே, மகத்தான இந்த ஜகத்தின் ஆடம்பரம் எதிலிருந்து உண்டாயிற்று? எந்த இடத்தில் முடிவடைகின்றது?, எதனிடத்தில் நிலை பெற்றிருக்கின்றது? அனைத்தையும் நிலையற்ற தன்மையாகவே காண்கின்றேன். உலக விவகாரங்களோ அழியாத்தன்மை போன்று தோன்றுகின்றன. இந்த விசித்திரமான முன் ஆலோசனையின்றி நடைபெறுகின்ற உலக விவகாரங்கள் ஆச்சரியமாக உள்ளது. ஒரு குருடன் மற்றொரு குருடனை பின் தொடர்ந்து செல்வதுப்போல, உலகத்தில் எல்லோருடைய விவகாரங்களும் நடக்கின்றன.

அதற்கு உதாரணமாக, என்னுடைய விவகாரத்தையே எடுத்துக்கொண்டாலும், என்னுடைய இளம் வயதில் என்னென்ன நடந்தது என்பதை

இப்பொழுது எனக்கு ஞாபகத்தில் கொண்டுவர முடிவதில்லை. நான் இளைஞனாக இருந்த பொழுது, இன்னும் சில அற்ப காரியங்களைச் செய்துக்கொண்டு வேறு விதமாக இருந்தேன். முதிர்ந்தபோது ஒருவிதமாகவும், இச்சமயத்தில் ஒரு விதமாகவும் என்னுடைய செயல்கள் நாளுக்கு நாள் மாறுபாட்டை அடைந்து, இன்றுவரை எனக்கு என்ன செய்தால், உண்மையான பலன் கிடைக்கும் என்பதை அறிந்தவனாக இல்லை.

செய்யும் கர்மத்தில் அதன் பலனை அடைய வேண்டும் என்று உத்தேசித்து, மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதையே நலமென்றும் எண்ணிக் கொள்ளுகின்றார்கள். உதாரணமாக, இறைவழிபாடு, பூஜை செய்பவன் பல ஆண்டுகளாக அதைத் தொடர்ந்து செய்தவாறு இருக்கின்றான். யாக, யக்ஞங்கள்

செய்பவனும் அவ்வாறே தொடர்ந்து அவைகளைச் செய்து கொண்டு வருகின்றான். இதுபோன்று, பூஜை, புனஸ்காரங்கள், மந்திர ஜபங்கள், உபாசனைகள் என்று எதைச் செய்தாலும், அதைக் காலங்கள் செல்லச் செல்ல ஏதோ ஒரு கடமை போன்று எண்ணி, இயந்திரத்தனமாக அவைகளைச் செய்கின்றானே ஒழிய, ஆத்மார்த்தமாகவும், ஈஸ்வர காரியமாகவும் அதைச் செய்வதில்லை. அதன் பிறகு, இவன் செய்த செயலின் பலனை விரும்புகின்றான். அதற்கேற்ற பலன் இவனுக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கும் என்று நம்புகின்றான்.

இதுபோன்றே, உலக வாழ்க்கை வாழ்பவனும் அறியாமையின் காரணமாக, பரம்பொருளை அறியாமல் அற்ப பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டு, அதை சம்பாதிக்க ஒரு தொழிலை அமைத்துக் கொண்டு, அதில் பல விதமான காரியங்களைச் செய்துக் கொண்டு, பல காலங்களாக கடினமாக உழைத்து, சுகம் கிடைப்பதற்கு பதிலாக துக்கத்தை அடைந்தாலும், மீண்டும், மீண்டும் பொருளாதாரத்தை உயர்த்த விரும்பி, அதன் வாயிலாக சுகம் உண்டாகும் என்று நம்பி பல இடங்களுக்கு அலைந்து திரிகின்றான். இவர்கள் இதனால் என்ன பலனை அடைகின்றார்கள்? ஆத்மாவிற்கு இதனால் என்ன சுகம் உண்டாகின்றது? இவர்கள் அறியத்தயாராக இல்லை.

ஒரு காரியத்தைச் செய்வதினால் இதுதான் பலன் என்று ஆலோசனையின்றி, இந்த உலகத்தார் எதனையோ பலனாக கருதி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றார்களே அதுதான் இவர்கள் அடைந்த பலன் என்றால், அந்த பலனின் வாயிலாக சுகத்தையல்லவா இவர்கள் அனுபவித்து வரவேண்டும். அப்படி கிடைத்த சுகம் உண்மையான சுகமாக இருந்தால், பிற்கு ஏன் வேறு ஏதோ சுகத்தை மீண்டும் விரும்புகின்றார்கள். உண்மையில் துக்கத்தில் அல்லவா ஒவ்வொருவரும் இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் எதைச் செய்தாலும் திருப்தி உண்டாவதில்லை. இவர்கள் செய்த காரியத்தின் வாயிலாக எத்தகைய பலனை அடைந்தார்கள் என்று தெரிந்திருந்தும், திரும்பத் திரும்ப மீண்டும் அதையே செய்கின்றார்கள் என்பதினால், இவர்கள் அடைந்த பலனை உண்மையான பலன் என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. காரணம், ஒரு பலன் கிடைக்கப்பெற்றும், அதில் இவர்களுக்கு திருப்தி உண்டாகாமல், மற்றொரு பலனைக் கருதி மற்றொரு செயலைச் செய்ய முற்படுகின்றார்கள். அதாவது, ஒரு பலனை அடைந்து அதன் வாயிலாக இவனுக்கு சந்தோசம் உண்டாகியிருந்தால், மற்றொரு பலனைக் கருதி இவன் மீண்டும் ஒரு செயலைச் செய்ய ஆசை கொள்ள மாட்டான்.

அதாவது, ஒருவன் எந்த பலனை உத்தேசித்து காரியங்களைச் செய்தாலும், அதன் வாயிலாக கிடைக்கின்ற பலன் அவனைத் துக்கத்திலிருந்து

வெளியேற்றி, உண்மையான சுகத்தில் அவனை வைத்திருக்க வேண்டும். இது ஒன்று மட்டும்தான் உண்மையான பலன் ஆகும். அதாவது, துக்க நாசம் அடைந்து, நிலையான சுகம் எதில் உண்டாகின்றதோ அந்த ஒரு செயலைச் செய்வதினால் மட்டுமே கிடைக்கின்ற உண்மையான பலன், அவனை மீண்டும் செயல் செய்யத்தூண்டாது. அதுதான் உண்மையான பலன், அதன் மூலமாக அவன் நிம்மதியாகவும், சந்தோசமாகவும் நிலையாக வாழ முடியும்.

எவன் ஒருவனுக்கு சதா செயலின் மீது நாட்டம் உண்டாகின்றதோ, அவனுக்கு துக்க நாசம் உண்டாவது இல்லை. அதாவது, உடல் முழுவதும் தீக்காயங்களினால் பாதிக்கப்பட்டவனுக்கு, பாதத்தில் மட்டும் சந்தனம் தடவினால், என்ன பயன் அவனுக்கு உண்டாகுமோ, அதுபோன்று, அவன் செய்த செயலினால் கிடைத்த சிறு பலனை பெரிதாக எண்ணி, மீண்டும், மீண்டும் அதேச் செயலைச் செய்கின்றான்.

அதாவது, அம்பு பாய்ந்து காயமடைந்த மார்பை உடைய ஒருவனுக்கு, அழகான பெண் வந்து அவனை மார்போடு கட்டி அணைத்து கொண்டால், அவனுக்கு எப்படிப்பட்ட சுகம் உண்டாகுமோ, அதுபோன்றுதான், பலனற்ற செயல்களைச் செய்துக் கொண்டிருப்பவன் அடைகின்ற சுகமும் ஆகும்.

உலக மக்கள் பெரும்பாலானவர்கள் பலவிதமான செயல்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றில் சுகம் இருப்பதாகக் கருதி உழைத்து வருகின்றார்கள். பிச்சை எடுப்பவன் நாள் தோறும் உழைத்து உணவை உண்டு சுகம் அடைவது போன்று, நாடாளும் சக்ரவர்த்தியும் சுகத்தின் பொருட்டு உழைக்கவே செய்கின்றான்.

இவர்கள் இருவரும் தாங்கள் விரும்பிய சுகத்தை அடைந்ததாக எண்ணுகின்றார்கள். இப்படி இவர்கள் விசாரமின்றி எதை சுகம் என்று கருதி அவர்களின் செயல் இருந்ததோ, அதுபோன்றே, நானும் இந்நாள் வரையில் என்னுடைய செயல்களாக இதைச் செய்துக் கொண்டிருந்தேன். இதனுடைய முடிவான பலன் இன்னதென்று அறியாமல், குருடன் பின் குருடன் செல்வது போன்று நானும் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

போதும், இதுவரை நான் செய்த காரியங்கள். மறுபடியும் தயாநிதியான குருவிடம் சென்று குருவாக்கிய ஓடத்தில் ஏறி, அறிய வேண்டியதை அறிந்து, சந்தேகம் என்ற சமுத்திரத்தை எளிதில் தாண்டி விடுகின்றேன். இவ்வாறு, ஒரு முடிவுடன், பரசுராமன் மகேந்திர மலையிலிருந்து கீழே இறங்கி, பத்மாசனத்தில் இருப்பவரும், ஜகத்ஜோதியாய் விளங்குகின்றவருமான ஸ்ரீதத்தாத்ரேய குருவை அடைந்து, அவர் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான்.

ஐயனே!, தயாநிதியே தங்கள் கருணையினால், சந்தோசமாகவே இருக்கின்றேன். ஆனாலும், சில சந்தேகங்கள் எனக்கு உண்டாகியிருக்கின்றன. தாங்கள் சம்மதித்தால் அடியேன் அவைகளை வெளியிடுகின்றேன் என்று அவர் பாதங்களை தன் தலையினால் அழுந்தப் பிடித்துக் கொண்டு வேண்டினான்.

இவ்விதம் வணங்கினவனான ராமனுக்குத் ஸ்ரீதத்தாத்ரேயர் மகனே! எழுந்திரு, உன்னைப் பார்த்து அனேக ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. உன்னை சந்தித்ததில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி, நீ கேட்க விரும்பியவைகளை கேள். உன்னுடைய சந்தேகங்களுக்கு பதில் அளிக்கின்றேன் என்றார்.

குருவின் சொற்படி பரசுராமன் எழுந்து, அவர் காட்டிய ஆசனத்தில் அமர்ந்துக் கொண்டு, அவரை வணங்கிய கைகளுடன், ‘‘ஸ்ரீ குருவே! கருணைக் கடலே, தங்களின் விருப்பத்தின் படியே என்னுடைய சந்தேகங்களை வெளியிடுகின்றேன்’’ என்றான்.

அத்தியாயம் - 2

(விசாரத்தின் சிறப்பு)

குருதேவா, தயாநிதியே, என்னுடைய இளம் பருவத்தில், எனக்கு சத்திரியர்களிடத்தில் கோபம் உண்டாகி, அவர்களை அழித்து, என்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு திருப்தியை உண்டாக்கினேன். மேலும், அந்தக் காலத்தில் நான் அயோத்தி அரசன் ஸ்ரீ ராமனைச் சந்தித்துக் கோபத்தினால், அவரிடம் சண்டைக்குச் சென்றேன். அந்தனன் என்ற கர்வத்தினால், ஆணவத்துடன் இருந்த நான், அவரிடம் தோற்றதினால், அவமானமடைந்து மனம் வருந்தினேன். அவரும் என்னை பிராமணன் என்று என்மீது கிருபைக்கூர்ந்து கொல்லாமல் என்னை உயிருடன் விட்டு விட்டார்.

அதன்பிறகு, நான் கவலையுடன் நீறு பூத்த நெருப்புப்போல இருந்துக் கொண்டே அங்கும், இங்குமாக அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது, வழியில் ஒரு அவதூதரை சந்தித்தேன். அவரது பெயர் சம்வர்த்தர் என்று கூறினார். சர்வ சாந்தமுடைய, குளிர்ச்சியுடையவரான அவரைச் சந்தித்ததினால் என் உள்ளமும் குளிர்ச்சியடைந்தது. அவரது நிலையைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டபொழுது, தத்துவப் பிழம்பாக

எல்லாவற்றையும் வெகு தீர்மானத்துடன் கூறினார். அன்று அவர் கூறிய தத்துவங்கள் பக்குவமில்லாத அடியேனுக்கு பலன் அளிக்காமல் போயிற்று. அதன்பிறகு அவரே என்னை தங்களிடம் செல்லுமாறு கூறினார். அதன் விளைவாக அடியேன் தங்களை சரணடைந்துள்ளேன். சம்வர்த்த முனிவர் என்ன கூறினாரோ, அது என் அறிவுக்கு எட்டவில்லை. இருப்பினும், அனேகவிதமான, பூஜை, யாக, யக்ஞங்கள், ஜப, தபங்கள் செய்தும் என் மனம் சாந்தியடையவில்லை. திரிபுரையின் உபாசனை பொருட்டு, நான் என்னென்ன செய்தேனோ, அவைகள் அத்தனையும் என்னுடைய மன வியாபாரங்களே! உபாசனைக்கும் மூர்த்தி பேதங்கள் இருப்பதினால், அவரவர்கள் விரும்பிய மூர்த்தியை உபாசனை செய்கின்றனர். நானும் அதுபோலவே, உபாசனை, ஜபம், யாகம் போன்ற கர்மங்களினாலும் துக்கம் மட்டுமே உண்டாவதாக எண்ணுகின்றேன். இவைகள் அத்தனையும் வீணான பலனைக் கொடுப்பதாகவே உள்ளது. சத்தியமான பலன் ஒன்று உண்டு என்றால், அந்த பலனைக் கருதியே முயற்சிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன்.

நான் சந்தித்த சம்வர்த்த ரிஷி எப்பொழுதும், சாந்தமான மன நிலையில், புன்முறுவலுடன், பயமற்ற தன்மையுடன், அனைத்து செயல்களையும் ஒழித்து, செயலற்ற நிலையில் சதா ஆனந்த அனுபவத்தில் எங்கும், எப்பொழுதும் குளிர் நிலவாக இருப்பதைக் கண்டேன். காட்டுத் தீயின் மத்தியில் பனி நிறைந்த

குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒருவன் எப்படி சுகப்படுவானோ, அதுபோன்று, அவர் அடைந்த அந்த ஆனந்தத்தை நானும் அடைய விரும்புகின்றேன், அதற்குச் சரியான வழியைக் கருணைக் கூர்ந்து எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்.

பரசுராமன் முக்திக்கு தகுதி உடையவனாக இருப்பதைக் கண்ட தத்தகுரு அவன் மீது மிகுந்த தயை உடையவராகிக் கூறத் தொடங்கினார்:-

குழந்தாய் பரசுராமா! உன் புத்தியின் போக்கு இவ்வாறு திரும்பியதை காணும் பொழுது, நீயே பாக்கியவான். இதுவரை, நீ செய்துவந்த உபாசனைகளும், புண்ணிய கருமங்களுமே உன்னை மிகவும் பரிசுத்தமான பதத்திற்கு தூக்கி விடுகின்றன. சர்வ இருதயாகாச ரூபிணியாக இருக்கும் அந்தத் தேவியானவள் சரணாகதியடைந்த பக்தர்களின் இருதயத்தில் விசேஷ விசாரணை ரூபமாக இருந்துகொண்டு மரணபயத்திலிருந்து அவர்களை தப்பிக்க வைக்கின்றாள்.

கர்த்ருத்துவம் என்று அழைக்கப்படுகின்ற செயல்களை செய்யும் விசயத்தில் மனிதர்கள் அலாதி பிரியம் கொண்டுள்ளனர். ஏதாவது ஒருச்செயலைச் செய்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். சும்மா இருப்பது இவர்களால் முடியாதது. எப்பொழுதும் இவர்கள் மனம், வாக்கு, உடல் என்ற இந்த மூன்றினையும் செயல்புரிய

வைத்து, சலிக்காமல் சர்ப்பத்தினால் தீண்டப்பட்ட ஒருவன் எவ்வாறு அதன் விஷத்தினால் மூர்ச்சை ஆகி விழுகின்றானோ, அதுப்போல, மூர்ச்சை ஆகி விழுகின்ற நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றார்கள்.

அந்தோ பரிதாபம்! எதற்காக இதைச் செய்கின்றோம், ஏன் செய்ய வேண்டும், இதனால் அடைந்த இலாபம் என்ன என்ற அடிப்படை அறிவு கூட இன்றி, ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். சுகம் இன்னதென்று அறியாமல், அதற்கான முயற்சிகளையும், சாதனங்களையும் விட்டு, விட்டு இதற்கு மாறாக முயற்சித்து மோகத்தில் அடிக்கடி மூழ்குகின்றார்கள்.

ஒரு நாய் சாலையில் கிடந்த எலும்புத்துண்டை கடித்து சுவைக்கும் பொழுது, அதன் வாயில் ஏற்பட்ட காயத்திலிருந்து இரத்தம் கசிவதை, அந்த எலும்பிலிருந்துதான் இரத்தம் வருகின்றது என்று நினைத்து, மேலும், மேலும் அதை சுவைத்து ருசிக்க முயற்சிப்பதைப் போன்று, இந்த அற்ப மானிடர்களும், செயலினால் சுகம் உண்டாகின்றது என்று கருதி, செயல்களைச் செய்து, அதன் வாயிலாக உண்டாகின்ற துக்கத்தையே சுகம் என நினைத்து மீண்டும், மீண்டும் செயல்புரிகின்றார்கள்.

ஆனால், ராமா! நீ மோகத்தைக் கடந்து விட்டாய், தன்யனாக இருக்கின்றாய். உயர்ந்த உப்பரிகையின் மீது ஏறுவதற்கான ஏணியின் முதல் படி விசாரம் என்பதை அறிவாயாக.

ஒருவன் விசாரிக்காமல் எதைச் செய்தாலும், அதன் பலன் நிச்சயமாக நன்மையை தராது. விசாரத்தில் ஈடுபடாதவனுக்கு, அனைத்தும் விரோதமாகவே தோன்றும். விசாரித்து அறியாத மனிதர்கள் அசுர வாழ்கையையும், விசாரித்து அறிந்த மனிதர்கள் தேவ வாழ்கையையும் வாழ்கின்றார்கள்.

இந்த விசாரத்தின் வாயிலாக அவர்கள் அடைந்த ஆயுதமான ஆத்ம ஞானத்தினால், அசுரர்களை வெல்கின்றார்கள். அதாவது சுகம் என்ற மரத்திற்கு, விசாரம் என்ற விதை அவசியம். விசாரம் மேற்கொள்ளும் மனிதனே மகத்தான மனிதனாக மாறுகின்றான். விசாரத்தைக் கைவிடாத மனிதனே மனிதர்களுள் மாணிக்கம் போன்றவன். அவனே பாக்கியசாலி.

கோடைக்காலத்தில் காய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பூமியில் குளிர்ச்சியான நீர் நிலைக்குமா? அதுப்போல, தாகத்தை தணிக்க விரும்பும் ஒருவன் நீர் நிலை இருக்கும் இடத்தை விசாரத்து அறிய விரும்பாமல் வெயிலில் வீணாக அலைகின்றதினால் அவன் தாகம் தணியுமா?

ஆகவே, சுகத்தை விரும்புகின்றவனுக்கு அதற்கான மிக உயர்ந்த சாதனம் ஒன்று உண்டென்றால், அது எல்லோருடைய ஹிருதயக் கமலங்களில் இருந்துக் கொண்டு நடனம் புரிகின்ற சக்தியான திரிபுரையின் கிருபையே ஆகும். இவ்வாறு சக்தியின் இருப்பிடம் அறிந்து அதன் மீது பக்தியுடன் ஆராதனை செய்வது ஒன்று மட்டுமே உருப்படியான செயல் எனப்படுகின்றது. மற்ற அனைத்து செயல்களுமே செயல் செய்பவனுக்கு சந்தோசத்தை உண்டாக்காது.

இதுபோன்று பரதேவதையானவள் ஹிருதய ஆகாசத்தில் விசார சூரியனாக உதயம் செய்கின்றாள். இவளே ஆத்ம சொருபிணியானவளும், சர்வ ஹிருதயவாசினியும், சித்ரூபியும், பரமேசுவரியுமான திரிபுரையை சத்குரு மார்க்கமாக உள்ளத்தில் ஆராதனை செய்ய வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட ஆராதனைக்கு நிர்மலமான பக்தியும், சிரத்தையும் மட்டுமே தேவை. இதற்கு ஆதாரமாக திரிபுரையின் மகாத்மியத்தை கேட்பது ஒன்றே வழி. இதன் காரணமாகத்தான் ராமா! உனக்கு திரிபுரையின் மகாத்மியம் ஏற்கனவே கூறப்பட்டது. அதைக்கேட்டதினால்தான் நீ இப்பொழுது மங்களத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றாய். ஏனெனில், உயந்த விசாரத்தை நோக்கி தற்பொழுது நீ வந்திருக்கின்றாய். பரத்தை அறியும் விசாரமானது உதயமானால்தான் மனித ஜென்மம் பலனுடையதாகின்றது.

விசாரமற்ற மனிதர்கள் கிணற்றுத் தவளைகளுக்கு நிகரானவர்கள். அதாவது, கிணற்றுத் தவளைகள் அந்த கிணற்றினைத் தவிர வேறு ஏதையும் விசாரித்து அறியாமல், கிணற்றிலேயே உற்பத்தியாகி, அந்த கிணற்றிலேயே மடிகின்றதோ, அதைப்போன்று, இந்த மனிதர்கள் இன்னது சுகம், இன்னது துக்கம் என்று விசாரித்து அறியாமல் இந்த உலக வாழ்க்கை மட்டுமே உண்மை சுகம் என்று கருதி, பிறந்து, இறந்து, மீண்டும், மீண்டும் உற்பத்தி, நாசத்தை அடைகின்றார்கள்.

எப்படிப் ஒரு பெண் கழுதையானது தன்னை பின் தொடந்து வருகின்ற ஆண் கழுதையை தன் கால்களினால், அடிக்கடி எட்டி உதைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் ஆண் கழுதை அந்த பெண் கழுதையை பின் தொடந்து செல்வதை நிறுத்துவதில்லை.

அதுப்போல, இந்த ஜனங்கள் எத்தனை துக்கத்தை அனுபவித்தாலும், இந்த பிறப்பு, இறப்பு என்ற சம்சாரத்தில் மீண்டும், மீண்டும் உழன்று வருகின்றார்கள். ஆனால், ஹே ராமா! நீயோ விசாரத்துடன் கூடியவனாக, உண்மையை அறிய விரும்பி என்னை நாடி வந்ததினால் துக்க மகா சமுத்திரத்தை தாண்டிவிட்டாய் என்றார்.

அத்தியாயம் - 3

(சத்சங்கத்தின் சிறப்பு)

ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் உபதேசங்களைக் கேட்ட ஜமதக்கினி முனிவரின் புதல்வனான பரசுராமன் மிகுந்த பணிவுடன், "பகவானே தாங்கள் கூறியது அனைத்தும் சத்தியமே, ஜனங்கள் எல்லோரும் அறியாமையினால் நாசமடைகின்றனர். விசாரத்தின் மூலம் மேன்மை உண்டாகின்றது என்றும், ஸ்ரீ திரிபுரையின் மகாத்மியத்தை கேட்பதினாலும் மேன்மை உண்டாகின்றது என்று கூறினீர்களே, அதிலிருந்து எனக்கு ஒரு சந்தேகம் உண்டாகின்றது.

இந்த மகாத்மியத்தை ஒருவன் எப்படி கேட்பது? அதற்கு சாதனம் என்ன? எளிதாக கேட்கக்கூடிய இந்த மகாத்மியத்தை ஏன் எல்லோராலும் கேட்க முடிவதில்லை? அனேக சந்தர்ப்பங்களில் நான் தங்களை பலமுறை சந்தித்தும் ஏன் என்னால், திரிபுரையின் மகாத்மியத்தை தங்கள் வாயிலாக கேட்டுப் பெற முடியவில்லை? இதன் காரணத்தை தாங்கள் அடியேனுக்கு கூற வேண்டும் என்றான்.

பகவான் ஸ்ரீ தத்தர் மிகுந்த சந்தோசத்துடன் ஹே ராமா! பரமாயிருக்கின்ற மேன்மையை அறிய

வேண்டுமானால், சகல துக்கங்களையும் துவம்சம் செய்யக்கூடிய அந்த சாதனம் சாது சங்கமே ஆகும். பரமாத்மாவைப் பற்றி அறியக்கூடிய பலனை சாதுக்களுடைய சங்கந்தான் விதை என்று அறி.

உனக்கு மகத்துவமான சம்வர்த்தருடைய சந்திப்பின் காரணமாக, உன்னை அவர் என்னிடம் அனுப்பி வைத்துள்ளதில் நீ மேன்மையான பலனை கொடுக்கக்கூடிய இந்நிலைக்கு வந்துள்ளாய். சத்துக்கள் எப்பொழுதும் சத்தியவழியை மட்டுமே காட்டுவார்கள். ஒருவன் எப்படிப்பட்ட சங்கத்தை அடைகின்றானோ அதற்கேற்ற பலனை மட்டுமே அவன் அடைகின்றான் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை. ஹே ராமா, இதற்கு உதாரணமாக ஒரு கதையை கூறுகின்றேன் கேள்!

முன்னொரு காலத்தில் தசார்ண நாட்டிற்கு அதிபதியாக முக்தாசூடன் என்ற ஓர் அரசன் இருந்து வந்தான். அந்த அரசனுக்கு நல்ல குணவான்களாகவும், வசீகர அழகு உடையவர்களாகவும், நன்கு கல்வி பயின்று, அனைத்து கலைகளையும் கற்றவர்களாகவும் ஹேமசூடன், மணிசூடன் என்ற இரண்டு மகன்கள் இருந்தனர்.

பராக்கிரமசாலிகளான இவ்விருவரும் ஒரு தினம் வேட்டையாட காட்டிற்குச் சென்று, சிங்கம், புலி,

காட்டெருமைகள், மான், கட்டுப்பன்றிகள் போன்ற மிருகங்களைக் கொன்றுக்கொண்டே காட்டின் அடந்த பகுதிகளுக்குச் சென்று விட்டனர்.

அப்பொழுது, திடீரென ஆலங்கட்டி மழையும், பலமான புயல் காற்றும் அடித்தது. அந்த சூழ்நிலை அமாவாசை இருட்டைப் போன்று காணப்பட்டது. எங்கும் இருள் சூழ்ந்த நிலையில் மரங்கள், பாறைகள் எதுவும் கண்ணிற்கு புலப்படாத அந்த அடந்த காட்டில் இராஜகுமாரர்கள் இருவரும் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறி காட்டில் ஒதுங்க இடம் தேடினர். அப்பொழுது, சிறிது தூரத்தில் ஒரு முனிவரின் ஆசிரமத்தைக் கண்டனர். பிறகு இருவரும் அந்த ஆசிரமத்தை அடைந்தனர். அந்த ஆசிரமத்தின் உள்ளே உருக்கி விட்ட தங்கம் போன்று உடல் முழுவதும் பிரகாசமாக ஒளி வீசுகின்ற அழகான பெண் ஒருத்தியைக் கண்டனர். அந்த அழகான பெண்ணிடம் மயங்கிய ஹேமசூடன் சுந்தரியே! நீ இந்த காட்டில் எப்படி பயமில்லாமல் வசிக்கின்றாய்? நீ யாருடைய புதல்வி? என்று கேட்டான்.

இராஜகுமாரன் ஹேமசூடன் கேட்ட கேள்விக்கு, அந்த பெண் மிகுந்த மரியாதையுடன் இளவரசரே! இங்கு வந்து ஆசனத்தில் அமருங்கள். விருந்தினர்களை வரவேற்பது நம் பண்பாடு, மற்றும் தவசீலர்களின் தருமம் ஆகும். புயலில் சிக்கி மிகுந்த சிரமத்துடன் இங்கு தாங்கள் இருவரும் வந்திருப்பதை அறிகின்றேன். முதலில்

ஓய்வு எடுங்கள், சிறிது நேரத்தில் என்னுடைய தந்தையும், பிரம்மஞானியுமான தவசீலர் வியாக்கிரபாதர் அவர்கள் இங்கு வந்துவிடுவார் என்றாள்.

அதன்பிறகு, அவள் அந்த இராஜகுமாரர்கள் இருவருக்கும் பழங்களும், பழஇரசங்களும் கொடுத்து உபசரித்து, கேள்வி கேட்ட இராஜகுமாரனான ஹேமசூடனிடம், ஹே இராஜபுத்திரரே, ஹேமலேகை என்பது என்னுடைய பெயர். என்னுடைய தாயாரின் பெயர் வித்யுத் பிரபா என்பதாகும். என் தாயான வித்யாதரி ஒரு நாள் இந்த வேணா என்ற நதியில் நீராட விரும்பி, இந்த நதியில் நீராடிக்கொண்டிருந்தால், அப்பொழுது வங்கதேசத்து அரசனான சுஷேணன் இந்த நதியில் நீராட வந்தான். அந்த அரசன் என் தாயின் அழகில்

மயங்கி, அவளுடைய சம்மதத்துடன் கூடியிருந்துவிட்டுத் தன் நகரத்திற்கு திரும்பிவிட்டான்.

மோகத்தால் மதியிழந்த என் தாயும் திரும்பிச் செல்ல வழியின்றி, இந்த ஆசிரமத்திலேயே தங்கி என்னை ஈன்றெடுத்து விட்டு அவளும் சென்று விட்டால். என்மீது இரக்கம் கொண்ட சிவபதத்தை சதா சிந்திப்பவரும், உலகத்தை வென்றவரும் ஆன இந்த மகாமுனி வியாக்கிரபாதர் என்னைப்பார்த்து தயையுடன் தாய்ப்போல வளர்த்து வருகின்றார் என்றும், நான் அவரை தந்தையாகப் பாவித்து, அவருக்குச் சேவைகளைச் செய்துக்கொண்டு, அவரது மகிமையினால், ஒருபொழுதும் பயமில்லாமல் இருக்கின்றேன். துர்புத்தி கொண்ட தேவர்களோ, அசுரர்களோ, ஏன் அரசர்களோ கூட இந்த ஆசிரமத்திற்குள் பிரவேசிக்க முடியாது. மீறிப் பிரவேசித்தார்களென்றால் நாசத்தை அடைவார்கள் என்று கூறினாள்.

இராஜகுமாரனான ஹேமசூடன் இந்த சுந்தரியை மணம் செய்துக்கொள்ள விரும்பி அவளிடம் கேட்க, அவளும் சிறிது நேரத்தில் என் தந்தையார் வந்துவிடுவார், அவர் வந்த பிறகு அவரிடம் தங்கள் விருப்பத்தைக் கூறி சம்மதம் பெறலாம் என்று அவள் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் வியாக்கிரபாத முனிவர் ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தார். வந்த முனிவரிடம் நடந்ததைக் கூறி ஆசிபெற்ற இளவரசர்களில்,

ஹேமகூடன் தன் மனதில் தோன்றிய விருப்பத்தைக்கூறி, மகரிஷியே! தாங்கள் தங்கள் மகளை எனக்கு மணம் முடித்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

வியாக்கிரபாத முனிவரும் இது இறைவனின் சித்தம் என்பதை அறிந்து அவர்கள் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து அவர்கள் நாட்டிற்கு வழியனுப்பி வைத்தார். ஹேமலேகையை மணந்துக்கொண்டு நாடு திரும்பிய ஹேமகூடன் தன் தாய், தந்தையிடம் நடந்ததைக்கூறினான். ஹேமகூடனின் தந்தையான முக்தாகூடன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, நகரமெங்கும் விழாக்கோலம் கொண்டு, அனேக ஜெனங்களின் முன்னிலையில் இவர்களுடைய திருமண வைபவத்தை நடத்தினான்.

இவ்வாறு, ஹேமலேகையை திருமணம் செய்துகொண்ட இளவரசன் ஹேமகூடன் எப்பொழுதும் தன் மனைவியின் அழகில் மயங்கியவனாக, போக வாழ்க்கையிலேயே நாட்டம் கொண்டவனாக இருந்தான். ஆனால், ஹேமலேகை அவனது விருப்பத்திற்கு மாறாக, அவனது மயக்கத்தை மாற்ற நினைத்தாள்.

ஒரு நாள் இராஜகுமாரன் தனிமையில் தன் மனைவியிடம் அன்பே! நான் உன்னிடம் மிகுந்த ஆசை வைத்துள்ளேன். ஆனால், நீ பிரியமில்லாதவள் போல நடந்துக் கொள்கின்றாய். இருவரும் இணக்கமாக

இருந்தால்தானே இல்லற சுகத்தில் இன்பம் காண முடியும். நான் ஆசையுடன் வந்து உன்னிடம் பேசும் பொழுதெல்லாம் நீ காது கொடுத்து கேட்காமல் அமைதியாக இருப்பதற்கு ஏது காரணம்? உன் மனதிற்கு விரோதமாக நான் ஏதாவது செய்து விட்டேனா? உன் மனதை வேறு எங்கோ வைத்துக்கொண்டு, கண் மூடி இருப்பது போன்று காணப்படுகின்றாயே என்ன காரணம் என்று நான் அறியலாமா? என்று கேட்டான்.

அத்தியாயம் - 4

(சத்சங்கத்தின் பலன்)

தன் பிரியமான கணவனின் சந்தேகங்களை கேட்ட ஹேமலேகை புன் சிரிப்புடன், மோகத்தில் மூழ்கியுள்ள தன் கணவனுக்கு தெளிவைக் கொடுக்க விரும்பி, அவனுக்கு யுக்தியினால் ஞானம் உண்டாக்கவேண்டும் என்று கருதி பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினாள்.

இராஜபுத்திரரே! என வார்த்தைகளை கவனமாகக் கேளுங்கள், நான் உங்களிடத்தில் பிரியம் இல்லாதவள் அல்ல. உண்மையில் இந்த உலகத்தில் பிரியம் என்பது என்ன? பிரியம் அற்றது என்பது என்ன? என்பது எனக்கு விளங்காததினால், தினமும் ஆலோசனை செய்கின்றேன்.

ஒரு முடிவும் எனக்கு கிடைக்கவில்லை. அதனுடைய தத்துவம் இன்னதென்றும் எனக்குப் பிடிபடவில்லை. தாங்களே அதன் தத்துவத்தை எனக்கு கூறவேண்டும் என்றாள்.

இதைக்கேட்ட ஹேமசூடன், புன்னகையுடன் தன் மனைவியை நோக்கி, பேதமைக்குணம் பெண்களுக்கு உண்டு என்பதை நானும் அறிகின்றேன். பிரியமானது, பிரியமற்றது என்பதை பசு, பக்ஷிகள் கூட அறிந்துள்ளன. அவைகளுக்கு பிரியங்களினால் சுகமும், பிரியம் இல்லாதவைகளினால் துக்கமும் உண்டாகின்றன என்பதை காண முடிகின்றது. அதாவது எதனிடமிருந்து சுகம் உண்டாகின்றதோ, அதன்மீது தானாகவே பிரியம் உண்டாகின்றது. எதனிடமிருந்து துக்கம் உண்டாகின்றதோ அது பிரியமற்றது ஆகும். இந்த விசயத்தை நினைத்து மூடத்தனமாக தினமும் சிந்தனை செய்து வருவது ஏன்? என்றான்.

இதைக்கேட்ட ஹேமலேகை, “பெண்களுக்கு பேதமைக்குணம் உண்டென்பதை நானும் ஏற்கிறேன். அவர்களுக்கு நல்ல ஆலோசனை சக்தி கிடையாது. அதன் காரணமாக பேதையான எனக்கு அறிவைக் கொடுப்பது தங்கள் கடமையல்லவா? உங்களால் எனக்கு அறிவு உண்டாகி, சிந்தனை செய்வதை விட்டு, விட்டுச் சதா உங்களுடன் போகத்தில் இருந்து விடுகின்றேன்.

“இளவரசே சுக, துக்கங்களிலிருந்து பிரியாப் பிரியங்கள் உண்டாகின்றன வென்று தாங்கள் தீர்மானித்தீர்கள். ஆனால், ஒரே விசயம்தான் காலதேசங்களினால் பேதத்தை அடைந்து சுகத்தையும், துக்கத்தையும் உண்டு செய்கின்றதே! இவ்வாறு நடைமுறையில் இருக்க உங்கள் தீர்மானமான முடிவு எங்கே?

உதாரணமாக, நெருப்பின் வெப்பமானது குளிர்காலத்திற்கு பிரியமானதாக மாறி இதமாக இருக்கின்றது. அதுவே, கடுமையான வெயில் காலத்தில் உஷ்ணம் காரணமாக, பிரியமற்றதாக மாறிவிடுகின்றது. ஒருவருக்கு இனிப்பு பிரியமானதாக இருக்க, சர்க்கரை நோய் வந்தவர்களுக்கு இனிப்பு பிரியமற்றதாக மாறிவிடுகின்றது. இதுபோன்றே, மனைவி, குழந்தைகள், நாடு, நகரம் முதலானவைகளைப் பற்றியும் கூறலாம்.

இவைகள் அனைத்துமே சுகத்தை மட்டுமே கொடுக்கும் என்று கூறுவதைவிட, இதனால், துக்கமும் உண்டாகின்றது. சுகம் வேண்டும் என்பதற்காக இந்த உலகத்தில் உள்ள அத்தனைவிதமான போகங்களையும் ஒருவன் அனுபவித்துவிட முடியாது. அது சாத்தியமாகாது. ஆனால், பெரும்பாலானவர்கள் அனைத்து செல்வங்களை வைத்துக்கொண்டும் கவலையுடன் காணப்படுகின்றார்கள். அதேசமயம், பொருட்செல்வம் ஏதுமற்ற சிலர் கவலையின்றி காணப்படுகின்றார்கள்.

சுகத்தை அடைய விரும்புபவர்களுக்கான போக சாதனங்கள் அனேகமாக இருந்தாலும், அவைகளின் வாயிலாக ஒருவனுக்கு நிலையான சுகம் உண்டாவதில்லை. அனேக போக சாதனங்களை ஒருவன் அடையாவிட்டாலும், ஏதாவது ஒரு போகத்தின் வாயிலாகவாவது அவனுக்கு சுகம் உண்டாகுமா என்றால், அந்தச்சுகமும் துக்கத்துடன் கலந்த தற்காலிகமானச் சுகமாக இருப்பதினால், அதையும் சுகம் என்று கூறமுடியாது.

துக்கத்தை வெளி துக்கம், உள் துக்கம் என்று இரண்டு வகைகளில் பிரிக்கலாம். அதில், தாதுக்களின் தோஷ குறைபாட்டால் தோன்றும் நோய்களின் காரணமாக உடலில் தோன்றுவது வெளி துக்கம். ஆசையினால் மனதை பற்றி உண்டாகின்ற துக்கம் உள் துக்கம் எனப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட உள் மன துக்கத்தினால் இந்த உலகம் முழுவதும் விழுங்கப்பட்டுள்ளது. துக்கம் என்ற மரம் வளர ஆசை என்ற விதையே காரணம் ஆகின்றது. ஆசை சிறிது மிச்சம் இருக்கின்ற நிலையில் உண்டாகின்ற சுகம் சுகமே அன்று.

ராஜகுமாரரே! அதனைத் துக்கமென்றே அறிய வேண்டும். ஏனெனில், துக்கம் கலந்த சுகம் மிருகங்கள், பக்ஷிகளுக்கும் இருக்கின்றது. இதனைக் காரணமாக காட்டி மனிதர்களுக்கு உண்டாகும் சுகம் மேன்மையான சுகம் என்று கூறவீர்களா? ஆனால், மனிதர்களுக்கு

உண்டாகும் சுகத்தை விட மற்ற ஜீவர்களுக்கு உண்டாகும் சுகமே மேன்மையானது.

காரணம் அவைகளிடத்தில் ஆசை இருப்பதில்லை. ஆனால், மனிதனிடத்திலோ அனேக ஆசைகள் உண்டாகி அதன் மத்தியில் அற்ப சுகம் உண்டாகின்றது. அதைச் சுகம் என்று கூறமுடியாது. அதனைச் சுகம் என்று கூறுவதாக இருந்தால், உடல் முழுவதும் தீக்காயத்தினால் உடல் எரிச்சலுடன் இருக்கின்ற நிலையில் சிறிது சந்தனம் தடவி விடுவதினால் உண்டாகின்ற குளிர்ச்சியில் கிடைக்கின்ற சுகத்தை சுகம் என்று கூறவேண்டும்.

மனிதர்கள் தங்கள் பிரியமான மனைவி ஆசையுடன் கட்டி தழுவியதில் அடைந்த சுகமானது, அவளது கைகளின் பலத்தால் பலமாக கட்டி தழுவும் பொழுது துக்கம் உண்டாகின்றது. புணர்ச்சிக்கு பின்பு விந்து, நாதம் வெளிப்பட்ட உடல் சுமைத்தூக்கி வந்த எருதுபோல தளர்ச்சியை அடைகின்றது. இப்படிப்பட்ட விசயத்தில் நீங்கள் என்ன சுகத்தை கண்டீர்கள்?

ஹே நாதா! கூறுங்கள், பிரியையின் சேர்க்கையினால், நாடி நரம்புகளுக்கு கிளர்ச்சி உண்டாகி, என்ன சுகம் தோன்றுகின்றதோ, அந்த சுகம் மிருகங்களிடத்திலும் காணப்படவில்லையா?

ஆனால், தாங்கள் எனக்கு உன்னுடைய அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதினால் சுகம் அதிகமாகின்றது என்று கூறுவீர்களேயானால், அப்படிப்பட்ட அழகினால் உண்டாகின்ற சுகம் கனவில்கூட கிடைக்கின்றது. இது அபிமானத்தினால் மட்டுமே உண்டான சுகமின்றி வேறில்லை.

நாதா! உங்களுக்கு ஒரு கதையின் மூலமாக அழகின் அபத்தம் என்ன என்பதை கூறுகின்றேன் கேளுங்கள் என்று ஹேமலேகை கதையை கூறத்தொடங்கினாள்.

முன்னொரு காலத்தில் மன்மதனைவிட அதிக அழகு உடையவனான ஒரு இராஜகுமாரன் மனதை மயக்கக்கூடிய அழகான ஒரு பெண்ணை தனது மனைவியாக அடைந்திருந்தான். அவன் தன் மனைவியிடத்து எப்பொழுதும் மிகுந்த அன்புடனும், ஆசையுடனும் இருந்தான். ஆனால், அவளோ இராஜகுமாரனின் வேலைக்காரன் ஒருவனிடம் பிரியமுள்ளவளாக மாறி, அந்த வேலைக்காரனுடன் சேர்ந்து, இராஜகுமாரனுக்கு வஞ்சனை செய்துகொண்டு இருந்தாள்.

அவளது கணவனான இராஜகுமாரனுக்கு அவனது வேலைக்காரன் மயக்கம் உண்டாகும்படி மதுவினை தாராளமாக ஊற்றிக்கொடுத்து, அந்த

ராஜகுமாரனிடத்தில் ஒரு தாசியை அனுப்பிவைத்து விட்டு, அவனது மனைவியை தான் அனுபவித்து வந்தான். மதுவினால் மந்த மதியடைந்த இராஜகுமாரன் தினமும் அந்த தாசியினை தன் மனைவி என்று கருதி மன மயக்கத்தில் என் அழகான, அன்பான மனைவியை அடைந்த நானே பாக்கியசாலி, எனக்கு நிகரான பாக்கியவான் எவனொருவன் இருக்கின்றான் என்று பலவாறாக எண்ணிக்கொண்டு, இவ்விதம் பல நாட்களைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் இராஜகுமாரனின் வேலைக்காரன் மதுபானத்தை ஊற்றிக்கொடுக்காமல் வைத்து விட்டு, அவசரமாகச் சென்று விட்டான். அன்றைய தினம் மதுவை அதிகம் குடிக்காத இராஜகுமாரன் தன் மனைவியின் மீதுள்ள பிரியத்தால், மனோரம்மியமான தன்னுடைய படுக்கை அறைக்குச் சென்று, அங்கு படுத்துக் கொண்டிருந்த தாசியை மனைவி என்று கருதி கட்டி தழுவும் பொழுது, அவளது அவலட்சணமான முகத்தைப் பார்த்து, கோபமுடன் என் பிரியமான மனைவி எங்கே? என்று அந்த வேசியிடம் வினவ, அவளும் இராஜகுமாரனின் மயக்கம் தெளிந்து இருப்பதைக் கண்டு, பயந்து நடந்த உண்மைகள் அத்தனையும் கூறிவிட்டாள்.

சீ! நான் என்ன மனிதன், மதுவினால் மதி மயங்கி, முட்டாளாக இருந்த என்னை என்னவென்று கூறுவது? வெகுகாலமாக இவளை என்னுடைய உயிரிலும்

மேலாக அல்லவா நேசித்தேன். ஆனால், இவளோ கட்டிய கணவனை விட்டு வேறு ஒருவனுடன் போனாளே! என்னிடம் வஞ்சனையாக ஆசை காட்டி மோசம் செய்தாளே, மதுவினால் நானும் மதியிழந்து விட்டேனே! நான் விரும்பாத வேசியை தொட்டு வீணானவனாகப் போனேனே!

என்னைப் போன்ற மூடன் யார் உள்ளார்கள்? அவளது அழகில் மயங்கி பித்தனாக இருந்ததினால்தானே என்னை அவள் இவ்வாறு வஞ்சித்து விட்டாள். அந்த பாவியோ எல்லா அங்கங்களும் அழகற்றவனாக இருந்தும், அவனிடம் இவள் என்ன அழகைக் கண்டாள்? எல்லோரையும் வசீகரிக்கக்கூடிய அழகைக் கொண்ட என்னைவிட, அவனிடம் எந்த அழகைக் கண்டாள்? பெண்ணாசையின் காரணமாக என்னுடைய நிலை இவ்வாறு கீழ்த்தரமானதாக மாறியதே! நான் எதை அறிய

வேண்டுமோ அதை அறியாமல் காலத்தைக் கடத்தி, இத்தனை நாட்கள் வீணாக இருந்து விட்டேன் என்று பலவாறாக புலம்பியவனாக, விரக்தியுடன் அவர்களைப் பிரிந்து, வைராக்கியத்துடன் வனத்திற்குச் சென்றான்.

ஹே ராஜகுமாரரே! அழகு என்பது மனதின் கற்பனை. நீங்கள் என்னிடம் அதிக அழகைக் கண்டவராக நினைத்துக்கொண்டு, அதன் வாயிலாக சுகத்தை அடைவதாக எண்ணுவது உண்மையில்லை. மதுவினால் மதி மயக்கம் அடைந்தவன் ஒரு வேசியைக்கூட அறிந்துகொள்ள முடியாமல், தன் மனைவியாக நினைத்து சுகத்தை அடைவதில் இருந்தே சுகம் என்பது அவன் விரும்பும் பொருட்களில் இல்லை. அது அவனது மனதினைச் சார்ந்த விசயம் என்பது தங்களுக்கு புரியும் என்று கருதுகின்றேன்.

என் பிரியரே! மனிதன் தனக்கு அன்னியமான வெளியிற்கண்ட ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தவுடன் அவளது உருவம் அவன் சித்தத்தில் பதிகின்றது. அந்த உருவத்தை அடிக்கடி மனதில் பதியவைத்து சிந்தனை செய்வதால் அந்த ரூபத்திற்கு எது விசயமோ, அதனிடத்தில் ஆசை உண்டாகின்றது. சித்தத்தில் பதிந்த அந்தப் பெண் உருவம் ஆசையின் காரணமாக அதன்மீது உண்டாகின்ற தீவிரமான விருப்பம், மனதின் ஆசையினால், அதனை அழகானதாக மாற்றிக்கொள்கின்றது. மனம் தன் கற்பனா சக்தியின் வாயிலாக அழகை அந்த பெண்ணிடம் பொருத்திப் பார்க்கின்றது. அதனால்தான் அழகற்ற ஆடவன் கூட அழகானவனாக அந்த இளவரசனின் மனைவிக்கு தோன்றியுள்ளது.

மனதில் பதியவைத்த பொருளை மீண்டும், மீண்டும் நினைவு படுத்திப் பார்ர்கின்ற பொழுது, அவனது இந்திரியமானது சலனத்தை அடைகின்றது. அவன் மற்ற ஆசைகளை விட்டு, அந்த பெண்ணிடம் அழகைக் காண்கின்றான். இந்திரியங்களை கட்டுப்பாட்டுடன் வைத்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு எத்தகைய அழகு பொருந்திய பெண்ணைப் பார்த்தாலும், அவனுக்கு ஆசை உண்டாவதில்லை. இதற்கு மூலகாரணம் அழகை அடிக்கடி சிந்தனைச் செய்துக் கொண்டிருப்பதுதான் ஆகும்.

இந்த சிந்தனை குழந்தைகளுக்கும், யோகிகளுக்கும் உண்டாவதில்லை. ஆகையால் யாரெல்லாம், ஒரு பெண்ணை அழகு தேவதையாக காண்கின்றானோ, அவன் தன் மனதினால் அந்த பெண்ணிடத்தில் அழகு இருப்பதாகக் கற்பித்துக் கொள்கின்றான்.

என் பிரியரே! இரத்தத்தினால் நிரப்பப்பட்ட இந்த சதைப்பிண்டமே நீங்கள் ஆராதிக்கும் அழகுப்பதுமை. இந்த அழகு உடலைப் பகுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதனுள், அருவெறுக்கத்தக்க விசயங்கள் நிரம்பியுள்ளதைக் காணமுடியும். இதில் உங்களுக்கு பிரியமானது எது? பிரியமில்லாதது எது?

இராஜபுத்திரரே! அழகு என்பது அபிமானத்தால் வருவது. அது மனதின் கற்பனையே. அழகற்றவர்கள் அனேகமாக உள்ளனர். உடல் ஊனமுற்றவர்கள், நீண்ட முகமுடையவர்கள், நீண்ட பற்கள் கொண்டவர்கள், நீண்ட காதுகளை கொண்டவர்கள், வழுக்கைத்தலையர்கள் எனப் பலவிதம். ஆனால், அவர்களும் அழகு உடையவர்களாக தங்களது மனைவியிடத்திலோ, கணவனிடத்திலோ சந்தோசத்தை அடைவதில் இருந்தே அழகு என்பது உடலில் இல்லை. அது மனதில் இருக்கின்றது என்பது புரியும்.

ஆகவே, அளவிற்கு அதிகமாக பெண்களின் அழகில் யார் பற்று வைக்கின்றார்களோ அவர்கள் நிந்திக்கப்பட வேண்டியவர்களே.

இராஜபுத்திரரே! எந்தச் சரீரம் உங்களுக்குப் பிரியமாகத் தோன்றுகின்றதோ, அதை விவேகப் புத்தியினால் விசாரித்து அறிய வேண்டும். அறுசுவை உணவுக்கூட கால மாற்றத்தால் கழிவுப் பொருள் ஆகிவிடும் பொழுது, மனிதர்களின் இளமையும் கால மாற்றத்தினால் மாறுதலுக்கு உட்படும் நிலையாமையையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இதில் இந்த உலகில் எது பிரியமானது, எது பிரியமற்றது என்று கூற இயலும்?

இவ்விதமாக ஹேமலேகை கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஹேமசூடன் போக விசயங்களில் வைராக்கியம் உண்டாகின்றவனாக மாறி, அவள் கூறிய வார்த்தைகளை எண்ணி வியப்புற்றான்.

அவள் கூறிய விசயங்களை மறுபடியும் தன் புத்தியினால் ஆலோசனை செய்து போகங்களில் ஆசை அற்றவனாக, அவளிடமிருந்து படிப்படியாகத் தத்பத நிலையை கேட்டு அறிந்துக் கொண்டு, தனித்த, ஏகமான சித்ரூபமும், ஆத்மரூபிணியுமான திரிபுரையை உள்ளத்தில்

தியானித்து, அகிலமும் தன்னுள்ளே என்ற ஒரே திருஷ்டியுடன் முக்தியை நாடினான்.

பிறகு மணிசூடன் என்ற இளவரசன் தன் தமையனிடமிருந்தும், முக்தாசூடனான அரசன் தன் புத்திரனிடமிருந்தும், முக்தாசூடனின் மனைவி தன் மருமகளான ஹேமலேகையினடமிருந்தும் ஞானத்தை அடைந்தார்கள்.

அந்த நகரில் மந்திரிகளும், மக்களும் கூட ஞானவான்கள் ஆயினர். அங்கு ஒருவர் கூட அஞ்ஞானிகளாக இருக்கவில்லை. சத்திய லோகத்தைப் போன்று, அந்த நகரமே உலகத்தில் மேன்மை பொருந்திய நகரமாக மாறி, அங்கு வசித்த பக்ஷிகள் கூட இந்த வித்யாவைக் கற்று மோக்ஷத்தை அறிந்திருந்தது. அதில்

<u>ஒரு கிளி கீழ்வருமாறு பாடியது.</u>

<u>அறுசீர் விருத்தம் பாடல்</u>

"சித்துருவான ஆன்மாவை சேத்தியம் நீக்கிப் பாரீர்
சித்தலாற் சேத்தியமில்லை திகழ் பளிங்குருவம் போலச்
சித்ததே சேத்யமாகும் சித்து நான்றானே எல்லாம்
சித்தினால் விளங்கலாலே சித்தொளி சுதந்திரந்தான்."

பொருள்:-

கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கப்பட்ட பிம்பங்கள் போல உலகக் காட்சிகள் சித்திலிருந்து பிரதிபலிக்கப் பட்டவைகளே. பிம்பத்தைப் பார்ப்பவன் கண்ணாடியைப் பார்க்கத் தவறுகிறான். பிம்பத்தை நீக்கினால் கண்ணாடி மட்டும் தெரிவதுப் போல, உலகக் காட்சிகளை நீக்கி சித்தை மட்டும் பார்க்க வேண்டும். கண்ணாடி இல்லாமல் பிரதிபலிப்பு இல்லை, அதுபோல சித்தொளி இல்லாமல் காட்சிகள் இல்லை.

"சித்தொளியினாலேயே எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன"

எல்லாம் சித்தே!, நானும் சித்தே! சித்தின் ஒளியினாலேயே எல்லாம் விளங்குவதால், சித்தொளி சுதந்திரமானது.

கிளி வாமதேவர் என்ற ரிஷிக்கு மோக்ஷத்தை அடையும் வித்யாவைக் கற்றுக் கொடுத்ததினால், அந்த ரிஷியினால், வித்யா நகரம் என்ற பெயர் பெற்றது.

ஆகையினால், ஹே ராமா! சகல சுபத்திற்கும் மூலகாரணம் சத்துக்களுடைய சங்கமம் என்பதை அறியவும்.

ஹேமலேகை என்ற ஒருவளின் சங்கத்தால் அந்த நகரமே ஞானத்தை அடைந்தது. ஆகவே மேன்மை உடைய சுகத்தை அடைய சத்துக்களான சாதுக்களின் தொடர்பு மட்டுமே பரமமாயிருக்கின்ற மூலமென்று நீ தெரிந்துக் கொள்.

அத்தியாயம் - 5

(ஹேமசூடனின் மனக்குழப்பம்)

அத்திரி மகரிஷியின் புத்திரரான ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரினால் இவ்விதம் கூறப்பட்ட சத்சங்க மாகாத்மியத்தைக் கேட்டு ஜமதக்கினி முனிவரின் மகனான பரசுராமன் மன மகிழ்ச்சியுடன் பின்வருமாறு கேள்விகளைக் கேட்கத்தொடங்கினான்:-

சாதுக்களின் சங்கமமானது சுபங்களுக்கு மூலகாரணம் என்று தாங்கள் கூறியது முற்றிலும் உண்மைதான். எவன் ஒருவன் எந்தவிதமான தொடர்புகளை உண்டாக்கிக் கொள்கின்றானோ, அதற்கேற்ற பலனை அடைகின்றான். சாதுக்களின் தொடர்பு ஒருவனை உயர்ந்த நிலைக்கும், தீயவர்களின் தொடர்பு ஒருவனை தாழ்ந்த நிலைக்கும் கொண்டு சேர்க்கும் என்பதை நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மைகளால் அறிய முடிகின்றது.

ஹேமலேகை பெண்ணாக இருந்தாலும், அவளது சேர்க்கையினால் அந்த நாடே சுபிட்சத்தை அடைந்தது. ஹேமசூடன் அவளால் ஞானத்தை அடைந்து ஜீவன் முக்தனாக வாழ்கின்றான் என்பதினால், அவனது வாழ்க்கையை மேலும் விரிவாக கேட்க விரும்புகின்றேன்.

தயாநிதியே! அவனது வாழ்க்கையை முழுவதுமாகக் கூற வேண்டும். என்று ராமன் கேட்க, ஸ்ரீ தத்தரும் அவனை நோக்கி "மிகவும் பரிசுத்தமான அக்கதையினை கூறுகின்றேன் கேள்" என்று கூற ஆரம்பித்தார்.

ஹேமலேகையின் வார்த்தைகளினால் சஞ்சலத்தில் இருந்து விடுபட்டு, "போதும் இந்த உலக வாழ்க்கை!" இனி ஹேமலேகை கூறியது போன்று நிலையான சுகத்தை அடைய உலக விவகாரங்களில் இருந்து ஒதுங்கி வாழ முயற்சித்தான். ஆனாலும் நீண்ட நெடு காலமாகவே அரசபோக வாழ்வை வாழ்ந்தவனுக்கு அந்த வாசனைகளில் இருந்து விடுபட முடியாமலும், அதை ஹேமலேகையிடம் கூற வெட்கப்பட்டவனாகவும் சில நாட்களை கழித்தான்.

இதனால், அவனது உடல் மெலிந்து நோயுற்றவன் போன்று காணப்பட்டான். இவ்விதம் நிறம் மாறிய கண்களையும், முகத்தையுமுடைய இராஜகுமாரனை கண்ட ஹேமலேகை அவன் அருகே சென்று, ஹே நாதா!

நீங்கள் ஏன் முன்போல மிகக் களிப்புடன் இருப்பதில்லை, மிகுந்த கவலை அடைந்தவாறு காணப்படுகின்றீர்களே இதற்குக் காரணம் யாது?

உங்கள் சரீரம் வியாதியினால் பாதிக்கப்பட்டது போன்று காணவில்லை. போகங்களினால் வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் என்ற குணபேதங்களினால் வியாதிகள் உண்டாவது சாதாரணம். வியாதிக்கு நிவாரணமாக வைத்திய சாஸ்திரத்தில் மருந்துகள் உள்ளன.

தங்களின் தோற்றத்தை காணுகின்றபொழுது, இது உடல் ரீதியான பிரச்சனையாகத் தெரியவில்லை. மன ரீதியான பிரச்சனையாகத் தெரிகின்றது. தங்களது இந்த மனப்பிரச்சனைக்கு எந்த வைத்தியத்தில், எந்த மருந்தை கொடுக்க முடியும்? என் பிரியரே! உங்களுக்கு இந்தச் சோகம் யாது காரணமாக உண்டாகியிருக்கின்றது கூறுங்கள் என்று கேட்டாள்.

ஹேமலேகை இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட இராஜகுமாரனான ஹேமசூடன் "என் பிரியையே! என் சோகத்தின் காரணத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக, முன்பு எனக்கு சுகமாக தோன்றியதெல்லாம் உன் உபதேச வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிறகு இப்பொழுது சுகப் படவில்லை. இவைகளினால் சுகத்தை உன்டாக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் காணப்படவில்லை.

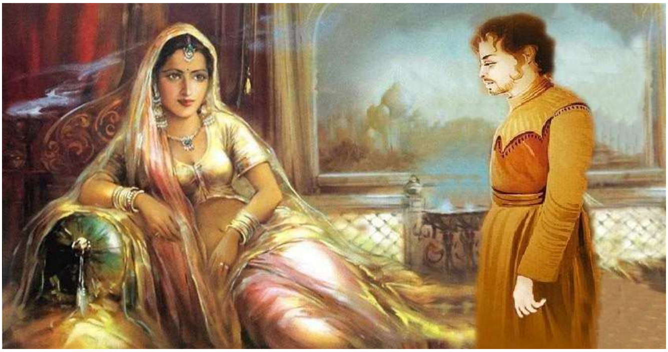

அதாவது, அரசரிடம் தண்டனைப் பெற்றவனுக்கு, தண்டிக்கும் முன்பு என்னதான் போகசாதனங்களைக் கொடுத்தாலும், அவைகள் அவனுக்கு எப்படி சுகத்தைக் கொடுக்காதோ, அதுப்போன்று எனக்கு எதுவுமே சுகத்தைக் கொடுக்கவில்லை.

என்னாலும் விசயங்களை தியாகம் செய்ய வல்மையில்லாதபடியால், வாசனை வசத்தால் இராஜ காரியங்களை கவனித்து வருகின்றேன். எனக்கு இதை விடவும் முடியவில்லை, நிலையான சுகத்தைக் கொடுக்கின்ற நிலைக்கு வரவும் முடியவில்லை, இரண்டுக்கும் நடுவில் தவிக்கின்றேன். எதைச் செய்தால் இவற்றிலிருந்து விடுபட்டு நான் பூரண சுகத்தைப் பெறுவேனோ அவற்றை எனக்குக் கூறு! என்றான்.

தன் கணவனின் வைராக்கியம் வலுப்பெற்று வருவதை அறிந்த ஹேமலேகை, இவரிடம் மேன்மை அடைவதற்கான விதை நிச்சயமாக இருக்கின்றதென்று

தெரியவருகின்றது. எவன் ஒருவன் இத்தனை மேன்மை பொருந்திய வார்த்தைகளைக் கேட்டும் கொஞ்சம் கூட மாறுபடாமல் அப்படியே இருக்கின்றானோ, அவனுக்கு ஒரு காலத்திலும் மேன்மை என்பது வரவே வராது.

யாரெல்லாம் மேன்மை பொருந்திய திரிபுரையை அதிக காலம் ஆராதனை செய்கின்றார்களோ, அவர்களுக்குத்தான் இவ்விதமான வைராக்கியம் உண்டாகின்றது. என்று தன் மனதில் எண்ணிக்கொண்டு அறிவாளியான ஹேமலேகை தன் கணவனுக்கு ஆனந்தம் உண்டாகும் பொருட்டுத் தன்னுடைய பூரண ஞானத்தை வெளிக்காட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டு, அவனைத் தெளிவடையச் செய்ய பூடகமாக ஆத்மா, ஜீவன், அந்தக்கரணங்கள், ஐம்புலன்கள், மற்றும் உலகத்தொடர்புகள் ஆகியவற்றை ஓர் உருவகக் கதையின் மூலம் கூற விரும்பி, ஹே இராஜகுமாரா! தங்களுக்கு ஒரு கதையைக் கூறுகின்றேன் கேட்கவேண்டும் என்றாள்.

பிரபஞ்சம் என்ற ஒரு ஊரில் **“ஆத்மா”** என்ற பெயரைக் கொண்ட அனைத்து கலைகளிலும் வல்லமை பெற்ற சக்தியாக ஒரு அன்பான **அம்மா** இருந்து வந்தாள்.

அவளுக்கு **“ஜீவன்”** என்ற ஒரு அழகான **மகன்** இருந்தான். இவள் தன்னுடைய ஜீவன் என்ற மகனை தனக்கு நிகராக அனைத்து ஆற்றல் பொருந்தியவனாக

வளர்க்க விரும்பி, அவனிடம் அலாதி பிரியம் கொண்டு, மிகுந்த அன்பாகவும், ஆனந்தமாகவும் வைத்திருந்தாள். தன்னுடைய மகன் தன்னைப் போன்றே சக்தி உடையவன் என்பதையும், தன்னிலிருந்து வேறானவன் அல்ல என்பதையும் அவன் அறியாமல் இருக்கின்றானே எனக்கருதி, அவனுக்கு புரியவைக்க "புத்தி" என்ற ஒரு நண்பனை அறிமுகம் செய்துக் கொடுத்தாள். அந்த புத்தியிடம் பழகுவதைக்கொண்டு, இவன் தன்னை அறிந்து கொள்வான் என்று எதிர்ப்பார்த்தாள்.

ஆனால், ஜீவன் அந்த புத்தியிடம் அளவிற்கு அதிகமாக நட்பு பாராட்டி, தன் தாயை மறந்தான். அனைத்து விசயங்களையும் தன் நண்பன் புத்தியிடம் மட்டுமே கலந்து ஆலோசிப்பான். அவன் கூறும் முடிவுகளை தன் தாயைக் கேட்காமலேயே செயல்படுத்துவான்.

இதுபோன்று, இவர்களது நட்பு இருந்தவந்த நிலையில், ஒரு நாள் புத்தி ஜீவனை தன்னுடைய வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கு ஜீவன் "ஆசை" என்ற அவனது சகோதரி - யைச் சந்தித்தான். அவள் மீது விருப்பம் கொண்டு அவளை மணம் முடித்தான். அதன்பிறகு ஆசைக்கு பிடித்தவாறு வாழ விரும்பி, அவளது தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்பினான்.

இதனால், மக்கள் மத்தியில் இருந்தால் மட்டுமே, அவர்களின் வாயிலாக தான் விரும்புவதை சாதிக்க முடியும் எனக் கருதினான். அதனால், இவன் எண்ணங்கள் என்ற மக்களைப் பயன்படுத்தி, அவர்கள் வாயிலாக மனம் என்ற பணத்தை சம்பாதித்து, சித்தம் என்ற வங்கியில் மூதலீடு செய்து, அஹங்காரம் என்ற வியாபாரத்தை விரிவுபடுத்தினான்.

வியாபாரம் நன்றாக நடைபெற்றால்தான் சித்தம் என்ற வங்கியில் மனம் என்ற பணத்தை தாராளமாக

முதலீடு செய்ய முடியும் என்ற நோக்கத்தில் எண்ணங்கள் என்ற மக்களிடம் அதிகம் விரும்பி பழக ஆரம்பித்தான்.

இந்த பழக்கத்தினால், ஆத்மா என்ற தாயை மறந்து, ஆசை என்ற தன் மனைவிக்கு மட்டுமே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்தான். இதனால், மக்கள் மத்தியில் இருந்த பொறாமை, களவு, பொய், கோபம் போன்ற புதிய நண்பர்கள் இந்த ஜீவனுக்கு சேர்ந்தனர்.

இதன் வாயிலாக தன் நட்பு வட்டமும், வியாபாரமான அஹங்காரமும் நன்கு விரிவடைந்தன. நாளுக்கு நாள் வியாபாரத்தினாலும், நண்பர்களினாலும் பலவானாக மாறிய ஜீவன் தன் ஆசை மனைவியை சந்தோசப்படுத்தினான்.

ஆசை மனைவியின் அதீத தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் விதமாக இந்த ஜீவன் தான் சம்பாதித்த மனம் என்ற பணத்தைக்கொண்டு, மெய், வாய், கண், காது, மூக்கு, என்ற ஐந்து புதிய ஆடம்பர பொருட்களை வாங்கி வந்து அவைகளைக் கொண்டு ஊறு, சுவை, ஒளி, ஓசை, நாற்றம் என்ற புதிய அனுபவங்களை அனுபவித்து மகிழ்ந்தான்.

இவ்வாறு ஜீவனானவன் மேலும், மேலும் தன் சுகத்திற்காக அதிக பணத்தை பெருக்கிக்கொண்டு, அஹங்காரம் என்ற வியாபாரத்தை விரிவுபடுத்தினான்.

வியாபாரம் அமோகமாக நடைப்பெற்றதினால் அதிக பணத்தை சம்பாதித்து, சித்தம் என்ற வங்கியில் முதலீடு செய்துகொண்டே மிகப் பெரிய பணக்காரன் ஆகிவிட்டான்.

இவனது அதீத வளர்ச்சியைக் கண்டு சகிக்காத இவனது புதிய நண்பர்களான பொறாமை, களவு, பொய், கோபம் போன்றவர்கள் இவனது வளர்ச்சியை தடை செய்ய விரும்பி, இவனுக்கு "துக்கம்" என்ற வேசி - யை அறிமுகம் செய்து வைத்தனர். துக்கத்திடம் சிக்கிய இந்த ஜீவன் மிகுந்த பணத்தை அவளுக்கு கொடுத்து, அதாவது மன உளைச்சலடைந்து, ஆசை மனைவியை விடவும் முடியாமல், வேசியை தொடவும் விரும்பாமல் அலைக்கழிக்கப்பட்டான்.

இந்த அலைச்சலின் காரணமாக தன் பழைய நண்பன் புத்தியை சுத்தமாக மறந்தே விட்டான். மேலும், புத்தியை அறிமுகம் செய்து வைத்த தன் தாயான ஆத்மாவையும் முழுவதுமாக மறந்து விட்டான்.

இதனால், இவனிடத்தில் புதியதாக அறிமுகமான வேசி இவனைத் தன்பிடியில் வைத்துக்கொண்டு, ஆசை மனைவிக்காக இவன் சேர்த்த மெய், வாய், கண், காது, மூக்கு போன்ற பொருட்களையும் அபகரித்து, தன் இஷ்டப்படி இவனை ஆட்டுவித்தாள். இதனால், அதிக மன உளைச்சலுக்கு ஆளான இவன் நோயினால் பாதிப்படைந்து, விரைவில் மரணத்தை தழுவினான்.

குறிப்பு:-

இந்த கதையிலிருந்து ஆத்மாவையும், ஆத்மா கொடுத்த புத்தியையும் சரியாக அறிந்துகொள்ளாமல் வாழ முயற்சிக்கின்ற ஜீவன் முடிவில் மரணம் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படும். அதுவே, எந்த ஜீவன் தனக்கு கொடுத்த புத்தியைக் கொண்டு விசாரம் செய்து, நன்மை செய்த ஆத்மாவை ஆதரிக்கின்றதோ அது மரணமில்லா பெரு நிலையை அடையும் என்பதே சாரம்.

(முன்னால் கொடுக்கப்பட்ட கதை இந்த நூலை படிக்கின்றவர்களுக்கு எளிமையாக புரியவைக்கும் முயற்சியாக இங்கு சேர்க்கப்பட்டது. ஆனால், ஸ்ரீ திரிபுர இரகசியம் என்ற மூல நூலில் கொடுக்கப்பட்ட கதையைப் படிப்பவர்களுக்கு மிகுந்த குழப்பத்தைக் கொடுக்கும் என்பதினால், அந்தக்கதையை விரிவாகக் கொடுக்காமல் அதை எளிமைப்படுத்தி, நேரடியாக தத்துவக் கருத்தை மட்டுமே இங்கு கொடுக்கப்படுகின்றது.)

கதைக்கூறும் கருத்து:-

“என் தாய் எனக்கொரு தோழியைத் தந்தாள் அந்த தோழியினாலே நான் என் தாயைப் பிரிந்தேன்” என்று கதை ஆரம்பிக்கின்றது.

இந்தக்கதையில் தாயை ஆத்மாவாகவும், தோழியை புத்தியாகவும், தோழியின் மகனை அறியாமையாகவும், தன்னை ஜீவனாகவும் உருவகப்படுத்தி கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. புத்தியும், ஜீவனும் தோழி என்பதினால் ஒருவருக்கு ஒருவர் இணைப் பிரியா நண்பர்களாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. பிறகு தோழிக்கு ஒரு மகன், மகனுக்கு ஒரு மாமி என்று கதை மிகவும் நீண்டதாகவும், குழப்பம் நிறைந்த உறவுகளைக் கொண்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. ஆகவே, இந்த கதையின் சாரத்தை எளிமைப் படுத்தி இங்கு கொடுக்கப்படுகின்றது.

சத்துவ நிலையே புத்தியின் தன்மை. ஆனால், இந்த புத்தி அறியாமையுடன் சேர்ந்து செயல் நிலைக்கு வந்துள்ளது. செயல் செய்யும் நிலைக்கு புத்தி தள்ளப்படுவதால், ஆதி இருப்பான ஆத்மாவிடமிருந்து விடுபடுகின்றது.

புத்தி ஆத்மாவைப் பிரிந்த காரணத்தினால், தன் அறியாமைக் கலப்பின் காரணமாக புதிது, புதிதாகப் பலதையும் உற்பத்தி செய்யும் திறனைப் பெற்று, அறியாமையினாலேயே கட்டுப்படும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது. அறியாமையின் ஆதிக்கத்தினால் ஆசையும், மோகமும் ஜீவனுக்கு உண்டாகி, புத்தி ஏதாவது ஒரு காரியத்தை செய்யத் தூண்டுகின்றது. புத்திக்கும், ஜீவனுக்கும் நட்பு

ரீதியாக தொடர்பு இருந்ததால் புத்தியிடம் உண்டான ஆசையும், மோகமும் ஜீவனையும் ஆட்கொண்டது.

புத்தியின் மோகத்தினால், பல எண்ணங்கள் உதயமாகி மனம் என்ற ஒன்றை உண்டாக்கிக் கொண்டு, மூடத்தனத்தையும், அறியாமையையும் உற்பத்தி செய்து, தடையின்றி எங்கும் செல்லக்கூடிய ஆற்றல் மனதின் ஆசையினால் வந்தது.

இந்த ஆசை பலமானதாக மாற, மாற புத்தி தடுமாற ஆரம்பித்து, முடிவில் மூடத்தனமான செயலகளை மட்டுமே செய்யக் கூடிய நிலைக்கு ஜீவன் தள்ளப் படுகின்றது.

ஆசை வயப்பட்ட புத்தியே இத்தனைக்கும் காரணம் என்றாலும், ஜீவன் தன் தாயான ஆத்மா கொடுத்த புத்தியிடம் அதீத நட்பு கொண்டாடி, தன் தாயை மறந்ததுதான் இத்தனை தவறுக்கும் காரணம் ஆகும்.

சடமாகிய இந்த உடலுடன் ஆத்மாவின் பிரகாசம் வெளிப்படுகின்ற பொழுது, நான், எனது என்ற எண்ணங்கள் உண்டாகின்றது. இந்த எண்ணங்களை நினைப்பதை மனம் என்றும், நினைப்பதைச் சேமிப்பதற்கு சித்தம் என்றும், சேமித்த விசயத்தை செயல்படுத்துவதை புத்தி என்றும், செயலைச் செய்பவனை அஹங்காரம் என்றும் நான்கு விதமான கொள்ளலாம்.

இந்த மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்ற நான்கும் இணைந்ததை **“அந்தக்கரணம்”** என்று அழைக்கின்றோம்.

மனம் தான் உண்டாக்குகின்ற கற்பனா சக்தியினால், அவைகளை அனுபவிக்க ஏதுவாக மெய், வாய், கண், காது, மூக்கு என்ற ஞானேந்திரியங்களை கொண்டே விசயங்களை தொடர்பு கொள்கின்றது.

அதன்பிறகு, ஊறு, சுவை, ஒளி, ஓசை, நாற்றம் போன்ற அனுபவங்களை மனம் அனுபவிக்கின்றது. இவ்வாறு புலன்களின் வழியாக அனுபவித்து பெற்ற விசய சுகங்களில் சிலவற்றை வாசனைகளாக மனம் சித்தத்தில் பதிய வைத்துக் கொள்கின்றது.

பின்னர் அவைகளை நினைவூட்டி, நினைவூட்டி அந்தச் சுகங்களை மீண்டும், மீண்டும் விரும்புகின்றது. எவ்வளவுதான் அனுபவித்தாலும் அதன் ஆசைகள் நிறைவடையாமல், விசய சுகங்களைத் தேடி அலைந்து, ஆசைகளை பூர்த்தி செய்ய இயலாமல் மனம் வெறுப்பிலும், கோபத்திலும் கொந்தளிக்கின்றது.

இதனால், மனம் துக்கத்திற்கு ஆளாகி, புத்தியை பாதிக்கின்றது. மனதினிடமிருந்து பெறப்பட்ட சத், ரஜஸ், தமஸ் போன்ற மூன்று குணபேதங்களினால், புத்தியும்

தன்னுடைய சத்துவ குணத்தை இழந்து, சதா துக்கத்தில் ஆழ்கின்றது.

ஜீவன் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை ஆதாரமாக இருந்தாலும், புத்தியுடைய நட்பினால், அதன் சுபாவமான குணபேதங்கள் ஜீவனுக்கு வந்தடைந்தன. ஜீவன் இன்றி புத்தி இல்லை. ஆனால், புத்தி இன்றி ஜீவன் இருக்க இயலும்.

இதில் புத்தியின் அழுக்குகள் ஜீவனை மாசு படுத்துவது போன்று தோன்றக் காரணம், ஜீவனின் அறியாமையே ஆகும். ஜீவன் தன் ஆதி இருப்பான ஆத்மாவின் சுத்த இருப்பை அறிந்துக் கொண்டால், இந்த அந்தக் கரணங்களையும், புறக் கரணங்களையும் பொருட் படுத்தாது ஆத்மாவுடன் ஒன்றும்.

உடம்பை "நான்" என்றும் தனக்கு வேறாக இந்த உலகத்தையும், உலகத்தாரையும் கருதுகின்றவரை ஜீவன் ஜீவாத்மா என்று அழைக்கப்படும்.

பிம்பங்கள் எப்படி கண்ணாடிக்கு அந்நியமல்லவோ, அதுப்போலத் தோற்றங்கள் அனைத்தும் ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பே என்ற ஞானம் உண்டாகிவிட்டால், அதற்குப்பிறகு ஜீவனுக்கு துக்கம் என்பதே கிடையாது. புத்தியின் சேர்க்கையினால், ஜீவன் சுக, துக்கத்தில் இருப்பது போன்று தோன்றினாலும், சுத்த இருப்பான

ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பே அது என்பதினால், பரமாத்மாவைத்தவிர வேறு ஒன்று இல்லை என்பது புரிந்து, ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்ற பேதமை மறையும்.

இவ்வாறு, வெகுகாலம் அவதிப்பட்ட புத்தியானது, விசாரத்தின் பலனாக விவேகம் அடைந்து, வைராக்கியமான மனதைப் பெற்று, ஆசைகளை அடக்கி, மோகங்களைக் கடந்து, எண்ணங்களற்ற நிலையில் ஜீவனில் கலந்து ஆத்மாவுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்ட புத்தி பரம ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கின்றது.

எனவே, பந்தம், துக்கம், மகிழ்ச்சி, முக்தி போன்ற அனைத்தும் புத்தியின் அறியாமையே ஆகும்.

உண்மையில் ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பே சிதாத்மா என்று அழைக்கப்படுகின்ற ஜீவாத்மா. அதற்கு பிறப்பு இல்லை, இறப்பு இல்லை. மகிழ்ச்சி இல்லை, துக்கம் இல்லை. இந்த அத்தனையும் புத்தியின் அறியாமை விளையாட்டே என்று ஹேமலேகை கூறி முடித்தாள்.

அத்தியாயம் - 6

(நம்பிக்கையின் முக்கியத்துவம்)

இவ்வாறு ஹேமலேகையான தனது மனைவி கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஹேமசூடன் ஆச்சரியம் அடைந்தவனாக, "பிரியமானவளே! நீயோ குமரிப்பெண். முழுமையான வாலிப வயதைக்கூட இன்னும் நீ கடக்கவில்லை. ஆனால், ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து விபரங்களை அறிந்தவள் போல பேசுகின்றாய்! உன் வார்த்தைகளை உண்மை என்று எப்படி நான் நம்ப முடியும்?

"வானத்தில் காணப்படுகின்ற மேகக்கூட்டத்தில் தோன்றுகின்ற சித்திரம் போல ஆதாரம் அற்றவைகளாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது" உன்னுடைய வார்த்தைகள் என்றான்.

ஹே நாதா! நான் உங்களிடம் கூறிய வார்த்தைகள் எப்படி அபத்தமாகும்? தவசீலர்களின் வார்த்தை ஒருபோதும் பொய்யாகாது. பொய்யான வார்த்தைகள் ஒருபொழுதும் உண்மையாகாது. பொய் தவத்தை நாசம் செய்துவிடும் என்பதினால் சத்தியசீலர்களான தபசிகளிடத்தில் பொய்யானது தங்குமா? எவனொருவன் ஜிஞ்ஞாஸுவினடத்தில் பொய்யையும்,

அநாத்ம விசயங்களையும் கூறுகின்றானோ, அவன் கீழ் உலகத்திலும், மேல் உலகத்திலும் சுகத்தைப் பெற முடியாது.

இராஜபுத்திரரே! என் வார்த்தையைக் கேளுங்கள், ஒருவன் கண் நோய்க்கு மருந்தை அறிவதினால் மட்டும் அவனது கண் நோய் குணமாகிவிடாது. அந்த மருந்தை கூறுபவனை நம்பி, மருந்தை கண்ணில் தடவவேண்டும். அதுப்போல, நம்பிக்கைக்குரியவர்களின் வார்த்தையை ஏற்க வேண்டும்.

உங்களிடம் பொய் கூறுவதினால் எனக்கு என்ன இலாபம்? நான் கூறியவைகளை பொய் என்று கருதுவீர்களானால், அதனை நன்கு ஆலோசித்து பாருங்கள். இந்த உலக மக்கள் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியின் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு, முழுப்பகுதியையும் தீர்மானிக்கின்றார்கள். நான் ஒரு பகுதியின் உண்மையை மட்டுமே உங்களுக்கு எடுத்துக் கூறினேன். நம்பிக்கை உடையவர்களிடம் உண்டாகும் அவநம்பிக்கை அவனுக்கு மிகப்பெரிய எதிரியாகும்.

ஒருவன் நம்பிக்கை என்ற தாயை பணிந்தாள் அவள் எல்லாவித பயங்களில் இருந்தும் அவனைக் காப்பாற்றுவாள். தன் தாயினிடத்தில் விசுவாசமில்லாத குழந்தை எவ்வாறு ஜீவித்திருக்க முடியும்? கூறுங்கள். அதுபோல, மனைவியிடம் விசுவாசமில்லாத கணவன்

எப்படி சுகத்தை அனுபவிக்க முடியும்? நம்பிக்கை இல்லாத உலகில் எந்தச் செயலும் நடைப்பெறாது. ஆகையால், பிரியமானவரே! தீவிர நம்பிக்கையுடன் இருங்கள் என்று ஹேமலேகை கூறினாள்.

பிரியமானவளே! நீ கூறுவது போன்று எந்த வகையிலாவது நம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றால், அந்த நம்பிக்கை சத்துக்களான சாதுக்களிடம் வைக்கவேண்டுமேயன்றி, அசத்துக்களான மூடர்களிடமும், பெண்களிடமும் வைத்தால், தூண்டிலின் வெளியிலுள்ள அழகைப் பார்த்து மயங்கிய மீன்கள் ஊசிமுனைகளில் சிக்கி நாசமடைவதைப் போன்று அதோகதி உண்டாகும். ஆதாலால், நம்பிக்கை வைக்கும் முன்பு அவர்களின் நம்பகத்தன்மையை உறுதி செய்துகொள்ள வேண்டாமா? என்று ஹேமசூடன் கேட்டான்.

இளவரசே! உண்மையான சத்துக்களான சாதுக்களை அடையாளம் கண்டு, அவர்களுடன் சங்கமம் ஏற்படுத்திக்கொள்வதும், விசாரம் மேற்கொள்வதும் மற்றவர்கள் கூறுவதை வைத்தோ, அல்லது சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட பிரமாணங்களை வைத்தோ நம்பிக்கை உண்டாயிற்று என்று கூறினால், அது எது சத்து?, எது அசத்து? என்ற முடிவில்லாத வாதத்திலேயே முடியும். எந்தத் தீர்மானமும் ஏற்படாது. காரணம் அவனுக்கு எதனிடத்தில் நம்பிக்கை உண்டாகும்?

சாஸ்திரத்தை மட்டும் அவன் எப்படி நம்புவான்? அல்லது மற்றவர்கள் கூறுவதை மட்டும் அவன் ஏற்பானா? அவன் நிச்சயமாக அதில் குறை கண்டு வீண்வாதம் புரிவான். ஆகவே, வீண்வாதம் செய்பவன் ஒரு காலத்திலும் மேன்மையை அடைய மாட்டான். ஆகவே, இந்த உலகம் முழுவதும் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேதான் இயங்குகின்றது. இதனை ஒரு கதையின் மூலம் விளக்கமாக காணலாம்.

முற்காலத்தில் கோதாவரி நதிக்கரையில் இருக்கும் சகியமலை என்ற இடத்தில் சாந்தசீலரான, உண்மையை உணர்ந்தவரான கௌசிகர் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு மகான் வசித்து வந்தார். அவரிடம் அனேக சிஷ்யர்கள் இருந்தனர். ஒரு நாள் குரு இல்லாத நேரத்தில் அவர்கள் தங்களுக்குள், தங்கள் புத்திக்கு தகுந்தவாறு உலகத்தின் நிலையைப்பற்றித் தீர்மானம் செய்வதற்காகப் பலவாறாக வாதம் செய்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்பொழுது, அனுப அறிவு ஏதுமற்ற, தன் குறுக்கு புத்தியினாலும், வறட்டு வாதத்தினாலும் எப்பொழுதும் வாதம் செய்து கொண்டிருக்கின்ற சுங்கன் என்ற சக மாணவன் மற்ற மாணவர்களிடம் அவர்கள் கருத்துக்கு எதிராக, சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஆதாரங்கள் வாயிலாக அறிவின் உண்மையை அறியலாம் என்ற கருத்தை ஏற்க மறுத்தான்.

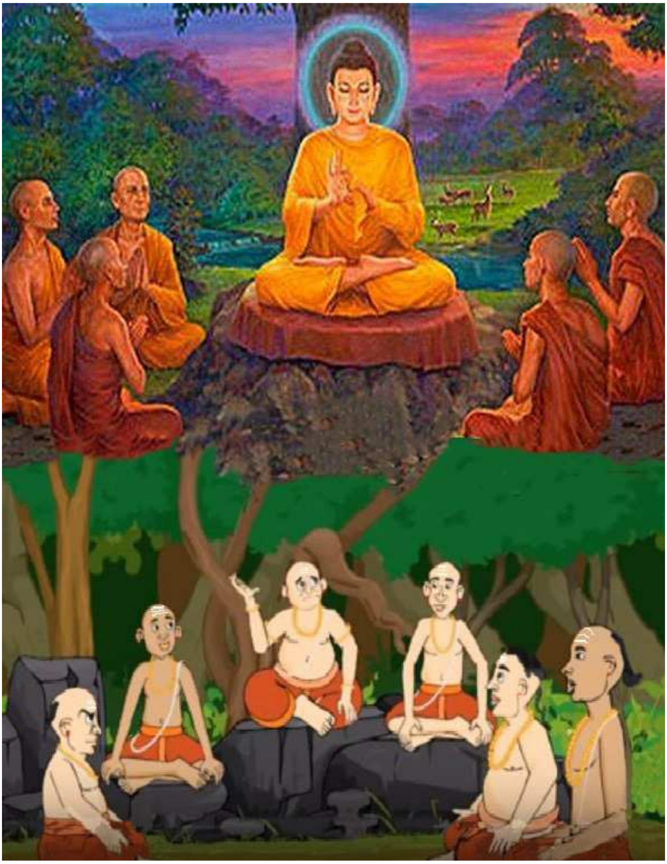

அந்த சுங்கன் தன்னுடன் பயிலும் சக மாணவர்களிடத்தில், நீங்கள் கூறும் உண்மை இதுவரை நிருபிக்கப்படவில்லை. நீங்கள் பிரமாணமாக கருதும் சாஸ்திரத்தில் குறை உள்ளது. அதிலேயே ஒன்றினை விசாரித்து மற்றொரு ஆதாரத்தின் வாயிலாக அதைத் தவறு என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அதுவும்

விவாதத்திற்கு உரியதே. எனவே, விவாதம் நீண்டு கொண்டே செல்கின்றது, விவாதங்கள் மூலமாக ஒரு தீர்மானமான முடிவுக்கு வர இயலவில்லை.

மேலும், இதை தீர விசாரித்துக் கொண்டே சென்றோமானால், முடிவில் சூன்யம் மட்டுமே மிஞ்சுகின்றது. சூன்யத்தை தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஆதலால், அறிபவனும், அறியப்படும் பொருளும் நிருபிக்கப்படாமலேயே போகின்றது. ஆகவே, அறிவு என்ற ஒன்றை நிருபிக்கப்படாமலேயே இருக்கின்றது. எந்த ஒன்றை வைத்தும் இந்த பிரமாணங்களை ஆராய்ந்தாலும், முடிவில் சூன்யத்தில்தான் முடியும். ஆகவே, சூன்யம் என்பது மட்டும்தான் உண்மை என்றான்.

இவனுடைய வாதத்தை உண்மை என்று நம்பிய சில மூடச்சீடர்கள் சூன்யவாதிகளாக மாறி நாசமடைந்தனர். மற்றவர்கள் குரு வந்தவுடன் விவாதத்தை எடுத்துக்கூறி, அவர்களது சந்தேகங்களை விளக்கி, சத்குருவின் வாயிலாக தெளிவை அடைந்து நிச்சய புத்தி உடையவரானார்கள்.

ஆகவே, முடிவில்லாத வறட்டு வாதங்களை விட்டு. விட்டு, ஆகமங்களுக்கு அனுசரணையாக விசாரம் செய்து வருபவர்களே மேன்மை பொருந்திய ஜிக்னாஸுக்கள் ஆவார்கள் என்றாள்.

பிரியமானவளே! உன்னிடம் இவ்வளவு உண்மை இருப்பதை நான் அறியவில்லை. நீ தன்மையாக இருக்கின்றாய், நானும் உன்னை அடைந்ததினால் தன்யனாக இருக்கின்றேன். நம்பிக்கையினால் சகலவிதமான மேன்மையும் சித்தியாகும் என்று கூறினாய். ஒன்றுக்கொன்று முரணான கருத்துக்களைக் கொண்ட ஆகம சாஸ்திரங்கள் இருக்கின்றன.

இதில் எதனிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கலாம்? எதனிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது? என்பதையும், ஆச்சாரியர்களின் மதங்களின் பேதமையினாலும், மாறுபட்ட சிந்தனைகளினாலும், சாஸ்திரங்களுக்கு உரை எழுதியவர்களின் எதிர்மறைக் கருத்துக்களாலும் எது எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கது?, எது தள்ளத்தக்கது? என்பதை கூறுவாயாக.

மேலும், இதில் யாருக்கு எதனிடம் அபிமானம் இருக்கின்றதோ, அதை நல்லதென்றும், எதனிடம் அபிமானம் இல்லையோ அதை குற்றமுள்ளது என்று தள்ளியும் விடுகின்றார்கள். இதனால், இதன் விசயத்தில் என்னால் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வர இயலவில்லை. அத்துடன் சூன்யத்தை ஆதரிக்கின்ற சூன்யவாதிகளுக்கு அனுகூலமாக ஆகமங்களும் இருப்பதினால், அப்படிப்பட்ட ஆகம சஸ்திரங்களின் மீது ஏன் அபிமானம் வைக்கக்கூடாது? இவைகளை விரிவாக விளக்க வேண்டும் என்றான் ஹேமசூடன்.

அத்தியாயம் - 7

(ஈஸ்வர சொரூப நிருபணம்)

இவ்விதம் தன் பிரியமான கணவரால் கேட்கப்பட்ட பொழுது, உலகத்தின் உண்மை நிலையை நன்றாக உணர்ந்தவளும், புத்திசாலியுமான ஹேமலேகை பின்வருமாறு கூறினாள்:-

பிரியதமா! நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். மனமானது குரங்குச் சுபாவம் உடையது. அதனால், எப்பொழுதும், எதையாவது நினைத்துக் கொண்டு இங்கும், அங்கும் தாவித்தாவி, சலனத்துடன் நிலையில்லாமல் அலையும் தன்மை கொண்டது. மனதின் சலனத்தினால் மனிதர்கள் அனேக துக்கங்களை அடைகின்றார்கள். சலனமடையும் மனமே எல்லா துயரங்களுக்கும் காரணம்.

ஆனால், மனமும், உடலும் செயலற்ற ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் எல்லோரும் சுகத்தை அனுபவிக்கின்றார்கள். ஆகையால், மனதை நிலையாக வைத்துக் கொண்டு நான் கூறுவதைக் கேட்க வேண்டும்.

கவனமின்றி கேட்பதும், கேளாமல் இருப்பதும் ஒன்றுதான்! ஆகவே, மிகுந்த கவனத்துடன் இனி நான் கூற இருப்பதைக் கேளுங்கள்.

முடிவில்லாத விதண்டாவாதங்களை விலக்கி, உண்மையான சத்தைக் கொண்ட சத்விசாரங்களின் வாயிலாக தெளிந்த நிலையில், அதில் நம்பிக்கை கொள்கின்றவனே உண்மையான பலனை அடைகின்றான்.

எனவே, ஆன்ம அனுபவத்தை அடைவதற்குச் சத்தான வாதத்தையும், அதில் நம்பிக்கையையும் வளர்த்துக் கொண்டு, சிந்தனை செய்து பாருங்கள்.

பிரியரே! எவ்வாறு, பயிர்த்தொழில் செய்பவன் நல்ல யுக்தியினால் ஆலோசித்து, அந்தந்தக் காலங்களில் உழவு செய்து சம்பாதிப்பதைப் போல, ஆத்மாவின் மேன்மையைக் கருதி, விசாரத்தினாலும், நம்பிக்கையினாலும் மேன்மையை சம்பாதிக்க முயலுங்கள்.

நம்பிக்கையுடன் முயற்சி செய்பவனுக்கு ஒருவிதத்திலும் குறை வராது. திடமான மனதைக் கொண்டவன் நற்பலனை ஏன் அடையமாட்டான்?

பயிரிடுபவர் தானியத்தையும், வியாபாரிகள் தனத்தையும், அரசர்கள் செல்வத்தையும், பண்டிதர்கள் வித்தையையும், சூத்திரர்கள் சேவையையும், தேவர்கள் அமிருதத்தையும், தவசிகள் உத்தம லோகங்களையும் அடைகின்றார்கள்.

விதண்டாவாதத்தாலும், நம்பிக்கையின்மையினாலும் எந்தப் பலனும் அடையப்படுவதில்லை.

இவ்வாறு நம்பிக்கையில்லாமல் சந்தேகத்துடன் இருப்பவர்கள் தமக்குத்தாமே பகைவர்கள் என்று அறியவேண்டும்.

ஆகையினால், நம்பிக்கையினாலும், சத்தான தர்க்கத்தினாலும் அதிக முயற்சியை மேற்கொண்டு, முக்தியை அடைய அதற்கான தக்க சாதனையைச் சாருங்கள். அப்படிப்பட்ட சாதனங்கள் அனேகமாக உள்ளன. அவைகளை அனுபவத்தினால் இன்னதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு விரைவாக ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதைப்பற்றி கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

எதனை அடைவதினால் ஒருவனுக்கு துயரம் உண்டாகாதோ, அதுவே அவனுக்கு மேன்மை தரக்கூடிய சாதனம் என்பதை அறியவேண்டும்.

நுண்ணிய அறிவினால் ஆராய்ந்து பார்த்தால் எங்கும், எதிலும் துக்கம் கலந்து இருப்பதை அறிய முடியும். உதாரணமாக, தனம், மனைவி, மக்கள், இராஜ்ஜியம், செல்வம், தேகசுகம், வித்தை முதலியவைகளெல்லாம் கால, தேசத்திற்கு உட்பட்டு, நிலையற்ற தன்மை உடையதால், இவைகளை துயரங்களுக்குண்டான விதை எனக்கொள்ளலாம்.

ஆதலால், பரமமான மேன்மை இவைகளிடத்திலிருந்து இல்லை என்பதையும், வெளிப்பொருட்களில் இருந்து சுகம் கிடைக்கின்றது என்ற தவறான போக்கையும் விட்டு, உன்னதமான ஆனந்தத்தை அடைய இவைகள் சாதனமாகாது என்பதை அறிந்து, இந்த மதி மயக்கத்திற்கு காரணம் அந்த மகேசுவரனே என்பதையும் புரிந்து, மோகத்தை விடவேண்டும்.

அற்ப வித்தையை உடைய சாதரண செப்படி (ஜால) வித்தைக்காரனிடத்தில் மயங்கி, அவனை ஜெயிக்க முடியாத மக்கள், மகா மாயாவியான மகாதேவனை எப்படி வெல்ல முடியும்?

ஆகவே, அற்ப வித்தைக்காரனின் மாயைக்கு தகுந்த பிரதி வித்தை தெரிந்தவன் அந்த மாயா மோகத்திலிருந்து விடுபட்டு சுகம் அடைவதைப் போன்று, மகா மாயாவியை பக்தி செய்து, இரண்டற்ற ஏகனை அறியும் ஆத்ம வித்தையை கற்றவனே அந்த மகா மாயையை அறிந்து, தன்னுடைய உண்மை சொரூபத்தை தெரிந்து மோகத்திலிருந்து விடுபட்டு நித்திய சுகத்தை அடைகின்றான்.

இந்த உலகம் காரிய மயமானது என்பதை கண்கூடாகக் காண முடிகின்றது. இந்த ஜகத் காரியத்தின் ஆரம்பம் தெரியாவிட்டாலும், பஞ்ச பூதங்களின்

செயல் தன்மையால் இந்த உலகம் இயக்கப்படுவதை காணமுடிகின்றது.

இந்த உலகை உருவாக்கிய கர்த்தா மற்ற செயல் செய்பவர்களிடமிருந்து மாறுபட்டவர். காரணம், இவரது காரியத்தில் எண்ணிப்பார்க்க முடியாத அளவிற்கு சக்தி பொருந்தியதும், அனைத்தும் அறிவுப்பூர்வமாக ஒரு நியதிக்குள் இயங்குவதும் காணும்பொழுது இதைப் படைத்தவன் பேரறிவாளன் என்பதுவும் உறுதி செய்யப்படுகின்றது.

சில சூன்யவாத ஆகமசாஸ்திரங்கள் இந்த உலகம் தானாகவே தோன்றியது என்றும், அதுவே சத் என்றும், மண்பானை செய்வதற்கு ஒரு குயவன் இருப்பதினால், அந்த பானை உருவாகின்றது. பானைக்கு மண் எப்படி மூலப்பொருளாக இருந்ததோ, அதுப்போல, இந்த உலகத்தைப் படைத்த படைப்பாளிக்கு மூலப்பொருள் எங்கு இருந்து கிடைத்தது? அதை யார் படைத்தார்கள்? என்ற சந்தேகத்தை எழுப்பி படைத்தவன் ஒருவன் இல்லை என்பார்கள்.

இதிலிருந்து படைத்தவன் ஒருவன் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை, இந்த உலகம் தானாகவே தோன்றியது என்று குதர்க்கமான கேளிவிகளையும், சந்தேகங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு, புத்தியில்லாமல் நாசத்திற்கு வழியைக்

காண்பிக்கும் ஆகம சாஸ்திரங்களை நிச்சயம் தள்ளவேண்டும்.

இந்த உலகத்தில் படைக்கப்பட்ட படைப்புகளைக் காணும் போது, இதைப்படைத்தவன் சாதாரண அறிவைப்படைத்தவன் செய்யக்கூடிய காரியம் இல்லை என்பதையும், படைக்கப்பட்ட உயிரினங்களில் மிகக்குறைவான அறிவு கொண்ட ஒரு சிலந்திப் பூச்சியே தன்னுடைய தேவைக்கு ஒரு வலையைப் பின்னக்கூடிய மூலப்பொருளை வெளியிலிருந்து பெறாமல், தன்னுடைய உமிழ் நீரினாலேயே படைத்து, தானும் அதில் இருந்துகொண்டு, தனக்கு தேவையான காரியங்களை சாதித்துக்கொண்டு இருக்கின்ற பொழுது, இதுபோன்ற அற்ப ஜீவராசிகளைப் படைத்த படைப்பாளியான அந்த இறைவன் தன்னுடைய படைப்புக்கும், இருப்புக்கும் மூலப்பொருட்களை வெளியில் இருந்து பெறவேண்டிய அவசியம்தான் என்ன வந்தது?

ஆகவே, படைத்தவன் இல்லை என்று கூறுகின்ற அபத்தமான ஆகமங்களை அவசியம் தள்ளிவிடவேண்டும். புத்தியில்லாதவர்களே இதனை ஏற்பர். புத்தியில்லாமல் இந்த உலகத்தில் எதையும் அறியமுடியாது.

புத்தியில்லாமல் எந்தச் செயலும் உருவாவதில்லை. இந்த உலகையும் புத்தி உள்ளவனே உருவாக்கினான் என ஆகமசாஸ்திரங்கள் ஆதாரத்துடன் அறிவிக்கின்றன. சத்தான தர்க்க விசாரங்களினாலும், தக்க ஆதாரங்களினாலும் இந்த உலகத்தை உருவாக்கியவன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

உலகில் அளவிடமுடியாத செயற்கரிய காரியங்கள் நடைபெறுவதை காணும் போது, அவனது ஆற்றல் மிக அபரிமிதமானது என்பதை அறிய முடிகின்றது. அப்படிப்பட்டவனை பராபக்தி செய்து சரணடைந்தால், சரணடைந்தவர்களை சாதனயாளர்களாக மாற்ற வைப்பதும் அவன் செயலாகவே இருக்கும். அவனை ஆசைகளற்ற நிஷ்காமிய பக்தியினால் அணுகின்றவர்களை அவன் என்றும் கைவிடுவதில்லை.

பொருள் ஆசைகளினாலும், பொருந்தாத மார்க்கங்களினாலும் அவனை அறிய முடியாது. அவரவர்களது கர்ம நியதிப்படியே அவர்களுக்கு உண்டான பலனைக் கொடுக்கின்றான். அதுவே, ஆசைகளற்று அன்னியபாவமின்றி, தன் இதய வெளிக்குள் அவனை

உபாசிப்பவனை, அவனது தேவைகளைத் தனதாக்கிக் கொண்டு, அவனது தேவைகள் எல்லாவற்றையும் பூர்த்தி செய்கின்றான்.

அவனை அறிய முயற்சிக்கின்ற உண்மை முமுக்ஷுவுக்கு முழு பயனையும் கொடுக்கின்றான். முயற்சி அற்ற மூடர்களுக்கு மட்டுமே பிராரப்த கர்மாவும், கர்மநியதிகளும் அடங்கும்.

அதுவே, அவனை சரணடைந்த மார்க்கண்டேய மகரிஷிக்கு மரணமற்ற பெருவாழ்வாக, அவரது பிராரப்தக் கர்மாவையே மாற்றிக் கொடுத்தவன் அந்த மகேசுவரன் என்பதிலிருந்து அவனது மகத்துவத்தை அறியலாம்.

இது ஈஸ்வரனின் பரிபூரண சுதந்திரம் ஆகும். ஈசுவரனோ சத்திய சங்கற்பம் உடையவன். அதனால், அவனது நியதியை யாராலும் தடுக்க முடியாது. அதுவே, அவனைப் பராபக்தி செய்பவர்களின் விசயத்தில் அந்த நியதியானது வலிமையற்றதாகிவிடுகின்றது.

ஆகவே, பிரியமானவரே! தாங்கள் ஈஸ்வரனை சரணடையுங்கள் அவர் உங்களை மேன்மையான வழிக்கு வழி நடத்திச் செல்வார். மோக்ஷமென்ற உப்பரிகைக்கு (மேல்மாடிக்கு) செல்லும் முதன்மையான ஏணி இதைவிட வேறு ஒன்று கிடையாது.

பிரியமானவளே! நீ கூறுகின்ற மகேசுவரனை என்னால் அடையாளங் காண முடியவில்லை. மத பேதங்களால் பிளவுபட்டுப் பலவாறு, பல உருவங்களை கடவுளாக உருவகித்து சிலர் சிவன் என்றும், சிலர் விஷ்ணு என்றும், சிலர் புத்தர், சிலர் கணேசன், முருகன், சூரியன், காளி, கருப்பராயன் என்று பட்டியல் போட முடியாத அளவிற்கு உருவங்களை வழிபடுவது நீள்கின்றது.

இன்னும் சிலர் கண்ணிற்கு தெரியாத அணுவென்றும், பிராணன் என்றும் பலவாறாக கூறுகின்றனர். இவ்விதம் ஜகத்காரண ரூபமானது விசித்திரமான மதங்களின் பேதத்தினால், அறியாமை மக்களிடம் அனேகமாக கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்களில் யாரிடம் நான் பக்தி செய்வது? இதற்கான வழியை நீ மட்டுமே கூற முடியும் என்று கருதுகின்றேன். காரணம் நீ மிகவும் உயர்ந்த ஞானிகளுக்கெல்லாம் மகா ஞானியான வியாக்கிரபாத மகரிஷியினால் வளர்க்கப்பட்டவள் என்பதினால் உன்னிடத்தில் கேட்கின்றேன் என்றான் இளவரசன் ஹேமசூடன்.

இம்மொழிகளைக்கேட்டு ஹேமலேகை மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். "நாதா! உங்களுக்கு ஈஸ்வரனுடைய சொரூப நிர்ணயத்தை கூறுகின்றேன் கேளுங்கள். இந்த உலகத்தின் உற்பத்திக்கும், முடிவுக்கும் கர்தாவானவன் ஈஸ்வரன். அவனே விஷ்ணு, அவனே

சிவன், அவனே பிரம்மா, அவனே சூரியன் என எல்லாவிதத்திலும், எல்லாவற்றிலும் இருக்கின்றான். ஆனால், நீங்கள் கூறுகின்ற உருவத்துக்குள் மட்டும் அவன் அடங்கக்கூடியவன் அல்லன்.

இதன் உண்மையைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள். சைவர்கள் உலகைப்படைத்த பரம்பொருளை ஐந்து முகங்களும், மூன்று கண்களும் உடைய சிவன் என்கின்றார்கள். வைணவர்கள் விஷ்ணு என்கின்றார்கள். சாக்தர்கள் சக்தி என்கின்றார்கள். அப்படி இவர்கள் அபிமானிக்கின்ற தேவதைகளை உருவத்துக்குள் கொண்டு வந்து அடக்குகின்றார்கள். இவ்விதமாக இந்த பிரபஞ்ச கர்த்தாவை மண்குடம் செய்கின்ற குயவனைப்போல அறிவுடையவனாக, கண்ணிற்குத் தெரிகின்ற உடல் உடையவனைப்போல பாவித்துக் கொள்கின்றார்கள்.

இவர்கள் உடலைக்கொண்ட உருவத்தில் பாவனை செய்து வழிபாடு மட்டுமே செய்கின்றார்கள். ஆனால், பல உடல்களில் காணப்படுகின்ற உயிருள்ள சேதனத்தைக் கவனியாமல், அந்த ஜீவர்களை அழித்து உணவாக உட்கொள்கின்றார்கள். சிலர் துன்புறுத்துகின்றார்கள்.

உண்மையில் உடலற்ற, சேதனமற்ற ஜடப்பொருட்களான கல், மண் போன்றவைகள் எதையும் புதியதாக படைப்பது இல்லை. அவைகள் மற்றவைகளை அழிப்பதும் இல்லை. அதுவே, உயிருள்ளவைகளாக உடலைப் பெற்று, அந்த சேதனத்தை அந்தர்யாமியாக தன்னுள்ளே கொண்ட ஜீவர்கள் படைப்பதையும், காப்பதையும், அழிப்பதையும் அன்றாடம் காணமுடிகின்றது அல்லவா?

இதிலிருந்து, சேதனத்தை (சைதன்யம்) தன்னுள் கொண்ட உயிர்கள் மட்டுமே செயலாற்றுவதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்விரண்டின் மத்தியில் உயிருள்ள ஜீவர்கள் தன் உள்ளே உள்ள சேதனத்தைக் கொண்டுதான் அவைகளின் கர்த்துருத்துவம் (செயல்) உள்ளது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

எப்படியென்றால், ஒருவன் இந்த கண்ணிற்குத் தெரிகின்ற ஸ்தூல உடலை மறந்து விட்டு, உறங்கி கனவு காணும் பொழுது, கனவில் சைதன்யத்தின் சக்தியினால்

தனக்கு விருப்பமான சிருஷ்டிகளை அவனே படைத்து அனுபவிக்கின்றான் அல்லவா?

ஆகையினால், கர்த்தாவான சிதாத்மாவிற்கு (ஜீவனுக்கு) காரியம் செய்ய உடம்பு காரணமாக மட்டுமே அமைகின்றது. இத்தகைய ஜீவர்கள் பூரணமானவர்கள் அல்ல. மேலும் ஈஸ்வனைப் போன்று சுதந்திரமானவர்களும் அல்ல. அதனால், இவர்களுக்கு கண்ணிற்குத் தெரிகின்ற புறக்கரணங்களைக் கொண்ட உடலும், கண்ணிற்குத் தெரியாத அகக் கரணங்களைக் கொண்ட மனமும் அவசியம் ஆகின்றது.

அதுவே, ஜகத்கர்த்தாவான ஈஸ்வன் பூரணமானவன், முழுச்சுதந்திரம் உடையவன் என்பதினால் அவனுக்கு உடலும், மனமும் இல்லாமலேயே இந்த உலகத்தைப் படைக்க முடியும். அதுவே அவர் ஜீவர்களைப் போன்று சரீரம் கொண்டு இருந்தால், இந்த உடலுக்கு உண்டான அத்தனை பிரச்சனைகளையும், மனதிற்கு உண்டான தடுமாற்றத்தையும் அவர் சந்திக்க வேண்டியது வரும்.

அதுமட்டுமல்ல, ஜகத் சிருஷ்டிக்கு முன்னரே கரணங்களைக் கொண்ட உடல் அவருக்கு இருக்குமானால், அவரை பூரணமானவன் என்று கூற முடியாமல் போகும். காரணம் புறக்கரணங்களான கை, கால், கண், வாய், மூக்கு, காது போன்றவைகள்

காலத்தால் மாறுதலுக்கு உட்பட்டு அழியக்கூடியவைகள். ஆதலால், கண்ணிற்குத் தெரிகின்ற உருவத்தில் அவர் இல்லாமல், இந்த உலகத்தை படைத்து, காத்து, அழிக்கின்றார்.

உடல் இல்லாத ஈஸ்வரனை, உடல் கொண்ட ஸ்தூல புத்தியுடையவர்கள் மோகத்தினால், தேகத்தினைப் படைத்து கற்பனை செய்துக் கொள்கின்றனர். அவரவர்களின் அறிவுக்கு ஏற்றபடி ஈஸ்வரனை எப்படி உபாசிக்கின்றனரோ, அப்படி அவர்களது பக்திக்குத் தக்கவாறு, அவர்களுக்கு விருப்பமான உருவங்களினால் அவனை வடிவமைத்து வழிபடுகின்றனர்.

எல்லா உருவங்களும் அவனுக்குள் அடங்குமே தவிர, அவனுக்கு என்று ஒரு உருவமும் கிடையாது. அவன் பிளவுபடாத சுத்த அறிவாக மட்டுமே இருக்கின்றான்.

பார்ப்பதற்கு பிளவுபட்ட இந்த உலகத்தில் பிளவுபடாத சித்து (அறிவு) எங்கு இருக்கின்றது என்ற சந்தேகம் உண்டானால், உண்மையில் இந்த உலகம் என்பது கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கின்ற பிரதிபிம்பம் போன்று, சுத்த அறிவிலிருந்து பிரதிபலிக்கின்றது.

அதாவது "கண்ணாடியில் தன் முகத்தை காணும் ஒருவன் அவனது பிரதி பிம்பத்தை மட்டும்

கவனித்துக்கொண்டு கண்ணாடியை கவனிக்காமல் தவற விடுகின்றானோ, அதுப்போல, மூடர்கள் இந்த உலகத்தை மட்டும் கவனித்துக்கொண்டு, கடவுளை (அறிவை) அறியாமல் தவற விடுகின்றார்கள்''.

இறைவன் உருவமற்ற ஏகனாக இருப்பதினால், அவனை, சிவன், விஷ்ணு என்று உருவ பேதத்தில் கொண்டுவந்து, சிவன் சிறந்தவன், விஷ்ணு தாழ்ந்தவன் என்றோ, விஷ்ணு உயந்தவன், சிவன் தாழ்ந்தவன் என்றோ பேதபுத்தி கொள்வது என்பது அறிவற்றவன் செய்கின்ற செயல்கள் ஆகும்.

ஆகையினால், பிரஞ்ஞையுடையவரே! உருவமற்ற அரூபியான பரம்பொருளை உபாசனை செய்யுங்கள். இப்படி அரூப உபாசனை செய்ய திடம் அற்றவர்கள் எந்த உருவத்தின் மீது தங்கள் மனமானது திட பக்தியுடன்

ஈடுபடுகின்றதோ, அந்த ஒரு உருவத்தை மட்டும் தியானம் செய்து மேன்மையான வழிக்கு வர முயற்சியுங்கள்.

இதைத்தவிர கோடி ஜென்மங்கள் எடுத்தாலும் வேறு கதியில்லை என்று கூறிமுடித்தாள்.

அத்தியாயம் - 8

(சம்சார பந்தம்)

இவ்விதம் தன் மனைவியின் விளக்கங்களைக் கேட்டு, நிர்குண சொரூப பக்தி (உருவமற்ற நிலையில்) செய்ய தகுதி அற்றவனாக, சகுன உபாசனை (உருவத்துடன் வழிபடுதல்) செய்ய விரும்பி, திரிபுரையின் கருணையை அறிந்து, துரியமும், சின்மயமுமான மகேஸ்வரியின் மகத்துவத்தை மனதில் இருத்தி திடபக்தியுடன் உபாசனை செய்ய ஆரம்பித்தான். ஹேமசூடன் இவ்வாறு சில மாதங்கள் திரிபுரை உபாசனை செய்து வந்தான்.

இவனது நிஷ்காமிய பக்தியின் காரணமாக, பரமேசுவரியான திரிபுரை அவனது இருதயக் கமலத்தில் அவனுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்து, அவனை வெளிமுக நாட்டத்திலிருந்து, விலக்கி விட்டு, அகமுக நாட்டத்திற்கு

அழைத்துச் சென்று, அவனை விசாரத்தில் ஈடுபடும் விருப்பத்தைத் தூண்டி, சித்தத்தை சிவமயமாக்கி, மோக்ஷத்திற்கு தகுதியுடையவனாக மாற்றினாள்.

இராமா! ஒருவனுக்கு எந்நாள் வரையில் மனதிடம் விசாரமானது உண்டாகவில்லையோ, அந்நாள் வரையில் ஆயிரம் பூசைகளையும், அக்னி கர்மங்களையும் எத்தகைய ஆடம்பரமாக செய்தாலும், ஓயாது கோயில் கோயிலாக பல ஸ்தலங்களுக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும், ஒருபொழுதும் மேன்மை என்பது உண்டாகாது.

ஹேமசூடன் விசார சீலனாக மாறி, மீண்டும் தன் மனைவியைக் காணச் சென்றான். தானிருக்கும் இடத்திற்கு தன் மணாளன் வருவதை தூரத்தில் இருந்தே பார்த்த ஹேமலேகை தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து, அவனை அழைத்துவந்து, ஆசனத்தில்

அமரவைத்து, அவனுக்கு பாதசேவைகள் செய்து, பின்வருமாறு கூறினாள்:-

மிகவும் பிரியமானவரே! வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு இன்றைக்குத்தான் தங்களைப் பார்க்கின்றேன். இதுவரையில் உங்களுக்குத் தேகத்தில் ஏதாவது உபாதிகள் உண்டாயினவா? கூறுங்கள். ஏனென்றாள் இது நாள் வரையில் என்னைப் பார்க்க வராமலும், என்னுடன் பேசாமலும் இருந்து விட்டீர்கள். இதுபோன்று, நீங்கள் ஒரு நாளும் என்னைப் பிரிய மனமின்றி, என்னைப்பாராமலும் இருக்க மாட்டீர்கள். ஆனால், இப்பொழுது, இவ்வளவு இடைவெளி உண்டாவதற்கு யாது காரணம்? என்று வினவினாள்.

பிரியையே! நான் முன்போல, உன்னை ஆராதிக்க வரவில்லை. என்னுடைய பிரிவு உனக்கு சோகத்தை உண்டாக்காது என்பதை நான் அறிவேன். காரணம் நீ சதா பராபரத்தை தியானித்து இருப்பதினால், மோகமானது உன்னைத் தீண்டாது என்பதையும் நான் அறிவேன். ஆதலால், உன்னிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்பதற்காக இவ்விடத்திற்கு வந்தேன். அதனைக் கூறுகின்றேன் கேள்.

முன்னொரு சமயம் நீ கூறிய கதையில், ஒரு தாய் இருந்தாள் என்றும், அவள் ஒரு மகனை அடைந்திருந்தாள் என்றும், அவனுக்கு ஒரு தோழனை அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் என்றும் கூறினாயே? அந்த

தோழன் யார்? இதைப்பற்றி அன்று எனக்கு அவ்வளவாக புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தற்பொழுது விபரமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று வந்துள்ளேன் என்றான்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட ஹேமலேகை தன் கணவன் இறைவனின் அனுக்கிரஹத்தால் நிர்மல சித்தனாக மாறியிருக்கின்றான் என்றும், விசயங்களில் இருந்து விலகி, அந்த சத்தை அறிய ஆவல் கொண்டுள்ளான் என்றும் அறிந்து கொண்டாள். அந்த மகேஸ்வரியின் வல்லமையினால் அவன் முன்செய்த புண்ணியம் பலிதமாயிருக்கின்றது என்பதை புரிந்துக் கொண்டு, இதுவே அவன் ஞானம் அடைவதற்கு தகுந்த காலம் என்று சந்தோசமடைந்து, இனிய முகத்துடன், அவனை நோக்கி பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினாள்.

ஹே நாதா! ஈசன் கருணையினால், நீங்கள் மகா பாக்கியத்தை அடைந்திருக்கின்றீர்கள். அவனது கருணையின்றி ஒரு காலத்திலும் விசாரத்தில் ஆர்வம் உண்டாகாது. விசய சுகங்களில் விரக்தியுண்டாகாது. ஆகவே, அந்த விளக்கத்தைக் கூறுகின்றேன் என்றாள்.

ஆத்மாவே தாய், அவளது புத்திரனே ஜீவன், ஜீவனுக்கு, புத்தியைக் கொடுத்தது, தன் தாயான ஆத்மாவை இன்னாரென்று அறிந்துக் கொள்வதற்காக மட்டுமே. ஆனால், இந்த ஜீவன் தன் தாயான ஆத்மாவை அறியாமல், அவள் கொடுத்த புத்தியைக் கொண்டு, உலக

விவகாரங்களில் ஈடுபட்டு, அனைத்து காரியங்களுக்கும் தானே கர்த்தா என்ற அஹங்காரத்தில், மனம் போனபடி வாழ்ந்து, மதி மயங்கி, ஆசைவயப்பட்டு, அதன்வாயிலாக பொறாமை, பொய், கோபம், விருப்பு, வெறுப்பு, கஞ்சத்தனம் என்ற துற்குணங்களை வளர்த்திக் கொண்டு, தன் தாயான ஆத்மாவை மறந்து, அவளால், அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அறிவையும் இழந்து, துயர நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு, முடிவில் மரணம் என்ற துர்பாக்கியத்தை அடைகின்றது.

இவ்வாறு பிறப்பு, இறப்பு என்ற சம்சார சக்கரத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவனுக்கு, மரணமில்லா பெரு நிலையை உண்டாக்க விரும்பி, யுக்தி பூர்வமாக அதை புரிந்து கொள்ள ஒரு கதையாக கூறப்பட்டது. தாங்களும் இதை யுக்தி பூர்வமாக புரிந்துக் கொண்டால், அந்த ஆத்மாவை அறிந்து, ஆனந்த அனுபவத்தை எளிதாக அடையும் மேன்மை உண்டாகும் என்று கூறினாள்.

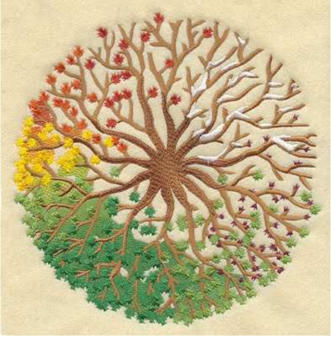

<u>அத்தியாயம் - 9</u>

(ஆத்மாவின் நிலை)

தன் பிரியையின் வார்த்தைகளை கேட்ட ஹேமசூடன் மிகுந்த சந்தோசத்துடன், தன் மனைவியை நோக்கி பின்வருமாறு கேட்கத் தொடங்கினான்.

பிரியையே! நீ தன்யையாக இருக்கின்றாய், பண்டிதையான உன்னுடைய ஞானத்தின் மகிமை மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. உன்னுடை சொற்கள் அனைத்துமே மிகவும் ஆழ்ந்த பொருளையும், திடமான உறுதியையும் காட்டுகின்றது.

உன் வார்த்தைகளை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல எளிதாக எடுத்துக்கொண்டு கையாள முடிகின்றது. இதில் பர சித் சொரூபத்தை தாய் என்றாய், யார் அந்தத் தாய்? அவளுக்கு ஏன் பிறப்பு இல்லை? நாம் யார்? நம்முடைய சொருபம் என்ன? இதில் நான் யார்? இவைகளை எனக்கு தெளிவாக புரியும் படி விளக்க வேண்டும்.

நாதா! உங்கள் கேள்விகள் மிகவும் ஆழமானவை. இதற்கு பதில் கூறுவது சற்று சிரமமாக இருப்பினும் கவனமாகக் கேளுங்கள்.

ஆத்ம சொரூபத்தை எண்ணங்கள் அற்ற மனதைக் கொண்டு தெளிந்த புத்தியினால் நீங்களே விசாரித்துப் பாருங்கள். அதைப் பார்க்க முடியாது. அதை விளக்க முடியாது. அப்படி இருக்க நான் எப்படி அதைப்பற்றி கூற இயலும்? ஆத்மாவை அறிந்தவன் தன்னை அறிந்தவன் ஆகின்றான்.

சதாசிவ தத்துவம் முதற்கொண்டு, கண்ணிற்குத் தெரியாத கிருமிகள் வரையிலும் எல்லாவற்றிலும் ஆத்ம சொரூபம் விளங்குகின்றது. மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சூரியனின் பிரகாசம் தடைபட்டு காணப்படுவது போன்று, இந்த உலகத் தோற்றங்களால் மயங்கிய மந்த புத்தியினால் ஆத்மாவின் பிரகாசம் தடைபட்டு காணப்படுகின்றது.

மேகம் அகன்ற ஆகாயத்தில் எப்படி சூரியன் பிரகாசமாக காணப்படுமோ, அதுப்போல, புத்தியில் உள்ள மன அழுக்குகள் நீங்கினால், ஆத்மா எங்கும், எதிலும், எப்பொழுதும் பிரகாசமாக விளங்கும்.

சூரியனுடைய வெளிச்சம் எங்கும் பரவி இருந்தாலும் பாதரசம் பூசப்பட்ட கண்ணாடியில் பிரகாசமாகவும், தெளிவாகவும் தெரிவதைப் போன்று, விசாரம் என்ற இரசம் பூசப்பட்ட புத்தியில் ஆத்மா மிகத் தெளிவாக விளங்கும்.

ஆத்மாவைக் காண்பித்துக்கொடு என்று கேட்பது, என் கண்களை எனக்கு காட்டிக்கொடு என்று கேட்பதற்கு நிகரானது.

ஆச்சாரியர் எவ்வளவுதான் புத்திமானாக இருந்தாலும், இவனது கண்ணை இவனுக்கே எப்படிக் காட்டிக் கொடுக்க முடியாதோ, அதுபோல, ஆத்மாவையும் காட்டிக் கொடுக்க முடியாது. ஆதலால், ஆத்ம சொரூபத்தின் அருகில் ஒருவனைக் கொண்டு செல்வது மட்டும்தான் குருவின் செயல். இதற்கான வழியை மட்டுமே குருவானவர் காண்பித்துக் கொடுக்கின்றார்.

ஆத்ம விசயத்தைப் பொருத்தவரை எதுவரையில் என்னுடையது என்ற மமகாரம் இருக்கின்றதோ, அதுவரை ஆத்ம சொரூபத்தை அறிய முடியாது.

என்னுடையதிலிருந்து விடுபட்டு, நான் என்று எது உள்ளதோ அதுவே, நிஜமான ஆத்ம சொரூபம் ஆகும். எது எல்லாம் என்னுடையது என்று விளங்குகின்றதோ, அதை எல்லாம் ஆத்மா அல்ல என்று தள்ளிவிட்டு, எதனிடத்தில் என்னுடையது என்ற எதுவும் தோன்றவில்லையோ அதனைத் தன் ஆத்மாவென்று குறிப்பிடுங்கள்.

உங்களுக்கு என்னுடையது என்பதாக உங்கள் மனைவியான நான் இருப்பதால், என்னிடத்தில்

உங்களுக்கு ஆத்ம புத்தி இல்லை. மனைவி என்ற சம்பந்தத்தினால் மட்டுமே நான் உங்களுடையவளாக இருக்கின்றேனே அன்றி உங்கள் சொரூபத்தில் அடங்கினவள் அல்ல.

"என்னுடையது" என்பதற்கு விசயமான யாவற்றையும் தள்ளிவிட்டு, யாதொன்றை தள்ள முடியவில்லையோ, அதனை ஆத்மா என்று அறியுங்கள். இந்த அறிவே உங்களுக்கு மேன்மை பொருந்திய அறிவாக இருக்கும் என்றாள்.

தன் மனைவி இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட ஹேமசூடன் அங்கிருந்து எழுந்து குதிரையின் மீது ஏறி நகரத்தை விட்டு வெளியேறி, நந்தவனத்திற்கு நிகரான ஒரு கானகத்தை அடைந்து, அதிலிருக்கும் உயந்த மேடையுள்ள ஒரு மரங்கள் அடர்ந்த மேல் பகுதிக்குச் சென்று, தன் பரிவாரங்களை திரும்பிப் போகும்படி உத்தரவிட்டு, இரு காவலர்களை மட்டும் பாதுகாப்பு கருதி தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டான்.

அதன் பிறகு, தான் ஏகாந்தமாக விசாரம் செய்யப்போகும் வேளையில் யாருமே உள்ளே வருவது கூடாது என்ற கட்டளை இட்டு, மந்திரிகளானாலும், ராஜாவேயானாலும், நான் மறு உத்தரவு கொடுக்கின்ற வரையில் ஒருவரையும் உள்ளே விடுவது கூடாது என்று இரு காவலர்களுக்கும் உத்தரவு கொடுத்தான்.

இவ்வாறு உத்தரவு கொடுத்துவிட்டு ஹேமசூடன் அந்த மேல் மாடிபோன்ற அமைப்புடைய மரத்தின் மீது சதா காற்று வீசுகின்ற இடத்தில், எல்லாச் சுற்றுப் பிரதேசங்களையும் பார்வையிடக்கூடியதுமான மிருதுவான ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்து அன்னிய விசயங்களை மனதில் இருந்து நீக்கி, திடமாக தன்னுள்ளே விசாரணை செய்ய ஆரம்பித்தான்.

உலக மக்கள் அனைவருமே மோகத்தில் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? ஒருவரும் தன் ஆத்மா இப்படிப்பட்டது என்பதை சிறிதும் அறியத் தயாராயில்லை. ஆனால், எல்லோரும் சுகத்தைத் தேடி பலவாறாக உழைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். சிலர் வேதம், வேதாந்தம் போன்ற சாஸ்திரங்களை தினமும் படிக்கின்றனர். இவர்களும் தங்கள் தேவைக்காக மட்டுமே இவைகளைப் படிக்கின்றனர்.

ஆனால், இவர்களும் “தான்” இன்னாரென்று அறிந்ததாக இல்லை. இந்த பிரம்மைக்கு காரணம் யாது? ஐயகோ! ஆச்சரியம் ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் (நான் யார்? என்று விசாரிக்காமல்) செய்யும் காரியங்கள் அனைத்தும், கனவிலே செய்த காரியங்கள் போன்று வீணானதே. ஆகையினால், அதை விசாரித்துப் பார்க்கின்றேன்.

மனை, மனைவி, மக்கள், தனம், தானியம், நாடு என்னும் இவைகளிடத்தில் “நான்” என்று தோன்றாமையால் இவைகள் எதுவும் என்னுடைய உண்மை சொரூபம் ஆகமாட்டாது. இவைகள் அனைத்தும் எனக்காக ஏற்பட்ட விசய சுகங்கள் ஆனபடியால், நான் இவைகளில் இருந்தும் வேறானவன்.

அதாவது, நான் இந்த உடல் மட்டுமே! நிச்சயமாக நான் சத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவன், கௌரவமான உடல் அங்கங்கள் கொண்டவன் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. உடலை அல்லவா எல்லோரும் நான் என்று பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவ்விதம் தன் உடலை நான் என்று ராஜகுமாரன் தீர்மானம் செய்து கொண்டு, அதன் வடிவத்தை சிந்தனை செய்தான்.

சிறிது நேர சிந்தனைக்குப் பிறகு, இரத்தம், எலும்பு, மஜ்ஜை போன்ற நிமிடத்திற்கு நிமிடம் மாறக்கூடிய, மாறிக்கொண்டிருக்கின்ற இந்த உடல் எப்படி

என்னுடையது ஆகும்? ஆதலால், இது நான் அல்ல. ஆகவே இது எப்படி ஆத்மாவாகும்?

இந்த உடலில் இருந்து ஒரு கையை வெட்டி எடுத்து விட்டால், அந்த கை "நான்" என்று கூறுவதில்லை. மேலும் அது கட்டை, கல் போன்ற ஜடப்பொருட்களுக்கு இணையாக மாறிவிடுகின்றது.

அதுபோலவே, கனவு காணும் போதும் இந்த உடல் இல்லை. வேறு ஒரு உடல் அந்த கனவில் காணப்படுகின்றது. அது அங்கு பல காரியங்களை செய்கின்றது. இதனைப் பார்க்கும் பொழுதும் நான் என்பது இந்த உடல் இல்லை. இதனிடமிருந்து வேறானவன் நான்.

மேலும், ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் கனவும் இன்றி, நினைவும் இன்றி ஒன்றுமில்லாத சூனியத்தை அனுபவிப்பதால், விழிப்பு நிலைக்கு வந்த பிறகு நான் நன்றாக, ஆனந்தமாக தூங்கினேன் என்ற அறிந்தவன் ஒருவன் இருக்கின்றான். ஒன்றுமில்லாத சூனியத்தை விழிப்பு நிலையில் அவனே விளக்குகின்றான். ஆகவே, சூனியமும் நான் அல்ல.

அதுப்போலவே, பிராணன், மனம், புத்தி போன்றவைகள் அனைத்தும் என்னுடையது என்று வருகின்ற பொழுது, அதுவும் நான் ஆக இருக்க முடியாது. காரணம் நான் அதிலிருந்து வேறானவனாக

இருப்பதினாலேயே அதனை என்னுடைய மனம், என்னுடைய மூச்சுக்காற்று என்று கூறுகின்றேன். ஆகவே அதுவும் நான் அன்று.

நான் இல்லையென்று சொல்வதற்கான நிலை எப்பொழுதும் வந்ததில்லை. காரணம் நான் சதா விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றேன். இந்த சாமான்ய நிலை எனக்கு ஏன் விளங்காமல் உள்ளது?

கண்ணினால் வெளிப்பொருட்களை நன்றாகப் பார்க்கின்றேன். காற்றாகிய பிராணம் உடலின் தோல் என்ற தொடு உணர்ச்சியினால் நன்கு உணரப்படுகின்றது. மனமும், புத்தியும் அறிவினால் ஊகித்து (சிந்தித்து) அறியப்படுகின்றன.

ஆனால், இந்த நான் மட்டும் விளங்குவது என்ன காரணத்தினால் தெரியாமலிருக்கின்றது?

இந்த ஆத்மாவிற்கு வேறான அனைத்து விசயங்களையும் நன்கு விளங்கும் போது, ஆத்மா மட்டும் எதனால் விளங்கவில்லை? ஆகவே, இந்த தேவையற்ற அநாத்ம விசயங்களை நினையாமல் இருந்து விடுகின்றேன்.

அப்பொழுதாவது இந்த “நான்” விளங்குகின்றதா? என்று பார்க்கப்போகின்றேன் என்று தீர்மானம் செய்து

கொண்டு, தன் மனத்தினை எண்ணங்கள் அற்ற நிலையில் நிலை நிறுத்திப் பார்க்க முயன்றான். இதனால், அவனது மனதில் ஒரு விநாடி அடர்ந்த இருளானது காணப்பட்டது.

"இதுதான் என் ஆத்ம சொரூபம்" என்று அவன் மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டு மிகவும் சந்தோசத்துடன் இன்னும் ஒரு முறை இதுப்போல முயற்சித்துப் பார்த்தான்.

இம்முறை அவனது மனதை நிறுத்தும் முயற்சியில் ஒரு நொடிப்பொழுதில் ஒரு பிரகாசமான ஜோதியைக் கண்டான். இந்நிலையில் அவன் குழப்பத்தை அடைந்தான். என்ன இது ஒரு முறை இருள் நிறைந்து இருந்தது, மறு முறை ஒளி பிரகாசிக்கின்றது. இதில் எது ஆத்மா? எனச் சிந்தித்து மீண்டும் இதுபோன்ற ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்தான்.

இம்முறை அவன் ஆழ்ந்த மன அமைதிக்கு முயற்சி செய்ததில் தூக்கம் ஆட்கொண்டு, நன்றாக தூங்கியவனுக்கு கனவு காட்சிகள் வந்தன. மனதின் விசித்திரமான காட்சிகளைக் கனவாகக் கண்டவன், ஆழ்ந்த சிந்தனையின் வாயிலாக இதற்கு முன்பு கண்ட இருளும், ஒளியும் கூட இந்த கனவைப் போன்ற ஒரு நிலைதானா? அப்படியானால், மனதின் உல்லாசம் அல்லவா இந்த கனவு? இந்த உல்லாசத்தை எப்படி நீக்குவேன் என்று குழப்பத்துடன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில்

இந்த எதுவும் தோன்றாத நிலையில் ஒரு விதமான சுகத்தை அனுபவித்தேன். அப்படியானால், அதுதான் ஆத்மாவா?

அது ஆத்மா என்றால், இது போன்ற ஒரு சுகத்தை நான் விழிப்பு நிலையில், இந்த உலக விசயங்களில் ஈடுபடும்பொழுது, அனுபவிக்க முடிவதில்லையே. இதற்குக் காரணம் என்ன? ஆத்மாவை அடைய நான் எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வியில் அல்லவா முடிந்துள்ளது?

ஆதலால், நான் மீண்டும் இது விசயமாக என் மனைவி ஹேமலேகையிடமே கேட்கலாம் என்ற முடிவுடன், அங்கிருந்த காவலர்கள் இருவரை அழைத்து, தாங்கள் உடனடியாகச் சென்று என் மனைவியை நான் அழைத்து வரும்படி கூறினேன் என்று இங்கு அழைத்து வாருங்கள் என்று கட்டளை இட்டான்.

காவலர் ஒருவனுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்த ஹேமலேகை தன் மணாளனான ராஜகுமாரன் இந்திரியங்களை அடக்கியவனாக, மன அமைதியுடன் அமர்ந்து இருப்பதைக் கண்டாள். அவனது அருகே சென்று அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்து அவனைக் கவனித்தாள். அவன் சிறிது நேரத்தில் அமைதியான நிஷ்டை கலைந்து கண்களைத் திறந்து பார்த்து தன்

மனைவி அங்கு இருப்பதைக் கண்டு அவளிடம் பின்வருமாறு கேள்விகளைக் கேட்டான்.

பிரியையே! உன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, நான் தனிமையான ஒரு இடத்தை தேர்ந்தெடுத்து இங்கு வந்து, ஆத்மாவின் ரூப இலக்ஷணங்களை ஆர்வமுடன் விசாரணை செய்து பார்த்தேன். அதில், ஒருமுறை இருளும், மறுமுறை வெளிச்சமும், மற்றொருமுறை ஆழ்ந்த உறக்கம் உண்டாகி, சுகமும் கிடைத்தது.

அத்மாவை அடைய மற்ற விசய சுகங்கள் தடையாக உள்ளன என்பதினால், அவைகளை நீக்கி, திடமான மனதுடன், எண்ணங்கள் அற்று இருக்க முயற்சி செய்ததில் இது போன்ற அனுபவங்களை அடைந்தேன். இதில் எது ஆத்மாவினுடைய ரூபம், அல்லது இதைத் தவிர வேறு ஏதாவது உள்ளதா? இதனை நன்றாக விவரித்து நான் புரிந்து கொள்ளும் விதமாக கூறவும் என்றான்.

இவனது விருப்பத்தை அறிந்த ஹேமலேகை, பிரியரே! நான் கூறுகின்ற விசயத்தை சலியாத மனதுடன் கவனமாகக் கேளுங்கள். வெளி விசயங்களில் நீங்கள் மனதை செலுத்தாமல் தவிர்த்து வருவது ஒரு வகையில் நல்லதுதான். காரணம் அறிஞர்களான ஞானிகளும் இதை சம்மதிக்கக்கூடும். அவ்வாறு இல்லாமல், ஒருவனாலும், ஒரு பொழுதும் ஆத்மாவை அறிய முடியாது. அதேசமயம்,

மனதை அடக்கினால் மட்டும் அடையக்கூடிய விசயமாக அது இருக்குமானால், அது ஆத்மாவன்று. தானாகவே இருக்கின்ற ஒன்றை தேடியோ, அடக்கியோ அடைவது எவ்வாறு? அதை தேடி அடைய முயற்சிப்பதினால், அதை அடையவே முடியாது.

உதாரணமாக, தன் கழுத்தில் அணிந்துக் கொண்டிருந்த முத்து மாலையை, மறந்து விட்டு, அனைத்து இடங்களிலும் தேடி அடைய முயற்சித்தால், அதை எப்படி அடைய முடியாதோ, அதுப்போல, தானாக இருக்கின்ற ஆத்மாவை மனதினால் தேடி அடைவது எவ்வாறு முடியும்? அடைய முடியாத ஒன்றை, அடைய முயற்சி செய்வது என்பது ஒன்று கிடையாது.

“முயற்சி எல்லாமே அறியாமையை அகற்றுவதற்காக மட்டுமே, ஆத்மாவை அடைவதற்கல்ல.”

தன் கழுத்தில் அணிந்துள்ள முத்துமாலையை அறியாமல் அதைத் தேடிக்கொண்டிருப்பவனுக்கு, அது தங்கள் கழுத்திலேயே இருக்கின்றதே என்று காட்டிக்கொடுக்க வேறு ஒருவர் எப்படி அவசியமோ! அதுப்போலவே, அறியாமையை அகற்றி, அந்த ஆத்மாவே நீதான் என்று தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்க குருநாதர் என்பவர் அவசியம்.

பிரியரே! மனதின் எண்ணங்கள் அற்ற நிலையில் இருளானது தோன்றுவதற்கு முன்பு விகற்பமின்றி நீங்கள் மட்டுமாக மிஞ்சியிருந்த யாதொரு நிலையுண்டோ, அந்த பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதான அந்நிலையைச் சதா பாவனை செய்யுங்கள்.

காரணம் முதலில் வெளிப்பொருட்களில் உள்ள நாட்டம் இதனால் குறையும். அதாவது, இருட்டில் உள்ள பொருட்களைக் காணமுடியாமல் இருக்கின்ற பொழுது, அங்கு ஒளி வந்தவுடன், இருள் அகன்று அனைத்து பொருட்களும் தெளிவாகத் தெரியும். இருளை அகற்றியது மட்டுமே ஒளியின் செயல், ஆனால், ஒளியால் அந்த பொருள் அடையப்படவில்லை. அது ஏற்கனவே அங்கேயே இருந்ததுதான். அதாவது இருளிலும், ஒளியிலும் அந்த பொருட்கள் அங்கேயே இருந்தன.

இதை அறியாமல் ஒளியால் பொருளை அடைந்தேன் என்பது எவ்வளவு மடமையோ, அதுப்போல, வெளி விசயங்களில் ஈடுபட்டு ஆத்மாவை அடைய முடியும் என்று கருதுவதும் மடமையே ஆகும்.

பெரும்பாலாக சாஸ்திரம் கற்றவர்களும் வெளியில் பார்த்தே பழகி விட்டதினால் இந்தப் பாவனையை அறியாமல் ஆத்மாவைத் தேட இரவும், பகலும் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதாவது விசாரணை செய்து அடைந்த புத்தியைக் கொண்டு, அதை மனனம்

செய்வதினால் மட்டும் இந்நிலையானது அகப்படாது. அனைத்தையும் கற்ற பண்டிதன் ஆனவன் எதுவரையில் சிரவணம், மனனம் செய்கின்றானோ, அதுவரையில் சாதாரணமாக அது அவனுக்கு பிடிபடாது. காரணம் அவனது புத்தியில் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட எனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்ற மாசுக்கள் நீங்காமல் அதை அவன் அறிய முடியாது. அது இருந்த இடத்திலேயே சும்மா இருந்து அறியக்கூடியது.

உலக விசயங்களைப் போல விசாரத்தின் வாயிலாக அறியக்கூடியது அல்ல. உண்மையாகவே அது விசாரம் அடங்குமிடத்தில், தானாகவே அது விளங்குகின்றது.

ஒருவன் நடந்து செல்லும் பாதையில் தன் முன்னால், தன் தலையின் நிழலை கண்டு, அதை தாவித், தாவி மிதிக்க முயற்சிக்கும் பொழுது, அது தள்ளித் தள்ளிப்போவதைப் போல, ஏதாவது செயல்களைச் செய்து ஆத்மாவை அடைய முயற்சிக்கும் செயலும் இதுபோன்றே வீணானது.

நாதா! இந்த உலகம் அறிவு, அறிபடுபொருள் என இரண்டுவிதமாக இருக்கின்றது. உலகை நேரடியாகக் காணுவதால் அதற்கு நிரூபணம் தேவையில்லை. அறிவு இல்லையென்றால், அறிபடுபொருளையும் அறியப்பட முடியாது. அறிவே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக உள்ளது.

இது சித்ரூபமாக எப்பொழுதும் விளங்குவதால், சூரியனது வெளிச்சத்திற்குத் தீபம் தேவையில்லாதது போலச் சித்ரூபத்தை சாதிக்க சாதனமான வேறு ஒரு பிரமாணம் தேவையில்லை.

(ஆதாவது நான் இருக்கின்றேன் என்பதை அறிய வேறு ஏதாவது ஆதாரம் தேவையா? அல்லது வேறு யாராவது வந்து கூற வேண்டுமா?)

இதற்கு ஞானம் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் அந்த நான் இருக்கும். அது அழியாத நிலைக் கண்ணாடி, கண்ணாடியில் பிம்பம் போல, யாவும் அதனுள் அடக்கம்.

ராஜகுமாரா! ஸ்தூலமான கண்ணிற்குத் தெரிகின்ற பானைக்குள்ளே சூக்ஷுமமான கண்ணிற்குத் தெரியாத மண் இருப்பதுப்போல, ஒவ்வொரு ஜீவனின் கண்ணிற்குத் தெரிகின்ற உடலுக்குள்ளே, கண்ணிற்குத் தெரியாத அந்த சைதன்யம் இருக்கின்றது.

அந்த சைதன்யமே உங்களது உண்மை சொரூபமாகவும் இருக்கின்றது. அதையே தாங்கள் "நான்" என புரிந்து கொண்டு, அந்த சைதன்யத்திடம் ஒன்றி, பேதமற்று எவ்வித முயற்சியும் செய்யாது அந்நிலையில் நிலைத்திருப்பதே தன்மயம் ஆதல் எனப்படும்.

நான் என் சுய ஆனுபவத்தைக் கூறுகின்றேன் கவனமாக கேளுங்கள். தூக்கத்திற்கும், நினைவிற்கும் மத்தியிலும், இரண்டு எண்ணங்களுக்கு இடைநிலையிலும், அறிவு, அறிபடுபொருளுக்கும் மத்தியிலும் நுட்பமான புத்தியினால் அந்த இடைவெளியை மட்டும் கவனிக்கவும். அந்த நிலைதான் உங்களது நிஜசொரூபம்.

அதனை அடைந்தால் மோகமில்லை. அதனை தெரிந்துக் கொள்ளாததுதான் அறியாமை. இந்த அறியாமையினால் உலகம் துக்க மயமாக காணப்படுகின்றது.

நினைவிற்கும், தூக்கத்திற்கும் மத்தியில் உண்டாகும் அந்த வெட்டவெளியில் மனம் லயம் ஆகும் போது, அந்நிலையில் மனம் முழுவதுமாகவே அகமுகமாக இருக்கின்றது, அப்பொழுது மனம் வெளித்தொடர்பிலிருந்து விடுபடுகின்றது.

உலக விவகாரங்கள் ஏதுமற்ற அமைதியான சூழலில் சிதாத்மா (ஜீவன்) பிரகாசிப்பதுதான் சைதன்யத்தின் உண்மை சொரூபம் ஆகும். இதற்கு அன்னியமாக இந்த உலகில் எதுவும் இல்லை. எல்லா வடிவங்களில் அது இருந்தாலும், அதன் உண்மை சொரூபம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அதுவே பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் எல்லாமே.

உதாரணமாக, ஒருவன் பொருட்காட்சியில் உள்ள கண்ணாடி மாளிகைக்குள் சென்றான் என்றால், அங்கு பலவிதமாக பாதரசம் தடவப்பட்ட கண்ணாடிகளைக் காணலாம். அந்த கண்ணாடிகளில் இவனது உருவம் பிரதிபிம்பிக்கின்ற பொழுது, சில கண்ணாடி இவனை குள்ளமாகவும், சில கண்ணாடி இவனது முகம் நீண்டு இருப்பதுப் போலவும், சிலவற்றில் உயரமாகவும், சிலவற்றில் பருமனாகவும், சிலவற்றில் ஒல்லியாகவும், சிலவற்றில் முகம் விகாரமாகவும் காண முடிகின்றது அல்லவா?. ஆனால், உண்மையில் இருப்பது இவன் ஒருவன் மட்டுமே.

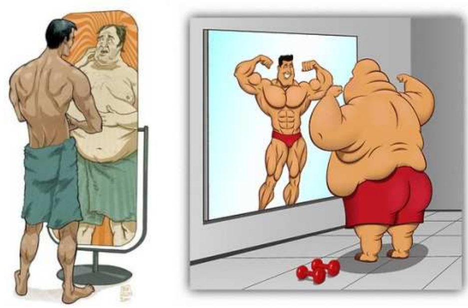

உபாதியான கண்ணாடியின் தகுதிக்கு ஏற்ப இவனது உருவ தோற்றம் எப்படி மாறுபட்டு காணப்படுகின்றதோ அதுப்போல, ஒரே வடிவான அந்த சைதன்யம் பல உடல்களின் வாயிலாக இந்த பிரபஞ்சத்தில் பிரதி பிம்பிக்கின்றபொழுது, பலவிதமான உருவ தோற்றத்திலும், பல்வேறு குணங்களுடன் கூடியதாகவும் காண முடிகின்றது. ஆனால், உண்மையில் அந்த ஆத்மாவின் பிரதி பிம்பங்களே இந்த உலகமும், உலகப்பொருட்கள் அனைத்துமே என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எப்படி கண்ணாடி இல்லையென்றால், பிம்பங்கள் இல்லையோ, அதுப்போல, சைதன்யம் இல்லையென்றால், இந்த உலகில் எதுவும் இல்லை. அது எங்கும், எதிலும், எப்பொழுதும் இருப்பதினாலேயே சர்வேஸ்வரத் தன்மை கொண்டது.

மனம் வெளியே செல்வதை சற்று நிறுத்தி, உள்முகமாக மன விகாரங்களிலிருந்து விடுபட்டு, தானே தன் ஆத்ம சொரூபத்தைப் பார்க்க வேண்டும். பார்க்கின்றேன் என்ற எண்ணமும் உண்டாகாமல், எப்படி பிறந்த குழந்தையின் மனதில் எந்த எண்ணங்களும் உண்டாகாதோ, அந்த சுத்த நிலையில் எந்த உருவத்தையும் கற்பனை செய்யாமல் எதுவாக இருக்கின்றீர்களோ, அதுவே உங்கள் உண்மை சொரூபம்.

அதனை தாமதமின்றி அடைய முயற்சியுங்கள் என்று ஹேமலேகை கூறி முடித்தாள்.

ஹேமசூடன் அவ்விதமே முயற்சி செய்து, அந்நிலையை இன்னதென்று அறிந்து, நீடித்த நிர்விகல்ப சமாதியில் வெளி உலகை மறந்து பரமானந்தத்தில் நின்றான்.

அத்தியாயம் - 10

(சாதுக்களின் அவசியம்)

ஹேமலேகை கூறிய வார்த்தைகளினால் மெய் மறந்து பர நிலையின் பரவசத்தில் அமர்ந்திருந்த தன் மணாளனை எழுப்ப மனமின்றி, சற்று அமைதியுடன் அவனை நோக்கியவாறு இருந்தாள். அதன்பிறகு சற்று நேரம் கழித்து கண்களைத் திறந்து பார்த்த ஹேமசூடன், அதே நிலையில் மீண்டும் அமர்ந்திருக்க விரும்பி, மீண்டும் தன் கண்களை வேகமாக மூடிக்கொள்ள முயன்றான். அந்த நேரத்தில் அவனை தன் கரங்களால் தடுத்து, ஹேமலேகை பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்:-

நாதா! நீங்கள் என்ன காரணத்தினால் கண்ணை மூடிக்கொண்டீர்கள்? அதனைத் திறந்தால் தானென்ன?

கண்களை மூடுவதினாலும், மூடாமல் இருப்பதினாலும் உங்களுக்கு என்ன இலாபம்? என்ன நஷ்டம்? கூறுங்கள்.

கண்களைத் திறந்தால் எது உங்களால் அடைய முடியாமல் இருக்கின்றது? கண்களை மூடினால் எது அடையக்கூடியதாக இருக்கின்றது? இதனை எனக்கு கூறவேண்டும். உங்களுடைய நிலையை நான் அறிய விரும்புகின்றேன் என்றாள்.

பிரியையே! வெகு நாட்களாக இல்லாது, இப்பொழுது மிகுந்த செயலற்ற நிலையை நான் அடைந்திருக்கின்றேன். துக்கம் நிறைந்த இந்த வெளி உலகத்தில் ஒருபொழுதும் எனக்கு நிம்மதி உண்டாகவில்லை.

இரசமெடுக்கப்பட்ட கரும்பின் சக்கையைப்போலவும், அரைத்ததையே அரைத்து மென்றுக்கொண்டிருக்கும் பசுக்களைப் போலவும், ஒரே காரியத்தை தினம், தினம் சலிக்காமல் செய்யும் இந்த மூட ஜனங்களைப் போல, நானும் மூடனாக இந்த வெளி உலக விவகாரங்களில் சுகம் இருப்பதாக நினைத்து ஏமாந்தது போதும்.

பாக்கியமற்றவனாக, மூடனாக இந்நாள் வரையிலும் இந்த ஆத்மாவின் சுகத்தை அறியாமல் இருந்து விட்டேன். தன்னிடம் இருக்கும் நிதியை தெரிந்துக்கொள்ளாமல், பிச்சை வாங்கித் திரிபவன்

போலத் தன்னிடம் இருக்கும் சுகானுபவத்தை தெரிந்து கொள்ளாமல், துக்கங்களே நிறைந்த விசய சுகத்தையே அடிக்கடி மேன்மையானதென்று நம்பினேன்.

மின்னல் ஒளிப்போலத் தோன்றி மறையும் இந்த உலக வாழ்க்கையை அதிகம் விரும்பி, அதன் காரணமாக அனேக துயரங்களை அனுபவித்தேன். இதனால் நிம்மதியின்றி இருந்தேன்.

ஐயகோ! இந்த ஜெனங்கள் துக்கம் எதுவென்றும், சுகம் எதுவென்றும் பிரித்தறியும் தன்மையற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். சுகத்தில் ஆர்வம் கொண்டு அறியாமையினால் எப்பொழுதும் துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய செயல்களையே செய்கின்றனர். கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் இவர்கள் நிம்மதியின்றி துக்கத்தையே அடைகின்றனர்.

பிரியையே! என்னிடம் கிருபை செய்வாய். சுகமே வடிவாக கொண்ட ஆத்மாவினிடத்தில் இருக்கின்ற நீடித்த நிம்மதியை நான் விரும்புகின்றேன். ஐயகோ! நீ இந்த நிலையை அறிந்தவளாக இருந்தும் பாக்கியமற்றவளாக இருக்கின்றாய். இந்த நிம்மதியை கைக்கொள்ளாமல் மூடத்தனத்தால் துக்கத்தில் இருக்க முயல்கின்றாய் என்றான்.

இவனது இத்தகைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு புன் சிரிப்புடன் ஹேமலேகை தன் கணவனிடம் கூறுகின்றாள். நாதா! பரம பவித்ரமான அந்நிலையை நீங்கள் நன்றாக அறியவில்லை என்று தெரிகின்றது.

காரணம், எந்த ஒரு நிலையில் இருந்தால் பரிசுத்தமான பண்டிதர்கள் மோகம் அடைய மாட்டார்களோ அந்நிலைக்கும் உங்களுக்கும் உள்ள தூரம் மண்ணுக்கும், விண்ணுக்கும் இருக்கும் தூரம் போன்றது. நீங்கள் எதை தெரிந்து கொண்டதாக நினைத்துக் கொண்டு இவ்வாறு கூறுகின்றீர்களோ, அது நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளாததற்கு சான்றாக இருக்கின்றது.

கண்களை மூடுவதினாலோ, திறந்துக் கொண்டு இருப்பதினாலோ அந்த நிலையானது இல்லாமல் போய்விடுமா?

அல்லது அந்நிலையானது ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு மட்டும் வந்து செல்லக்கூடுமா?

எங்காவது காடு, மலைகளுக்குச் சென்றோ, செல்லாமலோ அடையப்படுகின்ற நிலையாகுமா?

மேலும், கண்களை மட்டும் மூடுவதினாலோ, அல்லது கண்களை திறந்து மேலே பார்த்துக் கொண்டு

உட்கார்ந்து இருப்பதினாலோ அந்த நிலையை அறிந்து கொள்ள முடியுமா?

இந்தச் செயல்களினால் எல்லாம், அந்த நிலையை அடையப்பட்ட பூரண நிலை என்று எவ்வாறு கூற இயலும்?

ஒருவன் தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இந்த உலகமே இருண்டுவிட்டது என்று கூறுவது போன்று உள்ளது உங்கள் நிலை. கண் இமைகளை மூடுவதினாலும், திறந்து கொண்டு மேலே பார்ப்பதினாலும், அந்நிலையை அறிய முடியுமானால். அது நிச்சயமாக பூரண நிலையாக இருக்க முடியாது. எங்கும், எதிலும் நிறைந்திருக்கின்ற அந்த பூரணப்பிரகாசம் சாதாரண இந்த கண்ணிற்குள் அடங்கிவிடுகின்ற விசயம் ஆகாது.

சிலர் உங்களைப் போன்றே கண்ணிற்குள்ளேயும், கண்ணின் கருமணிக்குள்ளேயும் கடவுளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகைய மூடர்களின் செயலைப் போன்று உள்ளது உங்கள் செயல். ஐயகோ! உங்களுடைய மோகத்தின் மகிமையை நான் என்னவென்று கூறி உங்களுக்கு புரியவைப்பேன்.

எந்த ஒன்றிடம் கோடிக்கணக்கான பிரமாண்டங்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவோ, அந்தச் சைதன்யத்தை ஒரு அங்குல அளவுள்ள இமைகளைத் திறந்ததினால்

மறைபட்டுப் போகும் என்று கூறுவதும், அந்த இமைக்குள் உள்ள கண்ணில் மட்டுமே காண முடியும் என்று கூறுவதும் மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது.

ராஜகுமாரரே! தத்துவத்தின் சாரமாக நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள். இதுபோன்ற அழியக்கூடிய உடல் ஜடம். ஆத்மா அழிக்க முடியாத அறிவு. உடலுக்கும், ஆத்மாவுக்கும் இடையில், உடலின் எல்லைக்குள் உதிப்பது "நான்" என்ற அகந்தை. இதை சித்ஜடக்கிரந்தி எனவும், பந்தம் எனவும், சூக்ஷம உடல் எனவும், மனம் என்றும் பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த கிரந்தியானது (முடிச்சு) எதுவரையில் அவிழாமல் இருக்கின்றதோ, அதுவரையிலும் ஒருவனுக்கு சுகம் கிடையாது. மோகம் என்ற கயிற்றினால் உண்டான ஆனேக முடிச்சுக்கள் கோடிக்கணக்கில் இருக்கின்றன. இங்கே சொரூபத்தை அறியாமல் இருப்பதே மோகம் என்ற கயிறாகும்.

இந்த கயிற்றினிலே விபரீத புத்திகள் என்ற அனேக முடிச்சுக்கள் அவிழ்க்க முடியாமல் இருக்கின்றன. இதில் முதலாவதாக இந்த உடலை உண்மையென்று கருதி, இந்திரியங்களின் வாயிலாக இறைவனை காண முயற்சிப்பது, அவனுக்கு மேலும், மேலும் தேகாத்ம புத்தியை கொடுக்கின்ற மிகப்பெரிய முடிச்சாகும்.

அத்துடன் கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பிக்கின்ற தோற்றமாத்திரமான இந்த உலகத்தை உண்மை என்று நம்புகின்ற புத்தி உண்டாவது மற்றொரு கிரந்தியாகும்.

இவ்விதமே ஜீவனுக்கும், ஈஸ்வரனுக்கும் பேதமுண்டு என்ற கொள்கை முதலியவைகளும் முடிச்சுக்களே.

இவைகள் அநாதிகாலமாக ஏற்பட்டு மீண்டும், மீண்டும் நடந்து வருவதினால், ஒரே கயிற்றில் பல முடிச்சுக்கள் போடப்பட்டுள்ளது. இதனால், அந்த கயிறே முடிச்சு போல மாறிவிட்டது.

அந்த ஒரே கயிறு தோற்றத்தில் பல முடிச்சுக்களாகத் தோன்றுவது எப்படியோ, அதுபோன்று தேகத்திற்கு ஆதாரமான சிதாத்மப் பிரதேசத்தில் (அதாவது ஜீவனிடத்தில்) இந்த உலகம் உண்மை போன்று தோற்றங்களாக காணப்படுகின்றது.

இந்த முடிச்சுக்களால் ஜீவன் கட்டப்படுகின்றான். இந்த முடிச்சுக்கள் அழியும் போதுதான் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு முக்தனாகின்றான். அதாவது, துக்கத்திலிருந்து விடுபடுகின்றான்.

கண்களை மூடிக்கொள்ளும் பொழுது நீங்கள் எந்த ஒரு நிலையை அடைகின்றீர்களோ, அது இரண்டற்ற சுத்த அறிவான உங்களுடைய உண்மை சொரூபம்தான். அதுதான் அகிலமான சம்சாரமென்ற சித்திரத்திற்கு ஆதாரமான பெருங்கண்ணாடி.

எந்த வேளையில், எந்த இடத்தில், எந்த ரூபத்தில் உணர்வு தோன்றாமல் இருக்கின்றது என்பதை எனக்கு கூறுங்கள். கண்ணாடி இல்லையென்றால், பிரதி பிம்பம் இல்லை. அதுப்போல, மெய்யறிவு இல்லையென்றால், உங்களுடைய சிற்றறிவு இல்லை.

ஆதலால், சைதன்யத்தை தள்ளிவிட்டு, மற்றொன்றை அறிய முடியாது. அப்படிப்பட்ட ஒன்று உங்கள் கண்களைத் திறந்தவுடன் எப்படித் தோன்றாமல் மறைந்து விடும்?

எதுவரையில் “பார்க்கின்றேன்”, “அறிகின்றேன்” என்ற முடிச்சுக்கள் திடமாக இருக்கின்றதோ அதுவரையில் அந்நிலை அடையப்படவில்லை. ஏதாவது அடையப்பட்டிருக்குமானால், அது அந்நிலையுமன்று.

மேலும் கண்களை மூடிக்கொள்வதும், திறந்து கொண்டு மேலே பார்ப்பதும் கிரியையினால் உண்டாகின்றபடியால், அது பூரண நிலையல்ல. காரணம் கால தேசங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட அந்த பரிபூரண வஸ்து எங்குதான் இல்லை. அது சுயம்பிரகாசம் அன்றோ! அப்படிப்பட்ட பரம பதத்தை அறிந்த பிறகு உங்களுக்கு செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை.

கண்களை மூடித் தடைப்படுத்தி அதை பார்க்க முயற்சிக்கின்றேன் என்பதையும், கண்களைத் திறந்துக் கொண்டு மேலே பார்த்து, அதை நிலை நிறுத்த முயற்சிக்கின்றேன் என்பதையும், கண்ணுக்குள்ளே அதைக் கருமணியாகக் காண்கின்றேன் என்பதையும் விட்டு விடுங்கள்.

இந்த முயற்சிகள் அனைத்துமே முக்குணங்களின் வெளிப்பாடு மட்டுமே ஆகும். அவைகள் அனைத்துமே உங்களிடத்தில் இருக்கின்ற அறியாமையின் முடிச்சுக்கள் ஆகும். அதைவிடுத்து, நீங்கள் முழுமையான "குணாதீதன்" என்ற நிலைக்கு உயர வேண்டும்.

மேலும் இது நானல்ல என்ற உடலின் மீது இருக்கின்ற வன்மை பொருந்திய முடிச்சையும் அவிழ்த்து விடுங்கள். எங்கும், எதிலும் அந்த அகண்ட சத்சிதானந்த சொரூபமே இருப்பதாக பாருங்கள். அகில பிரபஞ்சத்தையும், கண்ணாடியில் தெரிகின்ற பிரதிபிம்பம்

போலத் தனக்குள்ளேயே பாருங்கள். அதன்பிறகு எங்கும் எதிலும் இருக்கின்ற அந்த சின்மாத்திர சொரூபமே "நான்" என்று தன் சொரூபத்திலேயே தன்னிலையில் அமர்ந்திருங்கள்.

இவ்வாறாகத் தன் பிரியை கூறியவைகளைக் கேட்ட ஹேமசூடன் பூரணமான ஆத்ம சொரூபத்தை அறிந்து, எவ்விடத்திலும், சந்தேகம் அற்றவனாக, படிப்படியாக பூரண ஆத்ம நிஷ்டையில் சதா இருந்துக் கொண்டு ராஜ்ஜிய பரிபாலனை செய்து பல காலங்கள் தன் மனைவி ஹேமலேகையுடன் ஜீவன் முக்தனாக வாழ்ந்தான்.

இவன் மட்டுமின்றி, இவனைச் சார்ந்த தன் தாய், தந்தை, தம்பி என அனைவரையும் ஆத்ம ஞானத்தை அறியவைத்து, அரசவை மந்திரிகளையும் மாற்றி, மக்கள் மனதில் நீங்கா இடம் பிடித்தான். அந்த நாடே ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்து இருந்ததால், மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்து, விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி தன் நிலை விசாரித்து அறிந்து சந்தோசமாக வாழ்ந்தனர்.

ஆகையால், மேன்மை அடைய விரும்புகின்ற யாவரும் சாதுக்களை அடைந்து, அவர்களிடம் சத் விசாரத்தில் ஈடுபட்டு, சந்தேகம் தெளிந்து, திடமான ஆத்ம நிஷ்டையான தன் இருப்பில் இருக்கின்ற நிலைக்கு உயரவேண்டும்.

அத்தியாயம் - 11

(ஜகத்தத்துவ நிரூபணம்)

இவ்விதமாக் ஹேமசூடனின் கதையைக் கேட்ட பரசுராமனது மனதில் சந்தேகமும், குழப்பமும் உண்டாகி, தன் எதிரே அமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ தத்தகுருவை நோக்கி, பகவானே! பரமகுருவே, தாங்கள் கூறிய மகா அற்புதமான ஞானமானது சாத்தியமாகக் கூடியதாக தோன்றவில்லை.

பல விவகாரங்களைக் கொண்ட இந்த உலகம் எப்படி சித்தின் (அறிவின்) சொரூபமாக இருக்க முடியும். இது தங்கள் வார்த்தைகளின் நம்பிக்கையின் மேல் அங்கீகரிக்கும் படியாக இருக்கின்றதேயன்றி, எனக்கு உண்மை பிடிபடவில்லை.

அதாவது அறியப்படுகின்ற பொருட்களை புலன்களின் துணையின்றி அறிவினால் மட்டுமே அறிய முடியும் என்பதை என்னால் நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட அறிவு இருக்கின்றது என்பதை எப்படி தீர்மானமாக ஏற்றுக் கொள்வேன், தாங்கள் கிருபை கூர்ந்து மேலும் எனக்கு இதைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்று அவரது பாதத்தை நமஸ்கரித்து எழுந்தான் பரசுராமன்.

ஸ்ரீ தத்தகுரு பரசுராமனிடம் பின் வருமாறு கூறத்தொடங்கினார். காட்சி சொரூபங்களின் உண்மைத் தன்மையைக் கூறுகின்றேன். இராமா! கேள்,

காட்சிகள் அனைத்தும் காண்பவனின் வடிவமே அல்லாமல் வேறல்ல. ஏற்கனவே அனுபவப்பூர்வமாக இது உனக்கு கூறப்பட்டது. இருப்பினும் நீ குழப்பத்துடன் இருப்பதால், மீண்டும் தற்பொழுது யுக்தி பூர்வமாக கூறுகின்றேன். ஒரே கவனத்துடன் காது கொடுத்துக் கேள்.

இந்த உலகில் காணப்படும் பொருட்கள் எல்லாம் புதிது, புதிதாக உருவாகிக் கொண்டே இருக்கின்ற விசயங்கள். இது உற்பத்தி செய்கின்றவனின் வியாபாரத்திற்கு காரியமான விசயங்கள் ஆகும்.

உற்பத்தி என்றால், புதிதாகப் படைக்கப்படுவது. ஒவ்வொரு நொடியிலும் இந்த உலகம் புதிது புதிதாக படைக்கப்படுவதால் உருமாறிக்கொண்டே இருக்கின்றது. இருப்பினும், இந்த உலகமானது ஒரு நொடியில் உண்டானது என்று சில மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இதற்கு பிரமாணம் புத்த மதம்.

அசையும், மற்றும் அசையாப் பொருட்களின் கூட்டமே உலகு. இதில் ஆகாயம் போன்ற அசையாப் பொருட்கள் நிலையானது. அசையும் பொருட்கள்

நிலையற்றது என்பது இன்னும் வேறு சில மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் கருதுகின்றார்கள். இதற்கு பிரமாணம் வைஷேசிகம் மதம்.

காரணமின்றி இயல்பாகவே காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. உலகும் எந்தக் காரணமும் இன்றி இயல்பாகத் தோன்றியதுதான். காரியத்திற்கு காரணம் தேவையில்லை. அதுப்போல, காரணத்திற்கு காரியம் வேண்டியதில்லை. தானே தன் இயல்பில் இயங்குகின்றது என்பது மற்றொரு மதவாதிகளின் கருத்து. இதற்கு பிரமாணம் சார்வாகர்கள்.

இருப்பினும் இந்த உலகம் உருவானதை பொதுக்கருத்தாக அனைவரும் ஏற்கின்றனர்.

ஒவ்வொருவரும் உற்பத்தியை ஏற்றுக் கொள்ளும் போது, அதற்கு காரணமான மூலம் நிச்சயம் இருந்தாக வேண்டும். காரண காரியங்கள் நியதி வடிவாக இருக்கின்றன என்னும் தீர்மானத்தாலும், இந்நியதி பிசகாது நடக்கின்றதென்று கண்கூடாக காண்கின்ற படியாலும், காரிய வடிவமான இந்த உலகம் காரணமில்லாமல் திடீரென்று எப்படி உண்டாகும்? காரணம் இன்னதென்று காணப்படாத சில காரியங்களை தானாகவே நடக்கின்றது என்று கற்பனை செய்வோமானால் அக்கொள்கையானது எல்லோருடைய அனுபவங்களுக்கும் முற்றிலும் விரோதமாகவே இருக்கும்.

பெருவாரியான உலகக் காரியங்களுக்குப் பின்னால் காரணம் இருந்ததை கண்டறியப்பட்டுள்ளது. சில விசயங்களில் காரணம் வெளிப்படையாகத் தோன்றாமல் இருக்கலாம். உலகக் காரியங்கள் எவ்வித இடையூறுமின்றி இயல்பாகத் தொடர்ந்து நடைப்பெறுவதால் இதற்கான காரணி ஒன்று இருந்தே ஆகவேண்டும்.

காரணமின்றி எந்தக் காரியமும் இல்லை என்பதே உண்மை. இந்த உலகம் தானாகவே தோன்றியது என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை.

கண்ணிற்குத் தெரியாத அணுவினால் இந்த உலகம் உருவானதாக சிலர் கருதுகின்றார்கள். பரம அணுவிலிருந்து இரண்டாக, மூன்றாக பிரிந்து வந்து, பிறகு தன்னிலிருந்து பல அணுக்களாகப் பிரிந்து, பிரிவதற்கு முன்பு இல்லாமலும், பிரிந்து வந்த பிறகும் இறுதியில் இல்லாமலும் போகின்றது என்பது அவர்களது கொள்கை. இதுவும் ஏற்புடையதல்ல.

இருட்டும், வெளிச்சமும் எப்படி ஒரே இடத்தில் இருக்காதோ அதுபோல, இருப்பும், இல்லாமையும் எப்படி ஒரே இடத்தில் உருவாக முடியும்? இப்படி முற்றுலும் மாறுபட்ட குணங்கள் ஒன்றாக இருக்க முடியாத போது, இதுபோன்ற முரண்பாடான கருத்துக்களால் குழப்பமே மிஞ்சும்.

ஆதியில் பரம அனு பலவாக பிரியும் செயல் யாரால் உண்டாயிற்று? அதற்கு ஒரு கர்த்தா இருக்க வேண்டும் அல்லவா? இயற்கையின் விருப்பத்தினால் தானாக நிகழ்ந்ததாகக் கூறினால் கூட ஏற்புடையதாக இல்லை. காரணம் விருப்பத்தினாலேயே ஒரு செயல் தானாக நடைப்பெறுமானால், போரில் எதிரியை வெல்ல விரும்பும் அரசனின் விருப்பத்தினாலேயே அவனது அம்புகள் அவன் ஏவாமலேயே எதிரிகளைத் தாக்கி அழிக்க வேண்டும். இது சாத்தியமா?

முக்குணங்களான சத், ரஜஸ், தமஸ் மூன்றும் நிலைக்குலைய காரணம் இல்லை. பிரளயத்தில் மூன்று குணங்களும் சமமாக இருக்க வாய்ப்பும் இல்லை. அசேதனமான ஜடப்பொருட்களில் செயல் இல்லாமையால், ஜடமான பிரக்ருதியிலிருந்து சுயமாகவே இந்த உலகம் உருவானது என்ற சாங்கிய மதம் கூறுவதையும் ஏற்பதற்கில்லை.

இப்படிப்பட்ட நிரூபிக்கப்படாத, உறுதி செய்யப்படாத விசயங்களில் குழப்பமடைந்து உண்மையைத் தேடுபவர்களுக்கு, உறுதியான நிச்சயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது சனாதன தர்மத்தின் “ஸ்ருதி” என்று அழைக்கப்படுகின்ற வேதம் ஒன்றே பிரமாணம் ஆகும்.

ஏன் இந்த சனாதன தர்மத்தின் ஸ்ருதியை மட்டும் நம்ப வேண்டும். மற்ற மதங்கள் கூறுவதை ஏற்க

முடியாத அளவிற்கு இதில் என்ன அப்படி மகத்துவம் உள்ளது என்ற சந்தேகம் உண்டாகக்கூடுமானால், அதுவும் நன்றே!

காரணம், எதையும் தீர விசாரணை செய்யாமல், அப்படியே ஏற்பது என்பது அறிவுடையவர்கள் செய்யும் செயல் அல்ல.

ஆகவே, பல மதங்களின் ஆகமங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற பொழுது, அது யுக்தி பூர்வமாக உண்மையை நிரூபிக்கத் தவறுகின்றது. ஆனால், சனாதன தர்மத்தில் உள்ள ஸ்ருதி (வேதம்) ஒன்று மட்டுமே, எப்படிப்பட்ட சந்தேகங்களை, எந்த கோணத்தில் விசாரணை செய்து கேள்விகள் கேட்டாலும், அதற்கான தக்க பதிலை ஆதாரப்பூர்வமான சான்றுகளுடன் உண்மையை மட்டுமே தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

அதற்குக் காரணம், ஒரு பொருளை படைப்பவன், அந்த படைக்கப்பட்ட பொருளை பற்றிய முழு விபரங்களையும் அறிந்தவனாக இருப்பதினால், அவனால் மட்டுமே அந்தப் பொருளை கையாளும் விபரங்கள் அடங்கிய கையேட்டை வெளியிட முடியும். மற்றவர்கள் அந்த பொருளைப் பற்றி என்னதான் எடுத்துக் கூறினாலும், அதன் இரகசியங்கள் அந்தப் பொருளைப் படைத்தவனால் மட்டுமே வெளியிடமுடியும்.

அதுப்போன்று, இந்த உலகைப் படைத்தவன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என்பதையும், அவன் ஒருவன் மட்டுமே இந்த உலகத்தை எப்படி கையாள்வது என்பதைப் பற்றிய அறிவை உடையவனாக இருப்பதினால், அவனால் மட்டுமே அந்த அறிவை கையேட்டுப் புத்தகமாக ஸ்ருதி என்ற வேதத்தை வழங்கமுடியும் என்பதையும், அதில் கூறப்பட்ட அனுபவ பூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்ட விசயங்களில் இருந்து ஆணித்தரமாக அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதை சனாதன தர்மம் ஏற்கின்றது. மற்ற மத தர்மங்கள் முரண்பாடான கருத்துக்களை கூறுவதில் இருந்தே, இந்த உலகத்தைப் பற்றியும், இந்த உலகத்தைப் படைத்தவனைப் பற்றியும் தெளிவாக அறியவில்லை என்பதுவும் புலனாகின்றது.

வேதம் கூறும் உண்மை என்னவெனில், ஒரு மனிதன் தான் காணும் கனவிலும், தன் மனக்கற்பனையிலும் கற்பிக்கப்பட்ட தேகத்தை "நான்" என்று அபிமானிப்பதைப் போன்று, ஈசனும் தன்னால்

கற்பிக்கப்பட்ட ஜகத்தை அபிமானிக்கின்றான். கனவிலிருந்து கனவு காண்பவன் வேறாக இருப்பது போன்று, இந்த உலகிலிருந்து உலகைப் படைத்தவன் வேறாக இருக்கின்றான்.

மேலும், விழிப்பு நிலையில் ஒருவன் மற்றவர்களின் உடல்களிலிருந்து தான் வேறாக இருப்பதினால், தன்னை மட்டும் "நான்" என்று அபிமானித்துக் கொள்வதைப் போன்று, ஈஸ்வரனும் இந்த உலகத்திலிருந்து தான் வேறாக இருப்பதினால், தன்னை மட்டும் அழிவில்லாத "சித்து" என்று அபிமானித்துக் கொள்கின்றான்.

ஒருவன் கண்ணாடி முன்பு நின்று தன்னுடைய பிரதி பிம்பத்தை நான்தான் அது என்று ஏற்பதற்கு, அங்கு அவனும், அவனைக் காட்டிக்கொடுக்கின்ற வெளிச்சமும் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால், ஈஸ்வரன் தன்னுடைய பிரதி பிம்பமான உலகத்தை நான்தான் அது என்று ஏற்பதற்கு, அவனுக்கு ஒன்றுமே தேவையில்லை.

ஏனெனில், அவன் சுயம்பிரகாசமாக இருப்பதினால், தன்னை காணக்கூடிய தனக்கு அந்நியமான காட்சிகளை, தனக்கு அந்நியமாக ஓரிடத்திலும் தோன்ற முடியாததாகையால், ஈஸ்வனைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சித்தாக இருக்க முடியாது.

சமுத்திரம் இன்றி அலைகள் இல்லாதது போன்று, சித் (அறிவு) இன்றி இந்த உலகம் இல்லை.

ஆதலால், இந்த உலகை படைத்தவன் ஒருவன் இருக்கின்றான். சுத்த சைதன்ய ரூபனான மகாதேவன் சிருஷ்டிக்கு முன் இருந்தான். அவன் பூரணமானவன். நினைத்துக் கூட பார்க்கக் முடியாத இந்த பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தவன் அவனே.

இதையே சிருஷ்டி (படைப்பு), ஸ்திதி (இயக்கம்), லயம் (மறைப்பு) என்ற முத்தொழிலை ஈஸ்வரன் செய்வதாகவும், அதற்கு மூன்று உருவங்களில் அவன் வெளிப்படுவதாகவும் கருதப்படுகின்றன.

இதனைப் பற்றி சந்தேகம் இன்றி அறிய அவனால் விவரிக்கப்பட்ட வேதம் ஒன்றே கற்க வேண்டிய வித்யா ஆகும். அதுவே, அறியக்கூடிய உண்மையான அறிவுமாகும். அந்த அறிவை காட்டிக் கொடுக்கும் கல்வியை "பராவித்யா" என்று அழைக்கப்படுகின்றது. (வித்யா என்றால் கல்வி எனப்படும்)

இந்த பராவித்யா - வை அறிந்துக் கொள்ள மட்டுமே மற்ற கல்வி முறைகளான அபராவித்யாவை கற்கலாம். காரணம், மற்ற கல்வியைக் கற்கின்ற பொழுதுதான், பராவித்யாவின் உன்னதத் தன்மையை அறிய முடியும்.

அதாவது, வெயிலில் இருப்பவனுக்குத்தான் நிழலின் அருமை தெரியும் என்பதுப் போல, அபராவித்யாக்களை கற்று அறிந்தவனால்தான் அதில் ஒன்றுமில்லை என்பதை தெரிந்துக் கொண்டு, இதைக் கற்க காரணமாக இருந்த உண்மை அறிவை அறியும் பராவித்யாவை நாடமுடியும்.

அதைவிடுத்து, அபராவித்யாவைக் கற்று, அதில் சிக்கிக் கொள்பவன் அந்தோ பரிதாபம்! கண்ணாடி முன்பு நிற்கின்ற உண்மையான தன்னை விட்டு விட்டு, கண்ணாடியில் தெரிகின்ற பொய்யான தன்னுடைய பிரதி பிம்பத்திற்கு ஒப்பனை (அலங்காரம்) செய்கின்ற மூடன் ஆவான்.

அவன் எத்தனை முறை அந்த பிம்பத்திற்கு ஒப்பனை செய்தாலும், இவனது உண்மை உருவ நிலையில் எந்த மாற்றமும் நிகழாதோ, அதுப்போல, பராவித்யாவை அறியாமல், அபராவித்யாவிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவன் தன் உண்மை அறிவை அறிய முடியாமல் மீண்டும், மீண்டும் அபராவித்யாவைப் படித்துக் கொண்டிருப்பான். இறுதியில் கற்றதினால் ஒருபயனும் இல்லை என்பதை உணர்வான்.

குறிப்பு:-

{ஒருவன் எவ்வளவுதான் அபராவித்யா என்ற உலக அறிவைக் கொண்டவனாக இருந்தாலும், பல மொழிகளைக் கற்றவனாக இருந்தாலும், கணித மேதையாக இந்த பிரபஞ்சத்தையே கணக்கிட்டு புள்ளி விபரங்களைக் காட்டினாலும், அவனது இறப்பிற்கு பின்பு அவனது உடலோடு சேர்ந்து, அவன் அடைந்த அறிவும் (மருத்துவம், விஞ்ஞானம், கணிதம், ஜோதிஷம்...) அவனுக்கு பயன்படாது போய்விடுவதைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம்.}

அதுவே, பராவித்யா என்ற மெய் அறிவைக் கொண்ட ஒருவன் இறப்பிற்கு பின்பு அந்த உண்மை அறிவாகவே (சித்தாகவே) அவன் மாறிவிடுகின்றான். இதுவே பராவித்யாவிற்கும், அபராவித்யாவிற்கும் உள்ள வித்தியாசம் ஆகும்.

இராமா! உன்னுடைய மானசீகமான சிருஷ்டி, மனோமயமாகவே இருந்தும், அதனிடம் அனேக விதமான படைப்புக்களும், படைப்பாளிகளும் தோன்றி, பல வேற்றுமைகளால் வித்தியாசப்பட்டு இருந்தாலும், அவைகள் ஒருபொழுதும் உன் மனதிற்கு அந்நியமாகாது.

மனதிலே உற்பத்தியாகி, மனதிலேயிருந்து செயல்பட்டு, பிறகு மனதிலேயே மறைந்து போகக்கூடிய

இவைகள் அனைத்தும் மனதின் தோற்றமாகவே இருப்பதுப் போல, சிவத்திலிருந்து, இந்த சிருஷ்டி உற்பத்தியாகி, சிவத்தினாலேயே செயல்பட்டு, இறுதியில் சிவத்திலேயே மறைந்து போகின்றது.

சிவம் என்றாலே சித்து என்று பொருள். அவன் சித்தே தன் வடிவமாகக் கொண்டவன். சித்தின்றி வேறு வடிவமில்லாதவன்.

அந்த சித்தான சிவமே நீ! உண்மையில் அந்த சிவம் இருப்பதினாலேயே நீ கொண்டிருக்கும் உடலுக்கும் மெய் என்றும், அதுவே அந்த சித்தான சிவம் அற்ற ஜட உடலை சவம் என்றும் கூறுவர்.

இதிலிருந்து, அந்த சித்தின் சுய ஒளியாலேயே அனைத்தும் பிரகாசிக்கின்றது. அந்த சித் அற்ற ஜடப்பொருட்கள் பிரகாசிக்க அதனிடம் சுயமான ஒளி கிடையாது.

“காணப்படுகின்ற அனைத்தையும் இது, இது இன்னதென்று, அந்த அறிவினாலேயே அறியப்படுவதால், அந்த சித்து (அறிவு) இல்லாத இடமே இல்லை.”

ஆகவே சித்து இல்லையென்றால், இந்த உலகமும், பொருள்களும் இல்லாததாக ஆகிவிடும்.

ஜடப்பொருட்களுக்கு உருவாக்கும் தன்மையோ, சுயப்பிரகாசமோ இல்லை. ஆனால், இந்த உலகமும், உலகப் பொருட்களும் கண்களுக்குத் தெரிவது அந்த சித்தின் சுயப்பிரகாசத்தினால் மட்டுமே ஆகும்.

பிரதி பிம்பங்களுக்கு இருப்பைக் கொடுப்பது கண்ணாடி, அதுப்போல, உலகத்திற்கு இருப்பைக் கொடுப்பது அந்த சித்பிரகாசமே.

சூரியன் தன் ஒளியால் பொருட்களைக் காட்சிப்படுத்தும் போது, அதன் பிரகாசத்தில் பொருட்களைக் கண்டு, சூரியன் இருப்பதை நாம் அறிகின்றோம்.

அதுப்போல, சித்தின் ஒளியாலேயே இந்த உலகமும், உலகப்பொருட்களும் காட்சியாவதால், அதன் பிரகாசத்தினால் சித்தின் இருப்பை நாம் கண்டு, சித்தை நாம் அறிய முடிகின்றது.

ஜடமான கண்ணாடிக்கு சுயமான ஒளி இல்லாததால், அது பிம்பத்தை பிரதிபலிக்க, அதற்கு வெளிச்சமும், பொருளும் தேவை.* ஆனால், சேதனமான, சுத்த சுயம் பிரகாசமான சித்திற்கு ஒன்றும் தேவையில்லை.

சித் எதையும் தன்னுள்ளே நுழைய விடுவதில்லை. எனவே, இது மிகவும் கடினத்தன்மை வாய்ந்தது.

அசுத்தம் பிறப்பொருட்களின் சேர்க்கையினாலே உண்டாகின்றது. சித்தோ எதையும் தன்னுள்ளே சேர்க்காததினாலேயே இது பரிசுத்தம் ஆகும்.

தோன்றும் பொருட்களுக்கு எல்லாமே ஒளியாக மட்டுமே சித் இருப்பதினால், அந்த பொருட்களின் அசுத்தம் சித்தை பாதிக்காது.

ஆகவே, எந்த விதமான கலப்புமற்ற சித்து களங்கமற்றதும் ஆகும். எனவே, சித்தின் கடினம் மற்றும் அதிசுத்தம் காரணமாக, அதிகப்பிரகாசமாக இந்த உலகத்தை தெளிவாகக் காணும்படி பிரகாசிக்கின்றது.

இந்த உலகம் ஜடம், இதனுடன் சித் (அறிவு அல்லது சேதனம்,) சேர்வதினாலேயே பிரகாசிக்கின்றது. இந்த சித் (அறிவு அல்லது சேதனம்) அற்ற ஜடமான பிணத்திற்கு இந்த உலகமும் பிரகாசிக்காது.

அதுவும் ஜடம், இதுவும் ஜடம் ஆகும்.

சித்தின்றி இந்த உலகம் இல்லை.

கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் தோற்றத்திற்கு பிம்பம் எப்படி அவசியமோ! அதுப்போல, உலகம் என்ற பிம்பம் தோன்றுவதற்கு சித் அவசியம் ஆகின்றது.

சித் சுயம்பிரகாசம் என்பதால், அதற்கு கண்ணாடி போன்ற உபாதி தேவையில்லை.

குயவனால் ஒரு பானை உருவாக்குவதற்கு மண் அவசியமாகின்றது. மண் பானையாக மாறியதும் அதற்கு உருவமும், பெயரும் கொடுக்கப்படுகின்றது. பானை தோன்றும் போதும் மண் மட்டுமே இருந்தது. பானை உடைந்து மறையும் போதும் மண் மட்டுமே இருக்கின்றது. இதற்கு இடையில் நாம் கற்பித்துக் கொண்ட “பானை” என்ற பெயரும், அதற்கான உருவமும் அழிந்து விடுகின்றன.

மனிதனால் உலகம் உருவாக்குவதற்கு சித் அவசியமாகின்றது. சித் உலகமாக மாறியதும் அதற்கு உருவமும், பெயரும் கொடுக்கப்படுகின்றது. உலகம் தோன்றும் போதும் சித் மட்டுமே இருந்தது. உலகம் மறையும் போதும் சித் மட்டுமே இருக்கின்றது. இதற்கு இடையில் நாம் கற்பித்துக் கொண்ட “உலகம்” என்ற பெயரும், அதற்கான உருவமும் அழிந்து விடுகின்றன.

ஹே இராமா! உன்னுடைய சங்கற்பத்தினாலேயே உன்னுடைய கனவில் எந்த மூலப்பொருட்களும் இன்றி,

உன்னால் பலப் பல உருவங்களை படைத்தும், செயல்கள் பல நடைப்பெறுவது போன்றும், கனவு காண முடிகின்றது.

அதுப்போல, ஈஸ்வரனின் சங்கற்பத்தால் இந்த உலகமும், உலகப் பொருட்களும் பலப் பல உருவங்களாகப் படைக்கப்பட்டு, செயல்கள் பல நடைப்பெறுவதைப் போன்றும் காணமுடிகின்றது.

இதிலிருந்து, உன்னுடைய உறக்க நிலையில் நீ காணும் கனவு உனக்கு எப்படி உண்மையாகத் தோன்றுகின்றதோ, அதுப் போலவே உன்னுடைய விழிப்பு நிலையில், ஈஸ்வரன் காணும் கனவும் உனக்கு உண்மையாகத் தோன்றுகின்றது.

அதாவது, நீ காணும் இந்த உலகம் உனக்கு உண்மையாகத் தோன்றினாலும், அது ஈஸ்வரனின் கனவு நிலை என்பதினால், இந்த ஜகத் மித்யா ஆகும்.

(மித்யா என்றால் பார்வைக்கு இருப்பது போன்றுத் தெரியும், ஆனால், உண்மையில் இல்லை.)

அந்த ஈஸ்வரனே உன் தேகத்தில் சித்தாக (அறிவாக) இருந்து இந்த உலகத்தை உன் கனவில் படைப்பதைப் போன்றே, விழிப்பு நிலையிலும் படைக்கின்றான்.

ஆனால், நீ கனவில் பார்க்கின்ற உலகத்தை இந்த உடலின் உதவியின்றி அனுபவித்து, விழிப்பு வந்தவுடன் மாயத் தோற்றம் என்று தள்ளி விடுகின்றாயோ, அதுப்போல, நீ நினைவில் பார்க்கின்ற இந்த உலகத்தை இந்த உடலின் இறப்பிற்கு பின்பு மாயத் தோற்றம் என்று தள்ளி விடப்போகின்றாய்.

இதை எவன் ஒருவன் இந்த உடல் இருக்கும்போதே அறிகின்றானோ, அவனே பிறப்பு, இறப்பு என்ற சம்சார பந்தத்தை வென்றவன் ஆகின்றான். அவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. பிறந்தால்தானே இறப்பதற்கு?

ஆக, அவன் எப்பொழுதும் சித்தாகவே எங்கும், எதிலும் பிரகாசிக்கின்றன்.

சூரியனின் சுயப்பிரகாச ஒளி உபாதியான கண்ணாடியில் நுழைந்தவுடன், உபாதியான கண்ணாடி சூரியனின் வெளிச்சத்தை பிரதிபிம்பிக்கச் செய்தாலும், அது கண்ணாடியின் சுயம்பிரகாச வெளிச்சம் அல்ல. அது சூரியனிடம் இருந்து பெறப்பட்ட ஒளி.

ஆகவே, உபாதியான கண்ணாடியின் தகுதிக்கு ஏற்ப பிரதிபிம்பிக்கின்ற வெளிச்சமும் இருக்கும். கண்ணாடி அழியும் போது, அதனுடன் சேர்ந்து பிரதிபிம்பிக்கின்ற வெளிச்சமும் சேர்ந்து நீங்கி விடும்.

சித்தின் சுயம்பிரகாசமான அறிவு உபாதியான உடலில் (மனிதன், மிருகம், பறவை, மரம் போன்ற எதில்) நுழைந்தவுடன், உபாதியான உடலும் சித்தின் அறிவைப் பிரதிபிம்பிக்கச் செய்தாலும், அது உடலின் சுயம்பிரகாச அறிவு அல்ல. அது உபாதியான உடலின் தகுதிக்கு ஏற்ப பிரதிபிம்பிக்கின்ற சித்தின் அறிவே ஆகும்.

உடல் அழியும் போது, அதனுடன் சேர்ந்து பிரதிபிம்பிக்கின்ற சித்தின் அறிவும் சேர்ந்து நீங்கி விடும். எங்கும், எதிலும், எப்பொழுதும் சுயப்பிரகாசமான அறிவு (சித்) மட்டுமே இருக்கின்றது.

இவ்வாறு உடல் எடுத்த ஜீவர்கள் தங்களுக்கு கிடைத்த உபாதியான உடலின் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு சித்தை (அறிவை) பிரதிபிம்பிக்கின்றனர்.

உதாரணமாக, ஓர் அறிவு முதற்கொண்டு ஆறறிவு வரை கொண்ட ஜீவர்கள் தங்கள் உடலுக்கு ஏற்ற தகுதியில் சித்தை (அறிவை) வெளிப்படுத்துவதை காணமுடிகின்றது.

இதில் ஆறறிவு உபாதியான மனித உடலைப் பெற்றவர்களில் பலர் தங்களுடைய சங்கற்பத்தினால் ஏற்படுகின்ற சாதாரண பாவனைகளினாலேயே இந்த மனித உடலின் மகத்துவத்தை அறியாமலும், அதில் பிரதிபிம்பிக்கின்ற சித்தின் பிரகாசத்தை உணராமலும்,

மனதின் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டு, மனம் போனபடி, வாழ்ந்து இறுதியில், இந்த உடலை விடும்பொழுது, அந்த சித்தின் பிரதிபிம்ப அறிவையும் இழந்து, மீண்டும் தங்கள் சங்கற்பத்திற்கு ஏற்ற ஒரு உபாதியான உடலைக் கொண்டு பிறக்கின்றனர்.

இவர்கள் பிறப்பு, இறப்புச் சக்கரத்தில் சிக்கிக்கொண்டு நசுக்கப்படுகின்றனர்.

எவன் ஒருவன் இடைவிடாத அப்பியாசத்தினாலும், சாதுக்களின் சங்கமத்தினாலும் விசாரணை மேற்கொண்டு, தன்னிடம் பிரதிபிம்பிக்கின்ற அறிவைக் கொண்டு, சித்தின் சுயம்பிரகாச முழுமையை அறிகின்றானோ, அவன் மட்டுமே அவனிடம் உள்ள அஞ்ஞான இருட்டை விளக்கி ஞான வெளிச்சத்தில் இறைவனைக் காண்கின்றான்.

ஹே இராமா! இந்திரஜால வித்தைக்காரன் செய்வதைப்பார்! ஒரு மூலப்பொருளும் இன்றி தன் சங்கற்பத்தினாலேயே யானை, குதிரை மற்றும் புறா போன்ற உயிரினங்களை விசித்திரமாக படைக்கும் பொழுது, அதைக் காண்கின்றவர்கள் தங்கள் கண்களையே நம்ப முடியாமல், உண்மை போன்று உள்ள அவைகளைக் கண்டு மனம் மயங்கினாலும், இறுதியில் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், அது பொய்த்தோற்றம் என்று அறிகின்றனர்.

அதுப்போல, இந்த உலகம் ஈஸ்வரனது சங்கற்பத்தினால், இவ்வாறு பலவாகப் படைக்கப்பட்டு காட்சிக்குத் தெரிகின்றது. இதை கண்டு மனம் மயங்கினாலும், விசாரத்தின் இறுதியில் இது பொய்த் தோற்றம் என்று அறிவதே அறிவு (சித்) ஆகும்.

சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளை அந்த ஜாலவித்தைக்காரன் மீண்டும் மறைய வைப்பதுப் போன்று, ஈஸ்வரனும் தன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தை மீண்டும் மறைய வைக்கின்றான்.

இதை பராவித்யா வாயிலாக விசாரத்தினால் அறியும் பொழுது இந்த ஜகத் பொய் என்பது நிரூபணமாகின்றது.

ஆடைகள் ஏதுமற்ற ஆதிவாசி கூட்டங்களின் மத்தியில் ஆடை அணிந்த ஒருவன் இருந்தால், அவனை மதிக்காமல் மற்றவர்கள் எப்படி உதாசீனப்படுத்துவார்களோ, அதுப்போல, அபராவித்யாவை அறிந்த அஞ்ஞானி கூட்டங்களின் மத்தியில் பராவித்யாவை அறிந்த ஞானி மற்றவர்களால் மதிக்கப்படாமல் உதாசீனப்படுத்தப்படுவது நடைமுறையில் சகஜமாக உள்ளது.

சத்தியமானது தன் சுபாவத்தை எப்பொழுதும் நழுவ விடாது. ஆனால், அசத்தியமானது தன் சுபாவத்தை நிச்சயம் நழுவ விட்டு விடும்.

ஹே இராமா! வெகு சஞ்சல சுபாவம் பொருந்திய இந்த உலகத்தைப் பார்! பிரதி பிம்பங்களை காட்டும் கண்ணாடியைப் போல, எங்குமுள்ள இந்த உலகத்தை இது சத்தியம், இது அசத்தியம் என்ற பிரிவினைப்படி விசாரணை செய்து உண்மையான பிம்பம் எது என்று அறிந்து கொள்.

கண்ணாடி அசைவற்று இருக்கும். ஆனால், அதில் தெரிகின்ற பிம்பங்கள் அசையும். அதுப்போல, இந்த உலகம் அசைவற்று இருக்கின்றது. ஆனால், உலகப் பொருட்கள் அசைவதை யாவராலும் உணரப்படுகின்றது.

இதுப்போல, சிவம் அசைவற்று இருக்கும். ஆனால், அதில் பிரதிபிம்பிக்கின்ற சக்தி இந்த உலகமாக அசைகின்றது.

இதை இன்னும் சிலரால் புரிந்துகொள்ள முடியாததற்குக் காரணம், சூரியன் பொருட்களை பிரகாசமான வெளிச்சம் போட்டு காட்டும் தன்மை கொண்டதாக இருந்தாலும், பகலில் இருட்டைக் காணும் ஆந்தை போன்ற ஜீவர்களுக்கு அது இருளாகவே தெரிகின்றது.*

இவ்வாறு, சில பகற்குருடர்களுக்கு என்னதான் புரிய வைக்க முயன்றாலும், அவர்களால், அந்த

சுயப்பிரகாச வெளிச்சத்தை உணர முடியாமல் அவர்களது அறியாமை அவர்களைத் தடுத்து விடுகின்றது.

கண்ணாடியில் தூரத்தில் தெரிகின்ற ஒன்றைப் பார்க்கின்ற பொழுது, அது எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளது என்று விசாரித்து அறிய முற்படும்பொழுது, அங்கு தூரம் தெரியாமல் கண்ணாடி மட்டுமே காணப்படுவது போன்று, சித்திடம் காணப்படுகின்ற ஒளியும், இருளும் விசாரணையில் ஒன்றுமில்லாமல் போய், அங்கு சித்து மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

ஆதலால், பிரதிபிம்பத்திற்கு ஆதாரமான சித்து இன்றி ஒன்றுமே இல்லை. உலகமாக நீ எதைக்காண்கின்றாயோ, அந்த காட்சியின் பிரகாசம், உன்னுள்ளே அந்தர்யாமியாக இருக்கின்ற சித்தின் சுயம்பிரகாசமே!

எனவே, ஈஸ்வரனது அறிவுப் பிரகாசமே இந்த ஜகத்சொரூபம் ஆகும்.

(இத்துடன் பதினொன்று அத்தியாயங்கள் நிறைவுற்றுள்ளது அடுத்து பனிரெண்டாவது அத்தியாயம் முதல் இருபத்தி இரண்டாவது அத்தியாயம் வரை மீண்டும் இரண்டாம் பாகமாகத் தொடரும்...)

ஓம் தத் சத்!